

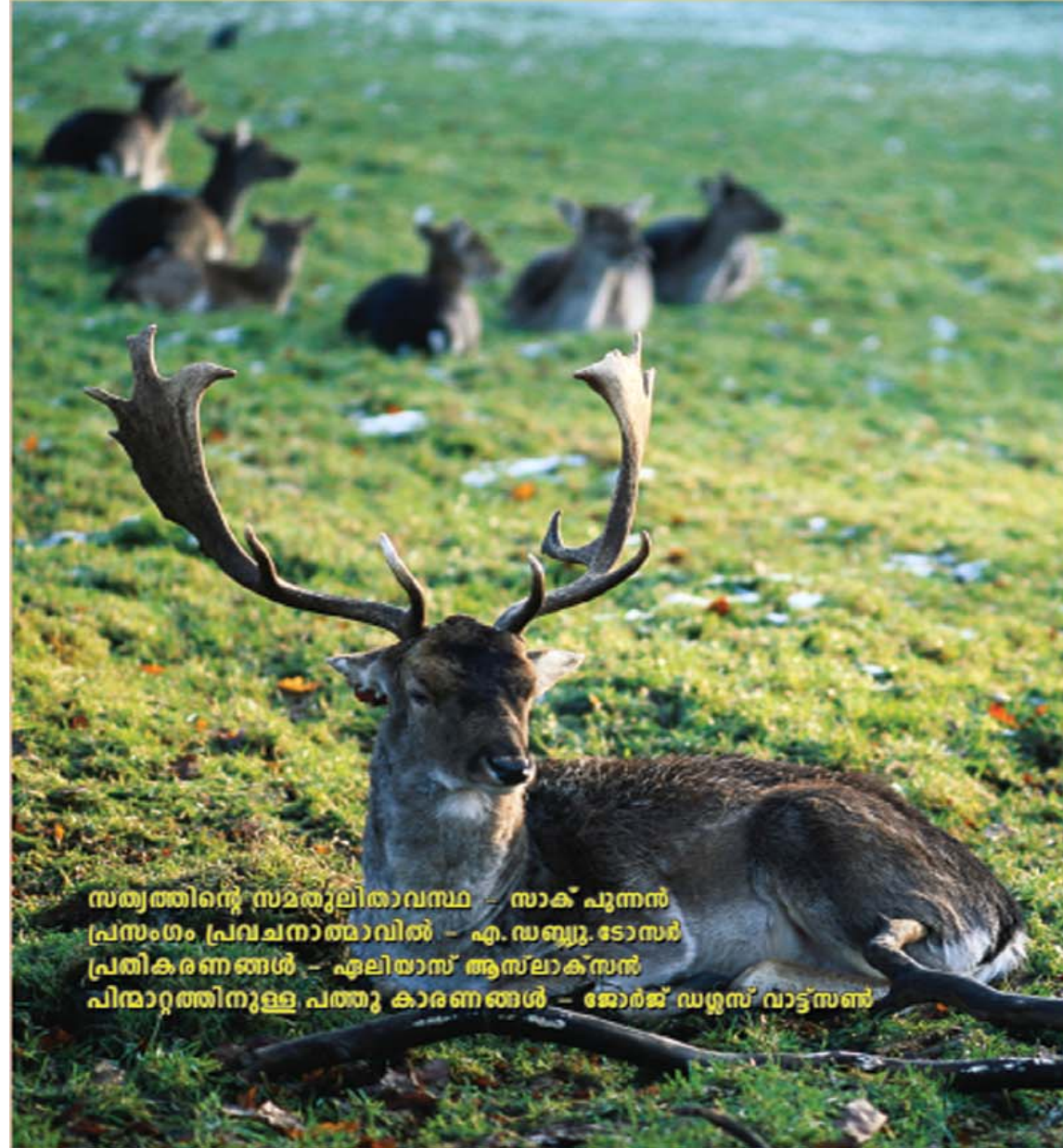
മൗലികസത്യങ്ങൾ, മുഖ്യമുഖ്ജ ജീവിതത്തിന്

ജീവമൊഴികൾ

വാല്യം 8 - ലക്കം 3

മാർച്ച് 2010

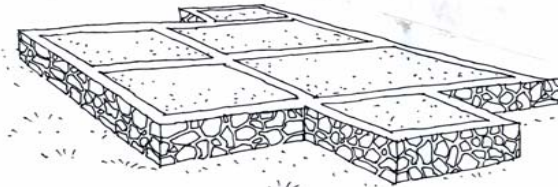
Rs. 7.00

സത്യത്തിന്റെ സമതൂലിതാവസ്ഥ - സാക് പുനൻ
പ്രസംഗം പ്രവചനാത്മാവിൽ - എ. ഡബ്ല്യു. ടോസർ
പ്രതികരണങ്ങൾ - ഏലിയാസ് ആസ്ലാക്സൻ
പിന്മാറ്റത്തിനുള്ള പത്തു കാരണങ്ങൾ - ജോർജ് ഡഗ്ലസ് വാട്ട്സൺ

സത്യത്തിന്റെ സമതുലിതാവസ്ഥ

സാക് പുനൻ

വിശ്വാസികൾ ഒരിടത്ത് ഒരിടസ്ഥാനം ഇടുകയും പിന്നീട് ഉപരി സൗധം മറ്റൊരിടത്തു പണിയുവാൻ ഭാവിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോഴാണ് പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ശബ്ദം അവരോട്- 'ഇല്ല, അവിടെയല്ല, ഇതാ അടിസ്ഥാനമിട്ടിട്ടുള്ള ഈ സ്ഥലത്താണ് പണിയേണ്ടത്' എന്നു പറയുന്നത്.

“നിങ്ങൾ ദൈവത്തിന്റെ വഴി വിട്ടു വലത്തോട്ടോ ഇടത്തോട്ടോ മാറിപ്പോകുമ്പോൾ-‘വഴി ഇതാകുന്നു; ഇതിലേ നടന്നുകൊൾക’ എന്നൊരു ശബ്ദം നിങ്ങളുടെ പിമ്പിൽനിന്നു കേൾക്കും.”(യെശയ്യാ.30: 21)

പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ശബ്ദമാണ് ഇവിടെ പരാമർശിച്ചിട്ടുള്ളത്. ദൈവസിംഹാസനത്തിലേക്കു നമ്മെ നയിക്കുന്ന ഇടയ്ക്കുവെക്കുമുള്ള നേർവഴി വിട്ട് വലത്തോട്ടോ ഇട

ത്തോട്ടോ ലേശമെങ്കിലും നാം മാറിപ്പോകുമ്പോൾ പരിശുദ്ധാത്മാവ് ആകാര്യം നമ്മെ ബോധ്യപ്പെടുത്തി നമ്മെ നേർവഴിക്കു നയിക്കുന്നു.

ഒരു ദൃഷ്ടാന്തം ചിന്തിക്കാം: ചില ക്രിസ്തീയ സമൂഹങ്ങൾ ആത്മവരങ്ങൾക്ക് അമിതപ്രാധാന്യം കല്പിക്കുകയും തന്മൂലം സമതുലിതാവസ്ഥ വിട്ട് ഒരു ദിശയിലേക്കു മാറിപ്പോകുകയും ചെയ്യുന്നു. അതേസമയം മറ്റു ചിലർ ആത്മാവിന്റെ ഫലങ്ങൾക്ക് അധികം

ആകർഷിക്കപ്പെട്ട് എന്റെ അടുത്തേക്കു വരിക. എന്നെത്തന്നെ തീവ്രതയോടെ ശ്രദ്ധിച്ചു എന്നിൽ മുഴുകുക. എന്നിൽ സമർപ്പിതനായി പൂർണ്ണമായി കീഴടങ്ങി എല്ലാം എന്നിൽ അർപ്പിക്കുക' എന്നല്ലേ? ഇത്രയും തീവ്രമായ നിലപാടിൽ കുറഞ്ഞ ഒന്നുകൊണ്ട് യേശു തൃപ്തനാകുമോ?

‘ദൈവവചനത്തിലെ സത്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള സന്തുലിതമായ(Balanced) ഒരു കാഴ്ചപ്പാടല്ലേ നമുക്കു വേണ്ടത്? എന്ന ചോദ്യം ഉന്നയിച്ച് തീവ്രമായ നിലപാടിൽനിന്നു വഴുതിമാറുന്ന ധാരാളംപേർ ഇന്നു ക്രിസ്തീയലോകത്തുണ്ട്. എന്തുകൊണ്ടാണിത്? തീർച്ചയായും തീവ്രമായ ഒരു നിലപാടിന്(അതു ശിഷ്യത്വമാകട്ടെ വിശുദ്ധജീവിതമാകട്ടെ) ഒരു വില കൊടുക്കേണ്ടതുണ്ട്. അത് ഒഴിവാക്കാനായി സത്യത്തിന്റെ സമതുലിതാവസ്ഥയെ അവർ മറയാക്കുകയല്ലേ എന്നു സംശയിക്കണം.

തീർച്ചയായും ദൈവവചനത്തിലെ സത്യങ്ങൾ വളരെ സന്തുലിതമാണ്. എന്നാൽ സഭാചരിത്രം പഠിച്ചാൽ ആദ്യനൂറ്റാണ്ടിനുശേഷം നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയ ഓരോ സത്യങ്ങളെ ഓരോ കാലഘട്ടത്തിലും പരിശുദ്ധാത്മാവു സഭയിൽ പ്രത്യാനയിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നതെന്നു ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്ന ശ്രദ്ധേയമായ ഒരു ലേഖനം വാച്ച്മാൻ നീയുടേതായുണ്ട്. പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടിൽ മാർട്ടിൻ ലൂഥറിലൂടെ വിശ്വാസത്താലുള്ള രക്ഷ എന്ന സത്യത്തിനു പരിശുദ്ധാത്മാവ് ഊന്നൽ നൽകി. 18-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ജോൺ വെസ്ലി വിശുദ്ധീകരണം എന്ന സത്യത്തിലേക്കു ജനങ്ങളെ വെല്ലുവിളിച്ചു. 20-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ പെന്തക്കോസ്തു മുന്നേറ്റത്തിലൂടെ പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു ശ്രദ്ധ ലഭിച്ചു.....ഇവിടം കൊണ്ടു കാര്യങ്ങൾ അവസാനിച്ചില്ല. മുന്നോട്ടുപോകുന്ന പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ തരംഗചലനത്തോടൊപ്പം മുന്നോട്ടു പോകുകയാണ് വിശ്വാസി ചെയ്യേണ്ടത്. അതിനായി ദൈവം അതതു കാലഘട്ടങ്ങളിൽ എഴുന്നേൽപ്പിക്കുന്ന പ്രവാചകന്മാരെ ശ്രദ്ധിക്കുകയും അവരുടെ വാക്കുകൾക്കു കാതോർക്കുകയുമാണു വേണ്ടത്.

ഇവിടെ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട ഒരു കാര്യമുണ്ട്. ഒരു കാലഘട്ടത്തിലും ഒരു പ്രവാചകനും സമതുലനം ഉള്ളവരായിരുന്നില്ല. അവർ തീവ്രമായ നിലപാടുകൾ ഉള്ളവരായിരുന്നു. അതതു കാലഘട്ടങ്ങളിലെ ദൈവത്തിന്റെ ഹൃദയഭാരത്തിന്റെ വക്താക്കളായിരുന്നതുകൊണ്ട് അവരെ സംബന്ധിച്ച് ആ കാലഘട്ടത്തിനു നൽകാൻ ഒരൊറ്റ സന്ദേശമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഉദാഹരണത്തിനു യോഹന്നാൻസ്നാപകനെ നോക്കുക: വേഷത്തിലും ഭാഷയിലും ജീവിതരീതിയിലുമെല്ലാം ഒരു തീവ്രവാദിയെപ്പോലെ തോന്നിച്ച യോഹന്നാൻ ഒരൊറ്റ സന്ദേശമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ -‘മാനസാന്തരപ്പെടുവിൻ’. പരീശരോ സദുക്യരോ ചുങ്കക്കാരോ പടജനമോ വന്നാലും യോഹന്നാനു പറയാനുണ്ടായിരുന്നത് അതു മാത്രമായിരുന്നു(മത്താ.3:7; ലൂക്കോ.3:12,14). യോഹന്നാൻ എപ്പോഴും സത്യത്തിന്റെ പക്ഷത്തായിരുന്നു. പക്ഷേ ആ സത്യത്തിന് എപ്പോഴും അദ്ദേഹത്തിനു തന്റേതായ ഒരു ഊന്നൽ(emphasis) ഉണ്ടായിരുന്നു!

സത്യത്തിന്റെ സന്തുലനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ബോധ്യം ഈ കാലഘട്ടത്തിലെ പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ സ്വരം വേറിട്ടു കേൾക്കുന്നതിൽനിന്നു നമ്മെ അകറ്റിക്കളയാതിരിക്കട്ടെ. കേരളക്കരയിൽ പെന്തക്കോസ്തുമുന്നേറ്റം ഒരു പ്രത്യേകഘട്ടത്തിലെത്തി തളംകെട്ടി നിൽക്കുകയാണ്. ഇടയ്ക്ക് ആരവം ഉയർത്തിവന്ന സമൂഹിയുടെ സുവിശേഷത്തിന്റെ ആവേശവും പതിഞ്ഞടങ്ങി. ഇനി? ഇനി എന്തെന്നു കേൾപ്പാൻ ചെവിയുള്ളവൻ കേൾക്കട്ടെ.

ഊന്നൽ കൊടുക്കുകയും വരങ്ങളെ നിശ്ശേഷം അവഗണിക്കുകയും അങ്ങനെ മുൻപറഞ്ഞതിന്റെ എതിർദിശയിലേക്കു മാറിപ്പോകുവാൻ ഇടവരികയും ചെയ്യുന്നു. നേർവഴിയിലേക്കു തിരിച്ചുവരുവാൻ ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്ന പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ശബ്ദത്തിന് ഈ രണ്ടുകൂട്ടരും ചെവി കൊടുക്കുന്നില്ല. ഓരോ വിഭാഗക്കാർക്കും താന്താങ്ങൾക്കു പ്രിയമായ വേദഭാഗങ്ങൾ ഉണ്ട്. അവയിലേക്കു മാത്രം അവർ വീണ്ടും വീണ്ടും തിരിയുന്നു. അവരെ സമതുലിതാവസ്ഥയുള്ളവരാക്കുവാൻ സഹായിക്കുന്ന മറ്റു വേദഭാഗങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും പക്ഷപാത ബുദ്ധി നിമിത്തം അവയെ അവർ കൈക്കൊള്ളുന്നില്ല.

വഴിതെറ്റിപ്പോയ സമൂഹങ്ങൾ ആ വേദവാക്യങ്ങളെ ദുരുപയോഗപ്പെടുത്തി ഒരൊറ്റവഴിയിലേക്കു മാറിപ്പോയതുകൊണ്ടാണ് ഒരൊരുത്തരും ഇതരഭാഗങ്ങൾ നോക്കുവാൻ കൂട്ടാക്കാത്തത്. അതിനാൽ ദൈവികസത്യം സംബന്ധിച്ച് അവർക്കുള്ള ധാരണ ദൈവവചനത്തിന്റെ സമഗ്രമായ പഠനത്തിൽ നിന്നുണ്ടായിട്ടുള്ളതല്ല, പിന്നെയോ മറ്റു സമൂഹങ്ങൾ കൈക്കൊണ്ട ആന്തരിക നിലപാടുകളോടുള്ള പ്രതികരണത്തിൽ നിന്നു ഉത്ഭവിച്ചതാണ്.

പഴയനിയമത്തിലെ പ്രവാചകന്മാരുടെ ശുശ്രൂഷ എപ്പോഴും യിസ്രായേൽജനം എവിടെയാണ് വഴിതെറ്റിപ്പോയതെന്നു ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതായിരുന്നു. തെറ്റു തിരുത്തുന്ന പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ വചനമായിരുന്നു അവർ സംസാരിച്ചിരുന്നത്. ഒരു സമതുലിതമായ ശുശ്രൂഷ അവർ അന്വേഷിച്ചില്ല. വിട്ടുകളയപ്പെട്ട കാര്യങ്ങൾക്കു അവർ എപ്പോഴും ഊന്നൽ നൽകിയിരുന്നു. ദൈവികവ്യവസ്ഥപ്രകാരം നേരത്തേതന്നെ നിലവിലിരുന്ന കാര്യങ്ങൾ സംസാരിച്ച് അവർ സമയം പാഴാക്കി

യില്ല. ഈ അർത്ഥത്തിൽ നോക്കുമ്പോൾ പഴയനിയമപ്രവാചകന്മാർ എല്ലാത്തന്നെ തങ്ങളുടെ ശുശ്രൂഷയിൽ സമതുലിതാവസ്ഥ നഷ്ടപ്പെട്ടവരായിരുന്നു.

ഉദാഹരണത്തിനു യിരെമ്യാപ്രവാചകനെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുക. ഒരു ഘട്ടത്തിൽ യിരെമ്യാവു ദൈവത്തോടിപ്രകാരം പറഞ്ഞു: “ഈ ജനത്തോടു ദയാപൂർവ്വമായ ഒരു വാക്കെങ്കിലും സംസാരിക്കുവാൻ ഒരിക്കലേങ്കിലും അവിടുന്ന് എന്നെ അനുവദിച്ചിട്ടില്ല. എപ്പോഴും ആപത്തു, ഭീകരത, വിനാശം എന്നിവയെക്കുറിച്ചു മാത്രമാണ് എനിക്കു സംസാരിപ്പാനുള്ളത്” (യിരെ.20:8). അദ്ദേഹത്തിന്റെ സന്ദേശം കൃപയും അതോടൊപ്പം സത്യവും കൂടിക്കലർന്ന ഒരു സന്തുലിതമായ സന്ദേശമായിരുന്നില്ല. എപ്പോഴും അതു ന്യായവിധി, ന്യായവിധി, കൂടുതൽ ന്യായവിധി എന്നുതന്നെയായിരുന്നു. ഒരു സന്ദർഭത്തിൽ യിരെമ്യാവിനുതന്നെ ഇതൊരു വലിയ ഭാരമായിത്തീർന്നു. എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന് അതു പ്രസംഗിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ലായിരുന്നു. ഓരോ സമയത്തും ആ സന്ദേശത്തെ വ്യത്യസ്തപ്പെടുത്തുന്നതിനെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുമ്പോഴൊക്കെ ദൈവികന്യായവിധിയുടെ സന്ദേശം തീ പോലെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉള്ളിൽ കത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അത് അടക്കിവെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുക അദ്ദേഹത്തിനു അസാധ്യമായിരുന്നു. (യിരെ.20:9). അതിനാൽ 46 വർഷക്കാലം അദ്ദേഹം ന്യായവിധിയുടെ ഈ ദുരുതന്നെയഹൂദരാഷ്ട്രത്തോടു സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

യിരെമ്യാവു യുക്തിയുടെ ശബ്ദമോ ദൈവത്തിന്റെ ഹൃദയം എന്തെന്നറിയാത്ത മറ്റു പ്രവാചകന്മാരുടെ ഉപദേശമോ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ അദ്ദേഹം തന്റെ സന്ദേശത്തെ ഭേദപ്പെടുത്തുമായിരുന്നു. അങ്ങനെയെങ്കിൽ

അദ്ദേഹം കൂടുതൽ സമതുലിതത്വം ഉള്ളവനാകുമായിരുന്നു. പക്ഷേ അതോടെ പിന്നീടൊരിക്കലും അദ്ദേഹം ദൈവത്തിന്റെ പ്രവാചകനായിത്തുടരാൻ സാധിക്കാതെ ദൈവം അദ്ദേഹത്തെ തള്ളിക്കളയുമായിരുന്നു.

യിരെമ്യാവിന്റെ കാലത്തിനു കുറെ മുമ്പ് ജീവിച്ചിരുന്ന ഹോശേയായുടെ ശുശ്രൂഷയെപ്പറ്റി ഇനി നമുക്കു ചിന്തിക്കാം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സന്ദേശം യിരെമ്യാവിന്റേതിൽ നിന്നു തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു. യിസ്രായേലിനോടുള്ള ഹോശേയായുടെ ദൂത്-‘ഹാ! നിങ്ങൾ എന്നെ അനുസരിക്കാതെ വഴിതെറ്റിപ്പോയെങ്കിലും ഞാൻ നിങ്ങളെ എത്രയധികം സ്നേഹിക്കുന്നു’ എന്നതായിരുന്നു. എന്നാൽ 180 വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷം ജീവിച്ചിരുന്ന യിരെമ്യാവ് ഒരിക്കലും ഹോശേയായുടെ ശുശ്രൂഷ അനുകരിക്കുവാൻ നോക്കിയില്ല. ഈ പ്രവാചകന്മാർ അന്യോന്യം അനുകരിക്കുന്നവരായിരുന്നില്ല. ദൈവം തങ്ങൾക്കു നൽകിയ പ്രത്യേകസന്ദേശം എന്തെന്ന് അവർക്കറിയാമായിരുന്നു.

പുതിയനിയമത്തിലെ പ്രവാചകന്മാരും ഇതുപോലെ സഭ വിട്ടുകളഞ്ഞ കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി സംസാരിക്കുന്നവരും അതിനു സമതുലിതാവസ്ഥ നഷ്ടപ്പെട്ടതെവിടെയെന്നു ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നവരുമായിരിക്കും. തങ്ങൾ ശുശ്രൂഷിക്കുന്ന ജനങ്ങൾക്കു ആ കാലഘട്ടത്തിൽ എന്താണ് ആവശ്യമായിരിക്കുന്നതെന്നതിനെപ്പറ്റി വിവേചനം ലഭിക്കുവാനാണ് അവർ ശ്രമിക്കുന്നത്.

ഇന്ന് എല്ലാ സഭകളിലും ഏറ്റവും ആവശ്യമായിരിക്കുന്നത് പ്രവചനശുശ്രൂഷയാണ്. അതിലൂടെയാണ് ‘അതല്ല വഴി; ഇതാ, ഇതിലേ പോകുക.’ എന്നു ദൈവം അരുളിച്ചെയ്യുന്നത്.

മിക്ക പ്രസംഗകന്മാരും കേൾവി

പഴയനിയമത്തിലെ പ്രവാചകന്മാരുടെ ശുശ്രൂഷ എപ്പോഴും യിസ്രായേൽജനം എവിടെയാണ് വഴിതെറ്റിപ്പോയതെന്നു ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതായിരുന്നു. തെറ്റു തിരുത്തുന്ന പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ വചനമായിരുന്നു അവർ സംസാരിച്ചിരുന്നത്. ഒരു സമതുലിതമായ ശുശ്രൂഷ അവർ അന്വേഷിച്ചില്ല. ഈ അർത്ഥത്തിൽ നോക്കുമ്പോൾ പഴയനിയമപ്രവാചകന്മാർ എല്ലാത്തന്നെ തങ്ങളുടെ ശുശ്രൂഷയിൽ സമതുലിതാവസ്ഥ നഷ്ടപ്പെട്ടവരായിരുന്നു.

ക്കാരിൽ മതിപ്പുള്ളവാനെന്നതിനുവേണ്ടി പുസ്തകങ്ങളും മാസികകളും വായിച്ചും ടേപ്പുകൾ ശ്രദ്ധിച്ചും തങ്ങളുടെ പ്രസംഗങ്ങൾ തയ്യാറാക്കുന്നവരാണ്. ബഹുമതിയും ദാനങ്ങളും ആഗ്രഹിക്കുന്നവരാകയാൽ കേൾവിക്കാർക്കു മടുപ്പുള്ളവാനെന്ന കാര്യങ്ങൾ പറയാതിരിക്കുവാൻ അവർ ശ്രദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യും.

എന്നാൽ പ്രവാചകന്മാരാകട്ടെ, ഒരിക്കലും അപ്രകാരമല്ല. അവർ ദൈവം അരുളിച്ചെയ്യുന്നതു ശ്രദ്ധിക്കുകയും ജനം കേൾക്കണമെന്നു ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുന്ന കാര്യംതന്നെ അവരോടു സംസാരിക്കുകയും ചെയ്യും. തന്മൂലം സഭയിലുള്ള ക്രമക്കേടുകൾ തിരുത്തപ്പെടുന്നതു വരെയും ഒരു കാര്യംതന്നെ അദ്ദേഹം ആവർത്തിച്ചു സംസാരിച്ചുവെന്നും വരാം. പ്രസംഗം ജീവിതവൃത്തി ആക്കിയിട്ടുള്ളവരാകട്ടെ, ഒരേ സമൂഹത്തോട് ഒരേ സന്ദേശം രണ്ടു പ്രാവശ്യം പോലും പ്രസംഗിക്കുവാൻ ഭയപ്പെടുന്നവരാണ്. സഞ്ചാരപ്രസംഗകന്മാർ തങ്ങളുടെ മുൻപ്രസംഗങ്ങൾ ഡയറിയിലോ മനസ്സിൽത്ത

പുതിയനിയമത്തിലെ പ്രവാചകന്മാരും സഭ വിട്ടുകളഞ്ഞ കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി സംസാരിക്കുന്നവരും അതിനു സമതുലിതാവസ്ഥ നഷ്ടപ്പെട്ടതെ വിടെയെന്നു ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നവരുമായിരിക്കും. തങ്ങൾ ശുശ്രൂഷിക്കുന്ന ജനങ്ങൾക്ക് ആ കാലഘട്ടത്തിൽ എന്താണ് ആവശ്യമായിരിക്കുന്നതെന്നതിനെപ്പറ്റി വിവേചനം ലഭിക്കുവാനാണ് അവർ ശ്രമിക്കുന്നത്. ഇന്ന് എല്ലാ സഭകളിലും ഏറ്റവും ആവശ്യമായിരിക്കുന്നത് പ്രവചനശുശ്രൂഷയാണ്.

നന്നയോ കുറിച്ചുവയ്ക്കുന്നവരായിരിക്കും. അപ്പോൾ വീണ്ടുമൊരിക്കൽ ആ സഭ സന്ദർശിക്കുമ്പോൾ അതേ സന്ദേശം ആവർത്തിക്കാതിരിക്കാൻ സാധിക്കും.

ഇന്നത്തെ നമ്മുടെ കാലഘട്ടത്തിൽ പ്രവാചകന്മാരുണ്ടാകേണ്ടത് എത്ര വലിയ ഒരടിയന്തിരാവശ്യം!

വചനം പഠിപ്പിക്കുന്ന ശുശ്രൂഷ പ്രവചനശുശ്രൂഷയിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമാണ്. തിരുവെഴുത്തിലെ ഉപദേശങ്ങൾ വ്യക്തമായി വിശദീകരിക്കുവാൻ അത്തരമൊരു ശുശ്രൂഷകനു സാധിക്കും. എങ്കിലും അതു താൻ ശുശ്രൂഷിക്കുന്ന ജനങ്ങളുടെ അതാതു സമയത്തെ ആവശ്യങ്ങളോടു ബന്ധപ്പെട്ടതാവണമെന്നില്ല. നീതീകരണം, പരിശുദ്ധാത്മസ്നാനം, വിശുദ്ധീകരണം, ക്രിസ്തുവിന്റെ പുനരാഗമനം എന്നിങ്ങനെ ഏതെങ്കിലും വിഷയത്തെപ്പറ്റി പഠിപ്പിക്കുന്നത് ഏതു സഭയ്ക്കും പ്രയോജനകരം തന്നെ. എങ്കിലും ഇതെല്ലാം ഉണ്ടായാലും അവിടുത്തെ ജനങ്ങൾ പാപത്തിനും നൈരാശ്യത്തിനും അടിപ്പെട്ട് പരാജ

യജീവിതം നയിക്കുന്നവരാണെന്നു വരാം. അതിനാൽ അത്തരം ഒരു സഭയ്ക്ക് പ്രവചനശുശ്രൂഷയാണ് ആവശ്യം.

സുവിശേഷദൂത മനസ്സിലാക്കുന്നതിൽ സമതുലിതമാവശ്യമായ ഒരു മേഖലയെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കാം.

എഫെസ്യലേഖനത്തിൽനിന്നു പൗലൊസ് പ്രസംഗിച്ചിരുന്ന സുവിശേഷം എന്തായിരുന്നു എന്നു വ്യക്തമായി നാം മനസ്സിലാക്കുന്നു. മൂന്നു വർഷക്കാലം എഫെസ്യരുടെ മധ്യത്തിൽ ചെലവഴിച്ചശേഷം പൗലൊസ് എഫെസ്യസഭയുടെ മൂപ്പന്മാരോട്: 'ഞാൻ ദൈവത്തിന്റെ ആലോചന...മുഴുവൻ നിങ്ങളോട് അറിയിച്ചുവല്ലോ എന്നു പറയുകയുണ്ടായി(അ.പ്ര.20:27).

പൗലൊസ് മനുഷ്യരിൽനിന്ന് ഒരന്യാഖ്യാനരീതിയിൽ (Second Hand) അല്ല, കർത്താവിന്റെ മുഖത്തു നിന്നു നേരിട്ടായിരുന്നു സുവിശേഷസന്ദേശം ഗ്രഹിച്ചത്. (ഗല.1:11,12). അങ്ങനെ താൻ കർത്താവിൽനിന്നു പ്രാപിച്ച സുവിശേഷത്തിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായൊരു സുവിശേഷം ആരെങ്കിലും പ്രസംഗിച്ചാൽ അയാൾ ദൈവത്താൽ ശപിക്കപ്പെട്ടവനാകും എന്നദ്ദേഹം പ്രസ്താവിച്ചു(ഗല.1:8,9). മറ്റൊരു സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കുന്നതോ ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ താൻ പ്രസംഗിച്ച സുവിശേഷത്തിൽ കലർപ്പു ചേർക്കുന്നതോ അതിലെ ഏതെങ്കിലും മൊരു ഭാഗം വിട്ടുകളയുന്നതോ അത്രയധികം ഗൗരവമുള്ള ഒരു കാര്യമാണ്.

എഫെസ്യലേഖനത്തെ നമുക്കു രണ്ടു ഭാഗമായിത്തീർക്കാം. ആദ്യത്തെ മൂന്നു ഭാഗമായവർ അതിലെ ഒന്നാം ഭാഗവും ഒടുവിലത്തെ മൂന്നു ഭാഗമായവർ രണ്ടാം ഭാഗവുമാണ്. ഒന്നാമത്തെ ഭാഗം ദൈവം നമുക്കു വേണ്ടിച്ചെയ്ത കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി

(ശേഷം പേജ് 39 ൽ)

പ്രസംഗം പ്രവചനാത്മാവിൽ

ഏ ഡബ്ബിയു ടോസർ

നാം ഇന്ന് അവലംബിക്കുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങൾക്കു പകരം മറ്റു മാർഗ്ഗങ്ങൾ കണ്ടെത്തിയാൽ മാത്രമേ ക്രിസ്തീയതയ്ക്ക് ഒരു നവചൈതന്യം ലഭ്യമാവുകയുള്ളൂ. ഈ നൂറ്റാണ്ടിന്റെ പൂർവാർദ്ധത്തിൽ ഏറ്റ മുറിവുകളിൽ നിന്ന് ഉത്തരാർദ്ധത്തിലെ സഭ സൗഖ്യം പ്രാപിക്കണമെങ്കിൽ പുതിയ തരത്തിലുള്ള ഒരു പ്രസംഗകൻ രംഗപ്രവേശം ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ആലയത്തിന് അനുയോജ്യനായ ഒരു അധിപൻ എന്ന മുശയിലുള്ളവൻ അശേഷം പോരാ. തന്റെ കർമ്മങ്ങൾ പൂർത്തിയാക്കി അസ്വസ്ഥതയുള്ള ചോദ്യങ്ങളൊന്നും ചോദിക്കാതെ ശമ്പളവും വാങ്ങിപ്പോകുന്ന പുരോഹിതനും, ചക്കരവാക്കുകളാൽ ക്രിസ്തീയത എല്ലാവർക്കും സ്വീകാര്യമായതാക്കുവാൻ അറിയാവുന്ന പാസ്റ്ററും മതിയായവരല്ല. ശോധന ചെയ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ കുറവുള്ളവരേന്ന് കണ്ടെത്തപ്പെട്ടവരാണ് ഇവരെല്ലാവരും തന്നെ.

മറ്റൊരുതരത്തിലുള്ള ആത്മീയനേതാവ് നമ്മുടെ ഇടയിൽ എഴുന്നേൽക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പഴയ പ്രവാചകന്മാരെപ്പോലെ ദൈവികദർശനങ്ങൾ പ്രാപിച്ചവനും ദൈവശബ്ദം കേട്ടവനും ആയിരിക്കണം അവൻ. ഇങ്ങനെയുള്ള ധാരാളം പേർ എഴുന്നേൽക്കണമെന്നാണ് എന്റെ പ്രാർത്ഥന. ഗൗരവബോധമില്ലാത്ത നമ്മുടെ പരിഷ്കൃത സമൂഹം വിലപ്പെട്ടതായി കരുതുന്ന

എല്ലാറ്റിനെതിരെയും വ്യക്തമായ ഒരു നിലപാടോടെയായിരിക്കും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വരവ്. ദൈവത്തിന്റെ നാമത്തിൽ ഖണ്ഡിക്കുകയും തള്ളിക്കളയുകയും പ്രതിഷേധിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന അയാൾ ക്രിസ്തീയലോകത്തിലെ ഒരു നല്ല പങ്ക് ആളുകളുടെയും എതിർപ്പിനും വിദ്വേഷത്തിനും പാത്രമാകും. ഇങ്ങനെയുള്ള ആൾ ശോഷിച്ചവനും കാർക്കശ്യക്കാരനും മയപ്പെടുത്താതെ കാര്യങ്ങൾ പറയുന്നവനും ഈ ലോകത്തോടുതന്നെ അൽപം രോഷം പുണ്ടവനും ആയിരിക്കുവാനാണ് സാധ്യത. ക്രിസ്തുവിനോടും മനുഷ്യരുടെ ആത്മാക്കളോടുമുള്ള തന്റെ സ്നേഹത്തിന്റെ ആധിക്യം മൂലം ദൈവനാമ മഹത്വത്തിനായോ ആത്മാക്കളുടെ രക്ഷയ്ക്കായോ തന്റെ ജീവനെ വെടിയുവാൻ അയാൾ തയ്യാറാണ്. എന്നാൽ നശ്വരനായ, മൂക്കിൽ ശ്വാസമുള്ള, ഒരു വനേയും അയാൾ ഭയപ്പെടുന്നുമില്ല.

സഭയ്ക്ക് ആത്മാവിന്റെ വരങ്ങൾ തിരികെ ലഭിക്കേണ്ടതുണ്ട് എന്നാണ് ഞാൻ പറഞ്ഞുവരുന്നത്. ഇന്ന് നമുക്ക് ഏറ്റവും അധികം ആവശ്യമായിരിക്കുന്ന ഒരു വരമാണ് പ്രവചനവരം എന്ന് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു.

“യിസ്സാഖാര്യരിൽ യിസ്രായേൽ ഇന്നതു ചെയ്യണമെന്ന് അറിയുവാൻ തക്കവണ്ണം കാലജ്ഞന്മാരായ തലവ

പുതിയ തരത്തിലുള്ള ഒരു പ്രസംഗകൻ രംഗപ്രവേശം ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ആലയത്തിന് അനുയോജ്യമായ ഒരു അധിപൻ എന്ന മുശയിലുള്ള വൻ അശേഷം പോരാ. തന്റെ കർമ്മങ്ങൾ പൂർത്തിയാക്കി അസ്വസ്ഥതയുള്ള ചോദ്യങ്ങളൊന്നും ചോദിക്കാതെ ശമ്പളവും വാങ്ങിപ്പോകുന്ന പുരോഹിതനും, ചക്കരവാക്കുകളാൽ ക്രിസ്തീയത എല്ലാവർക്കും സ്വീകാര്യമായതാക്കുവാൻ അറിയാവുന്ന പാസ്റ്ററും മതിയായവരല്ല

ന്മാർ ഇരുനൂറ് പേർ ഉണ്ടായിരുന്നു” (1ദിന 12:32) താൻ ആയിരിക്കുന്ന കാലത്തെയും തന്റെ കാലത്തെ ജനങ്ങളോടുള്ള ദൈവത്തിന്റെ അരുളപ്പാടുകളെയും അറിയുന്നവനായിരിക്കണം ഈ പ്രവാചകൻ. നമ്മുടെ ഇന്നത്തെ ആവശ്യം പ്രവചനാത്മാവുള്ള പ്രസംഗകരാണ്. പ്രവചനത്തെക്കുറിച്ച് പ്രസംഗിക്കുന്നവരല്ല. എന്നാൽ പ്രവചനവരമുള്ള, ഹൃദയത്തിന്റെ ഉള്ളുകളിലേക്ക് ദൈവവചനത്തിലൂടെ പരിശുദ്ധാത്മശക്തിയിൽ വെളിച്ചം വീശുന്ന, പ്രസംഗകർ. ജ്ഞാനം നിറഞ്ഞ ആ വാക്ക് നമുക്ക് നഷ്ടമായിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ പ്രസംഗപീഠങ്ങളിലേക്ക് വിവേചനവരം തിരികെ വരേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ ആവശ്യങ്ങൾ കാലേകൂട്ടി മനസ്സിലാക്കുവാനുള്ള കഴിവല്ല-മറിച്ച് ആ അഭിഷേകമുള്ള കണ്ണുകളും ശക്തമായ ആത്മീയ ഉൾക്കാഴ്ചയുമാണ് വേണ്ടത്. വിവേചനവരവും ഇന്നത്തെ ആത്മീയലോകത്തെ ദൈവം കാണുന്നതുപോലെ ഉയരത്തിൽ നിന്നു നോക്കിക്കണ്ട് വിലയിരുത്തു

വാനും യഥാർത്ഥത്തിൽ എന്താണ് സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതെന്ന് പറയുവാനും കഴിവും ഉള്ളവരാണു വേണ്ടത്.

മേളക്കൊഴുപ്പിനും മനോഹരമായ തോരണങ്ങൾക്കും ഇടയിലൂടെ വീക്ഷിച്ച് ഘോഷയാത്ര എങ്ങോട്ടാണ് നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതെന്നും, അത് ആരുംഭിച്ചത് എന്തിനാണെന്നും പ്രത്യേകിച്ച് എല്ലാറ്റിനും നേതൃത്വം കൊടുത്തുകൊണ്ട് പ്രധാന ഇരിപ്പിടത്തിൽ ഇരിക്കുന്നവൻ ആരാണെന്നും ഗ്രഹിക്കുന്ന ആ മനുഷ്യൻ എവിടെ?

പ്രാവചനികമായ ഉൾക്കാഴ്ചയാണ് നമ്മുടെ ഇന്നത്തെ ഏറ്റവും വലിയ ആവശ്യം. ഭൂതകാലത്തെ വ്യാഖ്യാനിക്കുവാൻ പണ്ഡിതന്മാർക്ക് കഴിയും; എന്നാൽ വർത്തമാനകാലത്തെ വ്യാഖ്യാനിക്കുവാൻ പ്രവാചകന്മാർക്കേ സാധ്യമാകൂ. ഇന്നലെകളെക്കുറിച്ച് വിധിപ്രസ്താവിക്കുവാൻ പഠനം ഒരു മനുഷ്യനെ സജ്ജനാക്കും, എന്നാൽ നമ്മുടെ ഇന്നത്തെ നാളുകളെക്കുറിച്ച് ആധികാരികമായി പ്രസ്താവിക്കുവാൻ വ്യക്തമായ ഉൾക്കാഴ്ച ആവശ്യമാണ്.

“കർത്താവേ, പ്രാവചനികമായ ഉൾക്കാഴ്ചയുടെ വരത്തിനായി ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസത്തിലൂടെയും വായനയിലൂടെയും പഠനത്തിലൂടെയും സ്വായത്തമാക്കുവാൻ അങ്ങ് എന്നെ സഹായിച്ച എല്ലാ അറിവിനും അപ്പുറത്തേക്ക് എന്നെ നയിക്കണമേ. ദൈവിക ദർശനങ്ങൾ പ്രാപിച്ചവനും ദൈവശബ്ദം -സിംഹാസനത്തിൽ നിന്നും പുറപ്പെടുന്ന ആ ശബ്ദം -കേട്ടവനുമായി മറ്റുള്ളവരെ നയിക്കുവാൻ എന്നെ സഹായിക്കണമേ. ആമേൻ.

മൊഴിമാറ്റം: സന്തോഷ് മാത്യു

ജോൺ വൂൾമാൻ : സമൂഹ മനസ്സാക്ഷിയുടെ പിറവി

കഴിഞ്ഞ നാലു പതിറ്റാണ്ടായി ‘സമൂഹമനസ്സാക്ഷി’യെപ്പറ്റി നാം ധാരാളം കേൾക്കാറുണ്ട്. ക്രിസ്തീയത, നാൽക്കവലകളിലും കച്ചവടസ്ഥലങ്ങളിലും പ്രസക്തമാകണമെന്നാണു ദൈവം ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് എന്ന കാര്യത്തെപ്പറ്റി അധികം പേർ തർക്കിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. വ്യക്തിപരമായ ഭക്തിയുള്ള ഒരു ജീവിതം വഴിമുട്ടിയ അനുഭവമാണെന്ന ചിന്തയിൽനിന്നു നാം പൂർണ്ണമായും സ്വതന്ത്രരാണോ? ദൈവഭക്തിയും രാഷ്ട്രീയവും ഒന്നിച്ചുകൊണ്ടുപോകുക അസാധ്യമാണെന്നല്ലേ നമ്മിൽ മിക്കവരും കരുതുന്നത്? ഏബ്രഹാം ലിങ്കണും ബൈബിളും ഒക്കെ കഴിഞ്ഞുപോയ ഒരു കാലഘട്ടത്തിന്റെ കാലഹരണപ്പെട്ട ചിന്തകളല്ലേ? ഈ വിധമാണ് നാം ചിന്തിക്കുന്നതെങ്കിൽ ക്രിസ്ത്യാനികൾ ധർമ്മികപ്രമാണങ്ങൾ എവിടെയാണ് വളർത്തിയെടുക്കേണ്ടത്? മഹായോഗങ്ങളിൽ പങ്കെടുക്കുന്നതിലൂടെയോ, മനസ്സാക്ഷിയെ പിടിച്ചുകുലുക്കുന്ന ഗ്രന്ഥപാരായണത്തിലൂടെയോ അതു സാധ്യമാകുമോ?

ഹാർവാർഡ് സർവ്വകലാശാലയിലെ ഡീൻ വില്ലാർഡ് സ്പെറി ഒരിക്കൽ പറഞ്ഞു: “ഇന്നു നാം കാണുന്ന വിധത്തിലുള്ള സമൂഹമനസ്സാക്ഷിയുടെ

പിറവി എന്നായിരുന്നു എന്ന് ആരെങ്കിലും എന്നോടു ചോദിച്ചാൽ, 1758-ാം ആണ്ട് ഓഗസ്റ്റ് 26-ാം തീയതി ആയിരുന്നു എന്നു ഞാൻ പറയും-അന്നായിരുന്നു ജോൺ വൂൾമാൻ ഒരു പൊതുയോഗത്തിൽ വെച്ച് അടിമവ്യാപാരത്തെ പരസ്യമായി തള്ളിപ്പറഞ്ഞത്!”

സമൂഹത്തിന് ആവശ്യമായ ധർമ്മികപ്രമാണങ്ങൾ ദൈവവചനമായ വിശുദ്ധ ബൈബിളിൽനിന്നും വ്യക്തിപരമായ ആരാധനയിൽ നിന്നുമാണ് രൂപം കൊള്ളുന്നതെന്നു ജോൺ വൂൾമാൻ ഉറച്ചു വിശ്വസിച്ചിരുന്നു.

അമേരിക്കൻ കോളനിയായിരുന്ന ന്യൂജേഴ്സിയിലെ ഒരു സമ്പന്നമായ കേക്കർ കുടുംബത്തിലായിരുന്നു വൂൾമാന്റെ ജനനം. സ്വയമായി പഠിച്ച് ബേക്കറിവ്യാപാരത്തിൽ പ്രവേശിച്ച വൂൾമാൻ വളരെവേഗം സാമ്പത്തികവളർച്ചയുടെ പടവുകൾ കയറി. വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന ധനം ആ ചെറുപ്പക്കാരനെ അസ്വസ്ഥനാക്കാൻ തുടങ്ങി. കുറെ സമയം, തയ്യലിലേക്കും കണക്കെഴുത്തിലേക്കും ഗൃഹസ്പന്നിയിലേക്കും ഒക്കെ വൂൾമാൻ തിരിച്ചുവിട്ടു. 23-ാം വയസ്സിൽ കേക്കർസമൂഹത്തിന്റെ ഒരു ശുശ്രൂഷകനായി വൂൾമാൻ നിയമിതനായി. അമേരിക്കൻകോളനികളിൽ

ഒരു മിഷനറിയായി ഈ ചെറുപ്പക്കാരൻ വളരെയധികം യാത്രചെയ്യാൻ തുടങ്ങി. ഈ യാത്രകളിൽ കൂടെക്കൂടെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാനവിഷയം, 'സഹജീവികളെ കച്ചവടച്ചരക്കാക്കുന്നതു പാപമാണ്.' എന്നതായിരുന്നു. ആഴമായി തന്റെ മനഃസാക്ഷിയെ മഥിച്ചിരുന്ന ഒരു സാമൂഹികതിന്മയായിരുന്നു കറുത്ത വർഗ്ഗക്കാരെക്കൊണ്ട് അടിമപ്പണി ചെയ്യിക്കുക എന്നത്. അമേരിക്കൻ ആഭ്യന്തര യുദ്ധത്തിന് ഒരു

നൂറ്റാണ്ടുമുമ്പ് വുൾമാൻ മുന്നറിയിപ്പു നൽകി: "ഈ ഭൂഖണ്ഡത്തിൽ ഒരു മഹാദുരന്തത്തിന്റെ വിത്തുകൾ വേഗത്തിൽ വിതയ്ക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്." ജോൺ വുൾമാന്റെ സമൂഹമനസ്സാക്ഷിയുടെ വളർച്ച തന്റെ ഡയറി കുറിപ്പുകളിൽ നമുക്കു തെളിഞ്ഞുകാണാം. അമേരിക്കൻസാഹിത്യത്തിൽ ഒരു ക്ലാസ്സിക്ക് എന്നു കരുതപ്പെടുന്ന വുൾമാന്റെ ജേർണലിൽനിന്നു ഒരു ഭാഗം താഴെ ചേർത്തിരിക്കുന്നു.

ആന്തരിക പ്രമാണങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ജീവിതം

ഏകദേശം 23 വയസ്സു പ്രായം. പുതുമയുള്ളതും സർഗ്ഗീയവുമായ പല കാഴ്ചപ്പാടുകളും ലഭിച്ച സമയം. സർവ്വശക്തനായ ദൈവത്തിന് അവിടുത്തെ സൃഷ്ടികളെ കുറിച്ച് പൊതുവായും സൃഷ്ടികളുടെ മകുടമായ മനുഷ്യനെക്കുറിച്ച് പ്രത്യേകമായും ഉള്ള കരുതലിനെപ്പറ്റിയായിരുന്നു ഈ കാഴ്ചപ്പാടുകൾ. പൂർണ്ണമായും ദൈവത്തിൽ ആശ്രയിക്കുന്നതാണ് എനിക്ക് ഏറ്റവും അഭികാമ്യമായ കാര്യം എന്ന ഉൾബോധം എന്നെ ഭരിച്ചിരുന്നു. ആന്തരികമായ ആത്മീയപ്രമാണങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ, ദൈവികസത്യങ്ങൾ വഴി തുറക്കുന്നതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽമാത്രം, ലോകത്തിലെ എന്റെ വ്യാപാരങ്ങൾ മുന്വോട്ടു കൊണ്ടു പോയാൽ മതി എന്ന പുതുകപ്പെട്ട ഒരു ചിന്ത എന്റെ ഹൃദയത്തെ മഥിച്ചിരുന്നു. ക്രിസ്തുമസ്സ് കാലത്തു പട്ടണങ്ങളിലും ഗ്രാമങ്ങളിലുമുള്ള ധാരാളം പേർ മദ്യശാലകളിലും പൊതുസ്ഥലങ്ങളിലും വ്യർത്ഥ

മായ വിനോദങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുന്നതും ദുഷണം സംസാരിക്കുന്നതും എന്റെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടു. ഇത് എന്റെ മനസ്സിനെ വല്ലാതെ അസ്വസ്ഥമാക്കി. ഒരു വിനോദശാലയിൽ ആകെപ്പാടെ ക്രമസമാധാനം താറുമാറായിരുന്നു. ആ വിനോദശാലയുടെ ഉടമസ്ഥനോട് ഈ കാര്യം സംസാരിക്കേണ്ടത് എന്റെ കടമയാണെന്നു ഞാൻ ചിന്തിച്ചു. ഞാൻ നന്നേ ചെറുപ്പമാണെന്നും എന്നെക്കാൾ പ്രായമായ പലരും ഈ തിന്മകൾ കാണുന്നുണ്ടല്ലോ എന്നും പറഞ്ഞ് ഒഴിഞ്ഞുമാറാൻ എനിക്കു തോന്നിയെങ്കിലും എന്റെ മനഃസാക്ഷി എന്നെ അലട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. സ്വസ്ഥതയില്ലാത്ത ഒരവസ്ഥ. ഇതു ദുഷ്കരമായ ഒരു ദൗത്യമായിരുന്നു. യെഹൊസ്കേൽപ്രവാചകനോടു ദൈവം പറഞ്ഞ വാക്കുകൾ ഞാൻ വായിക്കാനിടയായി. കാവൽക്കാരനായി നിയമിക്കപ്പെട്ടവനാണ് ഞാനും എന്നു ബോധ്യമായി. പ്രാർത്ഥനയോടും കണ്ണീരോടും കൂടി ഞാൻ കർത്താവിന്റെ സഹായത്തിനായി കേണപേക്ഷിച്ചു.

കർത്താവു തന്റെ ആർദ്രകരുണയിൽ എന്റെ ഹൃദയത്തിനു സ്വസ്ഥത നൽകി. തക്കസമയം വന്നപ്പോൾ ഞാൻ ആ വിനോദശാലയുടെ ഉടമസ്ഥനെ കാണാൻ പോയി. അയാൾ മറ്റുചിലരോടൊത്തു സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതിനാൽ തനിയെ വെളിയിലേക്കു വിളിച്ചു. സർവ്വശക്തനെ കുറിച്ചുള്ള ഭയഭക്തിയിൽ അവിടെ നടക്കുന്ന മറ്റൊരു കാര്യങ്ങളുടെ മേൽ വരാൻ പോകുന്ന ദൈവികന്യായവിധിയെപ്പറ്റി ഞാൻ അയാളോടു പറഞ്ഞു. അത്ഭുതം എന്നു പറയട്ടെ, എന്റെ വാക്കുകൾ ശാന്തമായി അയാൾ കേൾക്കുകയും പിന്നീട് എന്നോടു കുറെക്കൂടി പരിഗണന കാട്ടുകയും ചെയ്തു. ചില വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം മദ്ധ്യവയസ്സെന്നായ അയാൾ മരണമടയുകയാണുണ്ടായത്. പിന്നീട് പലപ്പോഴും ഞാനിപ്രകാരം ചിന്തിക്കുവാനിടയായി. "അയാളുടെ വിനോദശാലയിലെ പാപത്തെപ്പറ്റി ആ സന്ദർഭത്തിൽ ഞാൻ പറയാതിരുന്നെങ്കിൽ എക്കാലത്തും അതെന്റെ മനഃസാക്ഷിയെ അസ്വസ്ഥമാക്കിയേനെ." എന്നെ ഈ കാര്യത്തിൽ തുണച്ച സ്നേഹവാനായ പിതാവിനോട് വിനയാന്വിതനായി ഞാൻ നന്ദി കരേറ്റുവാൻ ഇടയായി.

ഇതുപോലെ മറ്റൊരു സംഭവം. അടിമക്കച്ചവടം നിലനിന്നിരുന്ന കാലം. എന്റെ യജമാനന് ഒരു കറുത്ത വർഗ്ഗക്കാരിയായ അടിമ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവളെ മറ്റൊരാളിനു വില്ക്കാൻ തീരുമാനിച്ചപ്പോൾ വില്പനച്ചീട്ട് എഴുതുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജോലിക്കാരനായ എന്നോട് ആവശ്യപ്പെട്ട സന്ദർഭം. പെട്ടെന്നാണ് കാര്യങ്ങൾ സംഭവിച്ചത്. എന്റെ ഒരു സമസൃഷ്ടിയെ അടിമയായി വില്ക്കുന്നതിനു ചീട്ടെഴുതുന്ന

കാര്യം എന്നെ വല്ലാതെ അസ്വസ്ഥനാക്കി. എന്നാൽ ഞാൻ ഒരു വർഷത്തെ കരാറിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജോലിക്കാരനായി നിയമിക്കപ്പെട്ടതാണെന്നും എന്റെ തൊഴിലുടമയാണ് ഇക്കാര്യം എന്നോട് ആവശ്യപ്പെടുന്നതെന്നും ഉള്ള വസ്തുത എന്നെ പ്രവർത്തനനിരതനാക്കി. മാത്രമല്ല, പ്രായമുള്ള മാനുനായ ഒരു വ്യക്തിയാണ് ആ കറുത്തവർഗ്ഗക്കാരിയെ അടിമയായി വാങ്ങുന്നത് എന്നതും അല്പം ആശ്വാസം നൽകി. ആ ബലഹീനനിമിഷം ഞാൻ വില്പനച്ചീട്ട് എഴുതിക്കൊടുത്തു. എന്നാൽ അങ്ങനെ ചെയ്യുമ്പോൾ എന്റെ യജമാനന്റെയും മാനുനായ മറ്റേ വ്യക്തിയുടെയും മുഖിൽവെച്ച് എന്റെ ബോധ്യം ഉറക്കപ്പെടാൻ മടിച്ചില്ല. ക്രിസ്തീയമാർഗ്ഗത്തിന് ഒട്ടും നിരക്കാത്ത ഒന്നാണ് അടിമവ്യാപാരം എന്നുള്ള എന്റെ ഉത്തമബോധ്യമാണ് അവിടെ ഞാൻ പറഞ്ഞത്. ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞ് എന്റെ അസ്വസ്ഥത കുറയ്ക്കാൻ സഹായകമായി. പക്ഷേ ഈ സംഭവം ഓർക്കുമ്പോഴൊക്കെ എന്റെ മനഃസാക്ഷിക്കു നിരക്കാത്ത ആ കാര്യം ഞാൻ ഒരിക്കലും ചെയ്തുകൂടായിരുന്നു എന്ന ചിന്ത എന്നെ ഭരിച്ചിരുന്നു. എന്റെ യജമാനനോട് ക്ഷമാപണത്തോടെ, ഈ പ്രവൃത്തിയിൽ നിന്നുമെന്നെ ഒഴിവാക്കണം എന്ന് ആ നിർണ്ണായകസന്ദർഭത്തിൽ പറയാൻ ധൈര്യപ്പെട്ടിരുന്നെങ്കിൽ എന്നു ഞാൻ എത്രവട്ടം ഓർത്തുപോയിട്ടുണ്ട്! എന്റെ സമൂഹമനഃസാക്ഷിക്ക് എതിരായിരുന്നു അന്നു ഞാൻ അടിമയെ വില്ക്കാനായി എഴുതിയ വില്പനച്ചീട്ട്.

(കടപ്പാട്: All the saints adore Thee- Bruce Shelly)
സമ്പാദകൻ:- മാത്യു ജോർജ്ജ്

പ്രതികരണങ്ങൾ

ഏലിയാസ് ആസ്പാക്സൻ

“....ഇപ്പോൾ ഞാൻ സന്തോഷിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ ദുഃഖിച്ചതിനാലല്ല, മാനസാന്തരത്തിനായി ദുഃഖിച്ചതിനാലത്രേ. ദൈവഹിതപ്രകാരമുള്ള ദുഃഖം മാനസാന്തരത്തെ രക്ഷയ്ക്കായി ഉളവാക്കുന്നു. ലോകത്തിന്റെ ദുഃഖമോ മരണത്തെ ഉളവാക്കുന്നു” (2 കൊരി. 7:8-10).

ദൈവഹിതപ്രകാരം ദുഃഖിക്കുക എന്നു പറഞ്ഞാൽ വസ്തുതകളെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്നതിൽ ദൈവിക മാർഗം സ്വീകരിക്കുകയും അതുമൂലം ദുഃഖം അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നാണർത്ഥം. ഓരോ കാര്യങ്ങളോടും ഓരോ വ്യക്തികളോടും നിങ്ങൾ എങ്ങനെ പ്രതികരിക്കുന്നു, അഥവാ അവയെ എങ്ങനെ നേരിടുന്നു എന്നതിനെ ആശ്രയിച്ചാണ് നിങ്ങളുടെ സന്തോഷമോ സന്തോഷമില്ലായ്മയോ ഇരിക്കുന്നത്. നിങ്ങളുടെ സന്തോഷമില്ലായ്മയോ അസന്തോഷമില്ലായ്മയോ അളവും അതിനെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കും.

മറ്റുള്ളവർ പറയുന്നതോ ചെയ്യുന്നതോ ആയ കാര്യങ്ങൾ, ജീവിതത്തിൽ നിങ്ങൾ അഭിമുഖീകരിക്കുകയും നിങ്ങൾക്കു സംഭവിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കാര്യങ്ങൾ, ഇവയൊന്നും അവയിൽത്തന്നെ നിങ്ങളെ സന്തോഷിപ്പിക്കാൻ അസന്തോഷിപ്പിക്കാൻ ആക്കാൻ പോരുന്നതല്ല. അവ നിങ്ങളുടെ ജീവിതത്തോടു ഒന്നും കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നില്ല. ജീവിതത്തിൽനിന്നും ഒന്നും എടുത്തു കളയുന്നുമില്ല. ഇപ്പറയുന്ന കാര്യം ശരിയല്ല എന്നു തോന്നിയേക്കാം. എന്തെന്നാൽ ആളുകൾ സാധാരണ പറയുകയും ചിന്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കാര്യങ്ങൾക്കു കടകവിരുദ്ധമാണ് ഈ

പ്രസ്താവന. എങ്കിലും ഇത് അത്ഭുതകരമായ ഒരു സത്യമാണ്. ഈ കാര്യം നിങ്ങൾ എത്രമാത്രം പരീക്ഷിച്ചറിയുമോ അത്രമാത്രം അതു നിങ്ങളുടെ ബോധമണ്ഡലത്തിൽ വേരുറച്ച ഒരു സത്യമായിത്തീരും.

ഈ വഴിയിൽ ചിന്തിക്കുമ്പോൾ നിങ്ങൾ നിങ്ങളോടടുത്തവരെ വിട്ടുവീഴ്ച കാണിക്കുകയും മറ്റുള്ളവരെ കുറ്റപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നതിനേക്കാൾ അപഹാസ്യവും നിന്ദ്യവുമായ മറ്റൊരു മനോഭാവവും ഇല്ലതന്നെ. മറ്റുള്ളവർ പറയുന്നതോ ചെയ്യുന്നതോ ആയ കാര്യങ്ങൾ അവരുടെ മാത്രം സന്തോഷിക്കാൻ അസന്തോഷിപ്പിക്കാൻ കാരണമായിത്തീരും. നിങ്ങളുടെ സന്തോഷിക്കാൻ അസന്തോഷിപ്പിക്കാൻ കാരണമാകുകയില്ല. മറ്റുള്ളവർക്കു നിങ്ങളെ സന്തോഷിപ്പിക്കാൻ അസന്തോഷിപ്പിക്കാൻ ആക്കാൻ സാധ്യമല്ല.

മറ്റുള്ളവർ പറയുന്നതോ ചെയ്യുന്നതോ ആയ കാര്യങ്ങൾ, ജീവിതത്തിലെ അനുഭവസംഭവങ്ങൾ, മറ്റുള്ളവരുടെ പെരുമാറ്റരീതി, നിങ്ങളെയോ നിങ്ങളുടെ കാര്യങ്ങളെയോ അവർ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന വിധം ഇവയോടൊക്കെ നിങ്ങൾ എങ്ങനെ പ്രതികരിക്കുന്നു എന്നതു മാത്രമേ നിങ്ങളുടെ സന്തോഷത്തെ അഥവാ സന്തോഷമില്ലായ്മയെ കൂട്ടുകയോ കുറയ്ക്കുകയോ ചെയ്യുകയുള്ളൂ.

ഏതെങ്കിലും ഒരു കാര്യത്തോടോ ഒരാളിനോടോ നിങ്ങൾ പ്രതികരിക്കുന്ന രീതി നിങ്ങൾക്കു നാശനഷ്ടങ്ങൾക്കിടയാക്കുന്നുവെങ്കിൽ അതിനു കാരണം നിങ്ങളിലുള്ള പാപമാണ്. മറ്റെന്തെങ്കിലും പ്രവൃത്തികളോ വാക്കുകളോ ആണ് നിങ്ങൾക്കു നാശനഷ്ടം വരുത്തുന്ന

തെന്നു ചിന്തിക്കുക വളരെ എളുപ്പമാണ്. എന്നാൽ വാസ്തവത്തിൽ അത് അപ്രകാരമല്ല.

സന്തോഷം കുറഞ്ഞുപോകാതെ വർദ്ധിച്ചുവരുവാൻ ഇടയാക്കുമാറ് കാര്യങ്ങളോടു പ്രതികരിക്കുവാൻ നിങ്ങൾക്കു സാധിക്കണമെങ്കിൽ സ്വന്തം പാപത്തിൽനിന്നു സമുലമായ ഒരു വിടുതൽ ലഭിക്കുവാൻ നിങ്ങൾ ഉത്സാഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അപ്പോൾ മാത്രമേ നിങ്ങളുടെ സന്തോഷം ഒരിക്കലും കുറഞ്ഞുപോകാതെ മറിച്ചു വർദ്ധിക്കുവാനിടവരുമാറ് എല്ലാ കാര്യങ്ങളോടും ആളുകളോടും പ്രതികരിക്കുവാൻ നിങ്ങൾക്കു കഴിയൂ.

മനുഷ്യർ വരുത്തുന്ന വലിയ തെറ്റ് അഥവാ അബദ്ധധാരണ ഇതാണ്: ആരെങ്കിലും നിങ്ങൾക്ക് ഒരു ദോഷം ചെയ്യുന്നു. അത് സഹിപ്പാൻ നിങ്ങൾക്കു കഴിയുന്നില്ല. അപ്പോൾ നിങ്ങളും ദോഷം ചെയ്യുവാൻ ഭാവികുന്നു. ആ സമയത്തു നിങ്ങൾ ചെയ്യുന്ന തെറ്റായ കണക്കുകൂട്ടൽ ഇങ്ങനെയാണ്. “ആ മനുഷ്യൻ എന്നോടു ദോഷം ചെയ്തിരുന്നില്ലെങ്കിൽ ഞാനും അയാൾക്ക് ദോഷം ചെയ്യുകയില്ലായിരുന്നു.” ഈ മനോഭാവം ശരിയെന്നു തോന്നാമെങ്കിലും ശരിയല്ല.

ശരിയായ കാര്യം ഇതാണ്: മറ്റൊരാൾ ചെയ്ത ദോഷം നിങ്ങൾക്ക് ഒരു പരീക്ഷ അഥവാ പ്രലോഭനം ആയിത്തീരുന്നു. അതിലൂടെ നിങ്ങൾക്കു വിജയം കരസ്ഥമാക്കുവാനുള്ള പുതിയ ഒരു വസരം ലഭിക്കുന്നു. നിങ്ങൾക്ക് അന്തിമമായി ലഭിക്കാനിരിക്കുന്ന വിജയകരീടത്തിലെ ശോഭയുള്ള ഒരു രത്നമായിരിക്കും ആ വിജയം. പക്ഷേ ആ വിധം പ്രതികരിക്കുന്നതിനുപകരം ആ പരീക്ഷയിൽ നിങ്ങൾ വീണുപോകാൻ ഇടയാക്കുന്നു. നിങ്ങളുടെതന്നെ പാപം നിമിത്തം നേരിട്ട പരാജയമാണത്.

മറ്റുള്ളവർക്കു നിങ്ങളെ സന്തോഷിപ്പിക്കാൻ അസന്തോഷിപ്പിക്കാൻ ആക്കാൻ സാധ്യമല്ല. മറ്റുള്ളവർ പറയുന്നതോ ചെയ്യുന്നതോ ആയ കാര്യങ്ങൾ, ജീവിതത്തിലെ അനുഭവസംഭവങ്ങൾ, മറ്റുള്ളവരുടെ പെരുമാറ്റരീതി, നിങ്ങളെയോ നിങ്ങളുടെ കാര്യങ്ങളെയോ അവർ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന വിധം ഇവയോടൊക്കെ നിങ്ങൾ എങ്ങനെ പ്രതികരിക്കുന്നു എന്നതു മാത്രമേ നിങ്ങളുടെ സന്തോഷത്തെ അഥവാ സന്തോഷമില്ലായ്മയെ കൂട്ടുകയോ കുറയ്ക്കുകയോ ചെയ്യുകയുള്ളൂ.

നിങ്ങളുടെ വീഴ്ച മറ്റേ മനുഷ്യൻ ചെയ്ത ദോഷത്തിന്റെ ഫലമാണെന്നു പറയുന്നത് അൽപം പോലും ശരിയല്ല. സംഭവിച്ചത് ഇതാണ്. മറ്റൊരാൾ ചെയ്ത ദോഷംമൂലം നിങ്ങളുടെതന്നെ തിന്മ പുറത്തുവരാനിടയായി. ആ തിന്മ നേരത്തേതന്നെ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ തിന്മ നിങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിൽ വച്ചു കൊണ്ടു മുന്നോട്ടു പോകുകയും അതേസമയം നിങ്ങൾ യഥാർത്ഥത്തിൽ ആയിരിക്കുന്നതിനേക്കാൾ നല്ലവനാണെന്നും വളരെ വളർന്നിട്ടുണ്ടെന്നും മറ്റുള്ളവരെ ധരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ട് ആത്മവഞ്ചനയിൽ ജീവിക്കുകയായിരുന്നു നിങ്ങൾ.

നിങ്ങൾ വീണുപോയതു മറ്റൊരാൾ നിങ്ങൾക്കു ദോഷം ചെയ്തതുകൊണ്ടല്ല, പിന്നെയോ നിങ്ങളുടെതന്നെ പാപത്തിന്റെ ശക്തിയിൽനിന്നു വിടുതൽ കിട്ടിയിട്ടില്ലാത്തതുകൊണ്ടാണ്. നിങ്ങൾ പതിവുപോലെ തെറ്റായി പ്രതികരിച്ചു. അപ്രകാരം ചെയ്യേണ്ട ഒരാവശ്യവും ഇല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ

ദൈവം എത്ര നന്നായി കരുതുന്നു! എത്ര വിശ്വസ്തതയോടെ അവിടുന്ന് എന്നെ കാവൽ ചെയ്യുന്നു!”

എനിക്കേതാണ് ഏറ്റവും നല്ലതെന്ന് എനിക്കറിവില്ലാതിരിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ അവിടുന്ന് യഥാർത്ഥത്തിൽ എന്റെ സഹായത്തിന് എത്തിച്ചേരുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ എല്ലാ ഉപകാരങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയും വേണ്ടിടത്തോളം അവിടുത്തേക്കു സ്തുതിഗാനങ്ങൾ പാടുവാനും അവിടുത്തെ പുകഴ്ത്തി മഹത്വപ്പെടുത്തുവാനും നിത്യതപോലും നമുക്കു മതിയാവുകയില്ല.

ദൈവത്തോടു നന്ദിനിറഞ്ഞ ഒരു ഹൃദയം ഉണ്ടായിരിക്കുക എന്നത് എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും ദൈവികമായി പ്രതികരിക്കുവാൻ നമ്മെ അവാച്യമായ വിധം സഹായിക്കുന്ന സർവ്വപ്രധാനമായ കാര്യമാണ്. ഇത്തരമൊരു ഹൃദയം നമുക്കുണ്ടെങ്കിൽ നാം ഏതു സാഹചര്യത്തിലും സന്തുഷ്ടരായിരിക്കും. വാസ്തവം ആലോചിച്ചാൽ എല്ലാറ്റിനുവേണ്ടിയും നന്ദിയോടെ സ്തോത്രം ചെയ്യുക എന്നതു നിരന്തര സന്തോഷവും സമാധാനവും ജീവിതാനന്ദവും അനുഭവിക്കുക തന്നെയാണ്.

നമ്മുടെ നിസ്സാരതയും ഒന്നുമില്ലായ്മയും അംഗീകരിച്ചെങ്കിൽ മാത്രമേ നിരന്തരമായി ദൈവത്തോടു നന്ദികാണിക്കുവാനും അവിടുത്തെ സ്തുതിക്കുവാനും നമുക്കു സാധിക്കുകയുള്ളൂ. അതായത് എന്തെങ്കിലും അവകാശപ്പെടാനോ പിടിച്ചുപറ്റാനോ നമുക്ക് അർഹതയില്ല എന്ന കാര്യം നാം അംഗീകരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എബ്രായർ 12:28 സ്വീഡിഷ്ഭാഷയിൽ തർജ്ജമ ചെയ്തിട്ടുള്ളത് ഇപ്രകാരമാണ്: “നാം നന്ദിയുള്ളവരായിത്തീരുക. ആ വിധത്തിലാണ് നാം ദൈവത്തെ സേവിക്കേണ്ടത്.” അതേ, ആ വിധത്തിൽ തന്നെ.

ദൈവത്തോട് നന്ദിനിറഞ്ഞ ഹൃദ

ദൈവത്തോടു നന്ദിനിറഞ്ഞ ഒരു ഹൃദയം ഉണ്ടായിരിക്കുക എന്നത് എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും ദൈവികമായി പ്രതികരിക്കുവാൻ നമ്മെ അവാച്യമായ വിധം സഹായിക്കുന്ന സർവ്വപ്രധാനമായ കാര്യമാണ്. ഇത്തരമൊരു ഹൃദയം നമുക്കുണ്ടെങ്കിൽ നാം ഏതു സാഹചര്യത്തിലും സന്തുഷ്ടരായിരിക്കും. വാസ്തവം ആലോചിച്ചാൽ എല്ലാറ്റിനുവേണ്ടിയും നന്ദിയോടെ സ്തോത്രം ചെയ്യുക എന്നതു നിരന്തരസന്തോഷവും സമാധാനവും ജീവിതാനന്ദവും അനുഭവിക്കുക തന്നെയാണ്.

യത്തോടെ എല്ലാ കാര്യങ്ങളും ചെയ്യുക: അതാണ് ദൈവത്തെ സേവിക്കുവാനുള്ള ഉത്തമവും പ്രസാദകരവുമായ മാർഗ്ഗം.

ഒരു മത്സ്യത്തിന്റെ ജീവിതത്തിനും വളർച്ചയ്ക്കും ജലം എപ്രകാരം സ്വാഭാവികപശ്ചാത്തലം ആയിരിക്കുന്നുവോ അതുപോലെ നമുക്കു ദൈവത്തെ സേവിക്കുന്നതിനുള്ള സ്വാഭാവികപശ്ചാത്തലമായിരിക്കുന്നത് നന്ദിയും സ്തോത്രവും നിറഞ്ഞ ഹൃദയമാണ്.

എന്നെപ്പറ്റി ഞാൻതന്നെ ശരിയായും സത്യസന്ധമായും വിലയിരുത്തുന്ന പക്ഷം എന്നെപ്പോലെ അരിഷ്ടനായ ഒരു മനുഷ്യനു ലഭിച്ചിട്ടുള്ളതെല്ലാം ഏറ്റവും നല്ലതും തികച്ചും തൃപ്തികരവുമാണെന്ന് ആത്മാർത്ഥമായും എനിക്കു വിശ്വസിക്കാൻ കഴിയും. അങ്ങനെ ചിന്തിക്കുന്നതിന്റെ ഫലമായി എനിക്കു എല്ലായ്പ്പോഴും ആഴമായ നന്ദിയോടെ ദൈവത്തെ സ്തുതിക്കാൻ കഴിയും. തന്മൂലം സന്തോഷപൂർണ്ണനും തികച്ചും സംതൃപ്തനുമായി ഞാൻ തീരുകയും

ചെയ്യും.

ഉദാഹരണമായി ആരെങ്കിലും ഒരാൾ നിങ്ങൾക്കു ചെയ്യേണ്ട സേവനങ്ങൾ വേണ്ടതുപോലെ ചെയ്യാതെ ഒഴികഴിവു പറയുന്നുവെങ്കിൽ, ശ്വാസോച്ഛവാസം പോലെ സ്വാഭാവികമായിത്തന്നെ നിങ്ങൾക്കിടങ്ങനെ മറുപടി പറയാം: “എനിക്കൊരു പ്രയാസവുമില്ല. എനിക്കിപ്പോൾ ലഭിക്കുന്നതു ധാരാളം മതി. അത് ഏറ്റവും സന്തോഷകരം തന്നെ. അത്യന്തം നല്ല വിധത്തിൽത്തന്നെയാണത്.” നിങ്ങൾക്കു ലഭിക്കുന്ന ശമ്പളത്തെപ്പറ്റിയും മറ്റുള്ളവരുടെ പെരുമാറ്റരീതികളെപ്പറ്റിയും എല്ലാം ഇപ്രകാരം നിങ്ങൾക്കു ചിന്തിക്കാം.

ഒരേ കാര്യംതന്നെ നാം അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന രീതികൾ തമ്മിൽ ചിലപ്പോൾ ധ്രുവങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള അകലം ഉണ്ടാകാവുന്നതാണ്. ഒരു ദൃഷ്ടാന്തമെടുക്കാം : ഉറുളക്കിഴങ്ങിനു വളരെ വിലക്കൂടുതലാണെന്നിരിക്കട്ടെ. പരസ്പരവിരുദ്ധമായ രണ്ടു രീതികളിൽ നമുക്കതിനെ നേരിടാം. സാധാരണ പ്രതികരണം പരാതിപ്പെടുക, പിറുപിറുക്കുക, അതുൽപാദിപ്പിക്കുന്ന കർഷകന്റെ നേരേ നീരസം പ്രകടിപ്പിക്കുക എന്നിവയെല്ലാമാണ്. എന്നാൽ ഇതേ കാര്യത്തിൽത്തന്നെ സന്തുഷ്ടി നിറഞ്ഞ, ചാരിതാർത്ഥ്യജനകമായ മറ്റൊരു പ്രതികരണമാർഗ്ഗവുമുണ്ട്. കൃഷിക്കാരനു തന്റെ ഉൽപാദനത്തിനു എത്ര കൂടുതൽ വില ലഭിക്കുന്നുവോ അത്രയ്ക്കു അവന്റെ ആദായം വർദ്ധിക്കുന്നു. അയാൾക്ക് അത് എത്ര നല്ലതായിരിക്കുമെന്നു ചിന്തിക്കുക. അപ്രകാരം ചിന്തിച്ചാൽ സന്തോഷിക്കുന്നവരോടുകൂടെ സന്തോഷിക്കുവാൻ നമുക്കൊരു സുവർണ്ണാവസരം ലഭിക്കും. അതു നൂറു ശതമാനം വചനാനുസരണവുമാണ്.

ഇപ്രകാരം വസ്തുതകളോടു നാം പ്രതികരണമെന്ന രീതികൾ തമ്മിൽ

എന്നെപ്പറ്റി ഞാൻതന്നെ ശരിയായും സത്യസന്ധമായും വിലയിരുത്തുന്ന പക്ഷം എന്നെപ്പോലെ അരിഷ്ടനായ ഒരു മനുഷ്യനു ലഭിച്ചിട്ടുള്ളതെല്ലാം ഏറ്റവും നല്ലതും തൃപ്തികരവുമാണെന്ന് എനിക്കു വിശ്വസിക്കാൻ കഴിയും. അങ്ങനെ ചിന്തിക്കുന്നതിന്റെ ഫലമായി എനിക്കു എല്ലായ്പ്പോഴും ആഴമായ നന്ദിയോടെ ദൈവത്തെ സ്തുതിക്കാൻ കഴിയും. തന്മൂലം സന്തോഷപൂർണ്ണനും തികച്ചും സംതൃപ്തനുമായി ഞാൻ തീരുകയും ചെയ്യും.

വിപുലമായ അന്തരം സംഭവിക്കാം. അതനുസരിച്ചു നമുക്കും നാമുമായി ഇടപെടുന്നവർക്കും വ്യത്യസ്തഫലങ്ങൾ സിദ്ധിക്കുന്നു എന്നത് നിഷേധിക്കാനാവാത്ത ഒരു സത്യമാണ്.

ഉണങ്ങിപ്പോയ നിലത്തിനു മഴകിട്ടണമെന്നു കൃഷിക്കാരൻ ആഗ്രഹിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ വിനോദസഞ്ചാരികളും ടൂറിസ്റ്റുകളും തെളിവുള്ള കാലാവസ്ഥ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. തെളിവുള്ള നല്ല കാലാവസ്ഥയാണുണ്ടാകുന്നതെങ്കിൽ വിനോദസഞ്ചാരികളോടൊപ്പം സന്തോഷിക്കുവാൻ കൃഷിക്കാരനു കഴിയും. അതുപോലെ ദിവസം മുഴുവൻ മഴയാണെങ്കിൽ കൃഷിക്കാരനോടൊത്തു സന്തോഷിക്കുവാൻ സഞ്ചാരികൾക്കും കഴിയും. ഈ വിധത്തിൽ ആളുകൾ പ്രതികരിക്കുന്നപക്ഷം ഈ ലോകത്തിൽ നിരന്തരമായിക്കൊണ്ടുവരുന്ന എല്ലാ പരാതികളും അസംതൃപ്തികളും കുറ്റാരോപണങ്ങളും ഇല്ലാതെയാകും. അസന്തുഷ്ടി നിറഞ്ഞ മുഖങ്ങളെല്ലാം അപ്രത്യക്ഷമാകും. എത്ര ആനന്ദകരമായ അവസ്ഥ!

അതിനാൽ നിങ്ങളുടെ പെരുമാറ്റരീതിയിൽ അടിസ്ഥാനപരമായ ഒരു

മാറ്റം സംഭവിക്കട്ടെ. കഴിഞ്ഞകാലത്തു നിങ്ങൾ ഒരു വലിയ തെറ്റുകാരനായിരുന്നുവെന്നും കാര്യങ്ങളെ തല കീഴായി വീക്ഷിച്ചിരുന്ന ഒരു ഭോഷനായിരുന്നുവെന്നും സ്വയം ഏറ്റുപറയുക. മേലിൽ ഇതിനു കടകവിരുദ്ധമായ രീതിയിൽ കാര്യങ്ങളോടു പ്രതികരിക്കാൻ കഴിയേണ്ടതിനു സമുചമായ ഒരു വിടുതൽ ആഗ്രഹിക്കുക.

ഉത്കൃഷ്ടവും നന്മനിറഞ്ഞതുമായ ഒരു കാര്യം, അഥവാ പ്രയോജനകരവും ശക്തിസമ്പന്നവുമായ ഒരു കാര്യം നിങ്ങൾ കേൾക്കുകയോ, കാണുകയോ ചെയ്യുമ്പോൾ നിങ്ങളിൽ അസൂയയോ വിമർശനമോ നാബെടുക്കാതെ സൂക്ഷിച്ചുകൊൾക. നിങ്ങൾക്കു അനുകരിക്കുവാനുള്ള ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളായി അവയെ സ്വീകരിക്കുക. ദോഷകരവും അപഹാസ്യവുമായ എന്തെങ്കിലും കാണുമ്പോൾ തന്നെത്താൻ ഉയർത്തുകയും അതിനു കാരണക്കാരനായവനെ നിന്ദിക്കുകയും ചെയ്യാതെ സൂക്ഷിച്ചുകൊൾക. നേരേമറിച്ച് അതുകൊണ്ടും പ്രയോജനം വരുത്തുക. നിങ്ങൾക്കൊരു ദൃഷ്ടാന്തവും താക്കീതുമായി അതു തീരട്ടെ. ഈ വിധത്തിൽ മുന്നോട്ടുപോയാൽ എല്ലാ കാര്യങ്ങളും നിങ്ങൾക്കു ഗുണകരമായിത്തീരും. കാലം കഴിയുന്നോറും നിങ്ങൾ കൂടുതൽ സന്തുഷ്ടനായിത്തീരുകയും ചെയ്യും. ദൈവത്തിനു മഹത്വം!

മനുഷ്യരിൽനിന്നുള്ള ബഹുമാനം അന്വേഷിക്കുക. മറ്റുള്ളവരിൽനിന്നു ബഹുമാനം സ്വീകരിക്കുക. അതുമല്ലെങ്കിൽ ആളുകൾ നിങ്ങളെപ്പറ്റി എന്തു പറയുന്നു, എന്തു ചിന്തിക്കുന്നു എന്നതിനെപ്പറ്റി അൽപമെങ്കിലും തൽപരനായിത്തീരുക-ഈ മനോഭാവങ്ങളെല്ലാം പാപമാണ്. ഏറ്റവും ഉത്തമവും ദൈവത്തിനു പ്രസാദകരവുമായ പ്രതികരണം നടത്തുന്നതിൽനിന്നു നിങ്ങളെ നിശ്ശേഷം

മനുഷ്യരിൽനിന്നുള്ള ബഹുമാനം അന്വേഷിക്കുക. മറ്റുള്ളവരിൽനിന്നു ബഹുമാനം സ്വീകരിക്കുക. അതുമല്ലെങ്കിൽ ആളുകൾ നിങ്ങളെപ്പറ്റി എന്തു പറയുന്നു, എന്തു ചിന്തിക്കുന്നു എന്നതിനെപ്പറ്റി അൽപമെങ്കിലും തൽപരനായിത്തീരുക-ഈ മനോഭാവങ്ങളെല്ലാം പാപമാണ്. ഏറ്റവും ഉത്തമവും ദൈവത്തിനു പ്രസാദകരവുമായ പ്രതികരണം നടത്തുന്നതിൽനിന്നു നിങ്ങളെ നിശ്ശേഷം അകറ്റിക്കളയുന്ന ഒരു വലിയ പാപമാണത്.

അകറ്റിക്കളയുന്ന ഒരു വലിയ പാപമാണത്.

സർവ്വസാധാരണവും മുറുകെപ്പറ്റുന്നതുമായ ഈ പാപത്തിൽനിന്നു സമ്പൂർണ്ണമായൊരു വിടുതൽ നേടുക എന്നത് ഒരുവനു ചെയ്യാവുന്ന ഏറ്റവും ജ്ഞാനപൂർണ്ണമായ നടപടിയാണ്. ഇതു വളരെ അടിയന്തരപ്രാധാന്യമുള്ള ഒരു കാര്യമത്രേ. കാരണം, നാമെല്ലാം മറ്റു മനുഷ്യരുമായി ബന്ധപ്പെട്ടു ജീവിക്കുന്നവരാണ്. അതിനാൽ അവർ നമ്മെപ്പറ്റിപ്പറയുന്ന കാര്യങ്ങൾ നമ്മെ വളരെയധികം സ്വാധീനിക്കുന്നു. തന്മൂലം അവർ നമ്മെപ്പറ്റി എന്തു ചിന്തിക്കുന്നു എന്നറിയുവാനുള്ള പരീക്ഷ നമുക്കുണ്ടാകുകയും ചെയ്യുന്നു.

മനുഷ്യരുടെ അഭിപ്രായമോ വിമർശനമോ ഇനി ഒരിക്കലും ഗൗനിക്കാതിരിക്കത്തക്കവണ്ണം ഈ പാപത്തിൽനിന്നുള്ള പൂർണ്ണമായ ഒരു വിടുതൽ ഒരുവൻ പ്രാപിക്കുമ്പോൾ അത് അവന്റെ ഭാവിക്കാലത്തെ രക്ഷയ്ക്ക് അവനുപകരിക്കുന്നതിലുമധികം അപ്പോൾ ലഭിക്കുന്ന ഒരു സ്വാതന്ത്ര്യം തന്നെ, ഒരു വൻപിച്ച നേട്ടമായിത്തീ

രുന്നു. എല്ലാ കാര്യങ്ങളോടും എല്ലാ മനുഷ്യരോടും ദൈവഹിതപ്രകാരം പ്രതികരിക്കുവാൻ ഇത് അവനെ സഹായിക്കും. തൽഫലമായി അവനു തന്റെ സമാധാനവും സന്തോഷവും ജീവിതഭദ്രതയും ഒരിക്കലും ഹാനിതമാതെ സംരക്ഷിക്കുവാൻ കഴിയും. അതു ദൈവത്തിനു ബഹുമാനവും മഹത്വവും വരുത്തുകയും ചെയ്യും.

ഇതിനെപ്പറ്റി സജീവതാത്പര്യമുള്ള പ്രിയസ്നേഹിതാ, ഇതൊന്നു പറയൂ. എന്നെപ്പറ്റി ഈ മനുഷ്യനോ ആ മനുഷ്യനോ ഉള്ള അഭിപ്രായം കൊണ്ട് ദൈവം എന്നെപ്പറ്റിപ്പറയുന്ന സാക്ഷ്യത്തിന് എന്തെങ്കിലും മാറ്റം വരുമോ? നമ്മെപ്പറ്റി ദൈവത്തിനുള്ള അഭിപ്രായത്തെ ഭേദപ്പെടുത്താൻ മനുഷ്യരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾക്കോ അവരുടെ വാക്കുകൾക്കോ കഴിവുണ്ടോ? ഇല്ല എന്നായിരിക്കും തീർച്ചയായും നിങ്ങൾ തരുന്ന ഉത്തരം. അതു ശരിയുമാണ്. ദൈവം മാത്രമാണ് നമ്മെ വിധിക്കുകയും നമുക്കു പ്രതിഫലം നൽകുകയും ചെയ്യുന്നത്. നിത്യതയിൽ നമുക്കുള്ള സ്ഥാനം നൽകുന്നതും അവിടുന്നുതന്നെ.

അതിനാൽ മനുഷ്യരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾക്കു യാതൊരു പ്രാധാന്യവുമില്ല. അവർ തങ്ങൾക്കിഷ്ടമുള്ളതെല്ലാം പറയുകയും ചിന്തിക്കുകയും ചെയ്തുകൊള്ളട്ടെ. അതു മിക്കവാറും പൊള്ളയായ വാക്കുകളാണെന്നു തന്നെ നമുക്കു കരുതാം.

ഇപ്പോൾ മുതൽ അവയോട് ഇപ്രകാരം ഉത്തമവും പ്രായോഗികവുമായ വിധത്തിൽ നമുക്കു പ്രതികരണം ചെയ്യാം. ആ മനുഷ്യൻ, അഥവാ ആ സ്ത്രീ എന്നെക്കുറിച്ച് ഇങ്ങനെയെല്ലാം പറഞ്ഞു. ഉദ്യോഗം? പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ അതവരുടെ കാര്യമാണ്. എനിക്കതിൽ കാര്യമില്ല. അവർ പറയുന്നതെന്തായാലും അതൊന്നും ഒരു വിധത്തിലും ദൈവത്തിന്റെ അഭിപ്രായത്തെ

യത്തെ, ദൈവം കാര്യങ്ങളെ വീക്ഷിക്കുന്ന വിധത്തെ, വ്യത്യാസപ്പെടുത്തുകയില്ല. എന്നെക്കുറിച്ച് ആരെന്തു പറഞ്ഞാലും ശരി, ഞാൻ വാസ്തവത്തിൽ എന്തായിരിക്കുന്നുവോ, അതുതന്നെയാണ് ഞാൻ. എന്നെ മനസ്സിലാക്കുന്നതിലും എന്നോടടുപെടുന്നതിലും ദൈവത്തിനൊരിക്കലും തെറ്റുപറ്റുകയില്ല.

അല്ലെങ്കിൽ- “ഞാൻ സ്വാർത്ഥതൽപ്പരനാണെന്നു ഇപ്പോൾ ഒരു പക്ഷേ അവർ എന്നെപ്പറ്റി കരുതിയേക്കാം.” എന്നു ചിന്തിക്കുവാനുള്ള ഒരു പരീക്ഷ എനിക്കുണ്ടായെന്നു വരാം. ഈ പരീക്ഷയെ ജയിപ്പാനും എനിക്കു പ്രയാസമില്ല. മിഥ്യാഭിമാനത്തിൽനിന്ന് അഥവാ വലിയ വനാകുവാനുള്ള മോഹത്തിൽനിന്നു വിടുതൽ നേടുകയാണ് അതിനുള്ള മാർഗ്ഗം. ആ വിടുതൽ ലഭിക്കുമ്പോൾ എനിക്കു അതേപ്പറ്റി ഇപ്രകാരം പറയുവാൻ കഴിവുണ്ടാകും “അവർ പറയുന്നതുപോലെ ഞാൻ സ്വാർത്ഥമന്വേഷിക്കാതിരിക്കുന്നേടത്തോളം കാലം എന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം എല്ലാം ഭദ്രമാണ്. ആ നിലയ്ക്ക് അവർ തങ്ങൾക്കിഷ്ടമുള്ള വിധം ചിന്തിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.”

ഇവിടെ രണ്ടു തരത്തിൽ എനിക്കു സന്തോഷിക്കാം. ഒന്നാമതു ഞാൻ സ്വാർത്ഥമന്വേഷിക്കാത്തതിനാൽ, രണ്ടാമത് ആരെല്ലാം എങ്ങനെയെല്ലാം ചിന്തിച്ചാലും അതൊന്നും ദൈവത്തിന്റെ അഭിപ്രായം മാറ്റുവാൻ പര്യാപ്തമല്ലാത്തതിനാൽ.

അപകടത്തോടും മരണത്തോടും ഏറ്റവും ഉത്തമമായവിധം പ്രതികരിക്കേണ്ടതെങ്ങനെ? മറ്റൊല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും നാം എപ്രകാരം പ്രതികരിക്കുന്നുവോ അതുതന്നെയാണ് ഇവിടെയും ചെയ്യേണ്ടത്. ദൈവഹിതപ്രകാരം പ്രതികരിക്കണമെങ്കിൽ

(ശേഷം പേജ് 30ൽ)

പിന്മാറ്റത്തിന്റെ പത്തു കാരണങ്ങൾ

ജോർജ് ഡഗ്ലസ് വാട്സൺ

മനുഷ്യന്റെ ബലഹീനതയേയും ദൗർബല്യത്തേയും കുറിച്ചുള്ള പരാമർശം തിരുവെഴുത്തിൽ ഉടനീളം കാണാം. ഏറ്റവും ഉത്തമരായ മനുഷ്യർപോലും തങ്ങളുടെ കഴിവില്ലായ്മ തുറന്നുപറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. താൻ വെറും 'പൊടിയും ചാരവും' ആണെന്നാണ് അബ്രഹാം സ്വയം വിലയിരുത്തിയിട്ടുള്ളത്. 'നാമെല്ലാം ഇലപോലെ വാടിപ്പോകുന്നു' എന്നു യേശുതന്നെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. 'എനിക്കു എന്നെത്തന്നെ അറപ്പാകുന്നു' എന്നതാണ് ഇയ്യോബിന്റെ വാക്കുകൾ. 'ഞാൻ സകല വിശുദ്ധന്മാരിലും ഏറ്റവും ചെറിയവൻ' എന്നു പൗലോസ് സ്വയം വിലയിരുത്തുന്നു. 'എന്നെപ്പിരിഞ്ഞ് നിങ്ങൾക്ക് ഒന്നും ചെയ്യുവാൻ കഴിയുകയില്ല' എന്നു യേശുവും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. എല്ലാ ശക്തിയും നമ്മുടെ ആത്മാവിലേക്കു ദൈവംതന്നെ പകരേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്.

ഒരു വശത്ത് ദൈവത്തെവിട്ട് അലയുന്നവരും അതേ സമയം ആവീഴ്ച മനസ്സിലാക്കാനും തെറ്റു സമ്മതിക്കാനുമുള്ള വിനയവും വെളിച്ചവും ലഭിക്കാത്തവരുമായ ധാരാളം പേരുണ്ട്. മറുവശത്തു തങ്ങളുടെ പോരായ്മകളെയും ചെറുതും വലുതുമായ പിന്മാറ്റാവസ്ഥകളെയും കുറിച്ചുള്ള കുറ്റബോധം മൂലം വ്യാകുലപ്പെടുന്ന ദൈവമക്കളുടെ എണ്ണവും ഏറെയാണ്.

കൃപ ഒരു ശതമാനം പോലും നമുക്കു നഷ്ടപ്പെടുത്താനാവില്ല.

തന്റെ ആത്യന്തികരക്ഷയെക്കുറിച്ച് ഒരു വിശുദ്ധൻ ഉറപ്പോടുകൂടി ഇരിക്കാമെന്നു തിരുവെഴുത്തു പഠിപ്പിക്കുന്നു. എന്നാൽ 'നിൽക്കുന്നു എന്നു തോന്നുന്നവൻ വീഴാതിരിപ്പാൻ സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളട്ടെ' എന്ന് കൊരിന്ത്യർക്ക് എഴുതിയ ലേഖനത്തിൽ പറയുന്നുണ്ട്. 'ഉറപ്പോടുകൂടെ നിൽക്കുന്നവൻ സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളട്ടെ' എന്നാണ് മൂലഭാഷയിൽ ഈ വാക്യത്തിന്റെ അർത്ഥം. അതായത് ഏറ്റവും പുരോഗതിനേടിയ വിശ്വാസി, തന്റെ വിശ്വാസത്തെക്കുറിച്ച് തികഞ്ഞ ഉറപ്പുള്ളവൻ, വീഴാതിരിപ്പാൻ സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളട്ടെ എന്നു സാരം.

ഹൃദയം ദൈവത്തെ വിട്ടലയുന്ന ആർക്കും ആദ്യം ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടേണ്ടതു വരികയില്ല. കൃപയ്ക്കും നേരിയ തോതിൽ ചോർച്ചയുണ്ടാകും. സ്വർഗ്ഗീയവേഷം ധരിച്ചു നിശ്ചിതമായി പിശാചും മെല്ലെ കടന്നുവരും. നമുക്ക് ഇതേക്കുറിച്ച് ആത്മാവിൽ ബോധ്യം ലഭിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽത്തന്നെ അവൻ ഹൃദയത്തിന്റെ 'ആയുധമുറി' പിടിച്ചടക്കിക്കഴിയും.

ഒരു നേർത്ത ആത്മീയഅലസത, സ്വയത്യാഗത്തിൽ ഒരു നേരിയ മന്ദത. ഇതു സംഭവിക്കുന്നത് മുടി നരയ്ക്കുന്നതു പോലെയാണ്. 'അവൻ അവിടവിടെ നരച്ചിരിക്കുന്നു എങ്കിലും അവൻ അത് അറിയുന്നില്ല.' എന്നു ബൈബിളിൽ ഒരുവനെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് ഇവിടെ ഓർമ്മ വരു

അവർ ക്രമേണ അംഗീകാരത്തിന്റെയും പ്രശംസയുടേയും റോസാദളങ്ങൾ വിരിച്ച വഴിയിലൂടെ സഞ്ചരിച്ച് ആനാത്മീയതയുടെ ഭൂമിയിൽ ചെന്നവസാനിക്കുന്നു.

ന്നു. (ഹോശേയ 7:9)

1. വില ക്കപ്പെട്ട കാര്യങ്ങളെ നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുക:

ഹൃദയം ദൈവത്തെ വിട്ട് അലയുന്ന പലപ്പോഴും ആരംഭിക്കുന്നത് വില ക്കപ്പെട്ട കാര്യങ്ങളെ നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിൽ നിന്നാണ്. പരീക്ഷ അനുഭവപ്പെടാവുന്ന കാര്യങ്ങളുടെ മേൽ കണ്ണുകൾ ഏറെനേരം വിശ്രമിക്കാൻ നാം അനുവദിക്കുന്നു. തുടർന്നു അതേപ്പറ്റി ചിന്തയായി. അത് നിയമവിരുദ്ധവും ശക്തവുമായ ആഗ്രഹങ്ങളെ ഇളക്കിവിടുന്നു. ഇച്ഛ ദുർബലമായി മാറുന്നു. ഫലം, ചെറുതോ വലുതോ ആയ അളവിലുള്ള പാപം ഉത്ഭവിക്കുന്നു. ദൈവം തിന്നരുതെന്നു പറഞ്ഞ വില ക്കപ്പെട്ട കനിയെ നോക്കി നിന്ന ഹൃദയുടെ അനുഭവം ഇതിനുദാഹരണം. കൊട്ടാരമട്ടുപ്പാവിൽനിന്നു നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്ന ദാവീദിന്റെ അനുഭവവും ഇതുതന്നെ. ഈ ലോകത്തിന്റെ സർവ്വമഹത്വവും അതിന്റെ സകല മനോഹരതയോടും കൂടെ പ്രദർശിപ്പിച്ചപ്പോൾ സാന്താൻ യേശുവിന്മേൽ പ്രയോഗിച്ച വിദ്യയും ഇതുതന്നെയായിരുന്നു. പക്ഷേ ആ മനോ

ഹരകാഴ്ചയിൽനിന്നു യേശു ഉടനെ തന്നെ മനസ്സിന്റെ കണ്ണുകളെ പിൻവലിച്ച് താൻ നേരിടാൻ പോകുന്ന കുരിശിൽ അവിടുന്ന് അതിനെ ഉറപ്പിച്ചു. പരീക്ഷ ജനിപ്പിക്കുന്നതും ആകർഷകവുമായ എല്ലാ കാഴ്ചകൾക്കുമുള്ള പ്രതിവിധി ഇതാണ്-യേശുവിന്റെ വിലയേറിയ രക്തത്തിൽ മനസ്സിനെ ഉറപ്പിക്കുക. ക്രൂശിക്കപ്പെട്ടവനായ ക്രിസ്തുവിന്റെ കാഴ്ച അവിശുദ്ധമായ എല്ലാ മാനസികചിത്രങ്ങൾക്കുമുള്ള മറു മരുന്നാണ്.

2. സ്വയംഭരണം:

സ്വയംഭരിക്കാൻ തുടങ്ങുക, സ്വന്ത കാര്യങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ സ്വയം ആരംഭിക്കുക, പ്രയാസങ്ങളുടെയും കൃഷ്ടങ്ങളുടെയും സമയത്ത് നമ്മുടെ കാര്യങ്ങൾ നിർവഹിക്കുന്നതിനു ദൈവത്തെ സഹായിക്കാൻ തിടുക്കപ്പെടുക എന്നിവയാണ് ഹൃദയത്തിലെ പിന്മാറ്റത്തിനുള്ള മറ്റൊരു കാരണം. ആത്മീകമായ പല പ്രതിസന്ധികളിലൂടെയും നാം കടന്നു പോകേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. സാമൂഹികജീവിതത്തിൽ, ജോലിയിൽ, സഭാബന്ധ

ങ്ങളിൽ, ആരോഗ്യകാര്യങ്ങളിൽ, ചുമ തലകളുടെ നിർവ്വഹണത്തിൽ എല്ലാം ഈ പ്രതിസന്ധികളെ നാം അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടിവരും. ഇവയിൽ പലതും ഒഴിവാക്കാനും കഴിയുകയില്ല. ഇവ നേരിടുമ്പോൾ വേഗത്തിലുള്ള അപകടവും നിയമവിരുദ്ധവുമായ ഒരു വിടുതലിനായി നാം തിടുക്കപ്പെടുന്നു. ദൈവം നമ്മെ മറന്നുപോയെന്നോ അവിടുത്തെ പ്രവൃത്തി താമസിച്ച് ക്ലേശമെന്നോ ചിന്തിച്ചു കാര്യം സ്വയം കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ നാം ഇറങ്ങിപ്പുറപ്പെടുന്നു.

റിബേക്കയുടെയും യാക്കോബിന്റെയും അനുഭവം ഇതാണ്. ദൈവത്തിന്റെ തെറ്റാത്ത വാഗ്ദാനം സ്വയം നിവർത്തിച്ചെടുക്കുവാനായി അവർ കള്ളം പറയുകയും ആട്ടിൻതോൽ ഉപയോഗിച്ച് യിസ്രാക്കിനെ വഞ്ചിക്കുകയും ചെയ്തു. പക്ഷേ കാര്യനിർവ്വഹണത്തിനായുള്ള ഇവരുടെ സ്വയംപ്രയത്നം വേർപാടും വർഷങ്ങളുടെ വേദനയും അലച്ചിലുമാണ് സമ്മാനിച്ചത്. ശാമുവേൽ വരുവാൻ ഏറെ താമസിക്കുമെന്നു കരുതി ശൗൽരാജാവു പുരോഹിതൻ എന്നപോലെ സ്വയം യാഗം കഴിക്കാൻ തുനിഞ്ഞതു നമുക്കറിയാം. ആ സമയം മുതലാണ് അവന്റെ പിന്മാറ്റം ആരംഭിച്ചത്.

ഉസ്സായുടെ കാര്യവും ഇതുതന്നെ. കാള വിരണ്ടപ്പോൾ പെട്ടകം സംരക്ഷിക്കാൻ ദൈവത്തെ സഹായിക്കാനാവണം അവൻ കൈ നീട്ടിയത്. പക്ഷേ അന്ത്യം ദാരുണമായിരുന്നു.

സ്വയംപ്രമാണിത്തബോധമാണ് പല ആത്മാക്കളേയും ആത്മീയബന്ധനത്തിലേക്കു നയിച്ചിട്ടുള്ളത്. ദൈവികവേലയുടെ കൈകാര്യകർത്തൃത്വം തങ്ങൾക്കാണെന്ന് ആത്മീകമനുഷ്യർക്കു പോലും ധാരണ ഉണ്ടാവുക എളുപ്പമാണ്. അവയുടെ ഉത്തരവാദിത്വം തങ്ങൾക്കാണെന്നു ഭാവിപ്പാനും ഉണർവ്വുകളെ നിയന്ത്രിപ്പാനും ദിവ്യാ

ഗനിയെ തങ്ങളുടെ പരിജ്ഞാനത്തിന്റെ പരിധിക്കുള്ളിൽ തളച്ചിടുവാനും അവർ മുതിർന്നേക്കാം. എന്നാൽ ദൈവരാജ്യത്തെ ഭരിക്കുവാനുള്ള ശ്രമത്തിനിടയിൽ ആത്മീയഅധികാരം കൈയോശം വന്നേക്കുമെന്ന കാര്യം മറന്നുപോകരുത്. ഏതെങ്കിലും തരത്തിലുള്ള ഇത്തരം സ്വയംകാര്യനിർവ്വഹണമാണ് പലരിലുമുണ്ടായ ദൈവകൃപയുടെ അപചയത്തിന്റെ തുടക്കം.

3. അനർഹമായ സ്വാതന്ത്ര്യം എടുക്കുക

നിർദ്ദോഷകരമായ കാര്യങ്ങളിൽ അനർഹമായ സ്വാതന്ത്ര്യം എടുക്കുന്നതാണ് ദൈവകൃപ നഷ്ടപ്പെടുന്നതിനുള്ള മറ്റൊരു കാരണം. സ്വാഭാവികവും നിർദ്ദോഷവും ലോകജീവിതത്തിൽനിന്നു വേർതിരിക്കുവാനാവാത്തതുമായ പല കാര്യങ്ങളുണ്ട്. പക്ഷേ അനാവശ്യമായ സ്വാതന്ത്ര്യം എടുത്ത് അവയിൽ മുഴുകിയാൽ ആന്തരികവും മിക്കപ്പോഴും ബാഹ്യവുമായ പാപത്തിലേക്കു നമ്മെ നയിക്കുന്ന ചവിട്ടുപടികളായി അവ മാറും. സാമൂഹികജീവിതത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇതു പ്രത്യേകിച്ചും ശരിയാണ്. നാം സമൂഹത്തിൽ ഇടപഴകുന്നു. സാമൂഹികബന്ധങ്ങളും വ്യക്തിപരമായ സൗഹൃദങ്ങളും ഉണ്ട്. മാനസികമായ ചായ്വുകളും അടുപ്പങ്ങളും നാം വച്ചുപുലർത്തുന്നു. എന്നാൽ ഈ ആകർഷണങ്ങളെ ഏറ്റവും ശ്രദ്ധയോടെയും നിശ്ചയദാർഢ്യത്തോടെയും സൂക്ഷിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. അനാവശ്യങ്ങളായ അടുപ്പങ്ങളെയും അതിരുകടന്ന സൗഹൃദങ്ങളെയും ശ്രദ്ധിക്കണം. സൂക്ഷ്മത ഇല്ലാത്ത ഒരു ലാളന, ഓമനിക്കൽ, തലോടൽ ഇവയെല്ലാം പാപത്തിലേക്കു വഴുതിവീഴാനും ഹൃദയം തകർന്നു ദുഃഖത്തിൽ ചെന്നുപതിക്കാനും ഇടയാക്കിയേക്കാം.

ഫലിതപ്രയോഗത്തിലും തമാശ പറയുന്നതിലും എല്ലാം ഇതുപോലെ അതിരുകടന്ന സ്വാതന്ത്ര്യം എടുക്കു

ന്നതു ശ്രദ്ധിക്കണം. പലപ്പോഴും നിർദ്ദോഷമെന്നു കരുതുന്ന തമാശകൾ ക്രമേണ തരംതാഴുകയും ആളുകളെ മുറിപ്പെടുത്തുകയും അനുഭവ ദുഃഖിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. കുടുംബവഴക്കുകൾ, കുട്ടുകാർ തമ്മിലുള്ള ഭിന്നത തുടങ്ങിയവയിൽ ചെന്നവസാനിക്കുന്നു, ഈ 'നിർദ്ദോഷമായ' നേരമ്പോക്കുകൾ.

ബിസിനസ്സ്, ജോലി തുടങ്ങിയവയിലും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ അതിരുകളെ നിർദ്ദോഷിപ്പിക്കാനും സൂക്ഷിക്കേണ്ടതുണ്ട്. നിർദ്ദോഷമായ സ്വാതന്ത്ര്യം അധഃപതിച്ച് ദുഃസ്വാതന്ത്ര്യവും തന്നിഷ്ടവുമായി മാറാതിരിക്കാൻ ഏറെ ശ്രദ്ധിക്കണം. ഒരിഞ്ച് തന്നിഷ്ടം ഒരു മൈൽ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ നശിപ്പിക്കും എന്നോർത്തിരിക്കണം.

4. ആത്മവിശ്വാസം:

പിന്മാറ്റത്തിനുള്ള മറ്റൊരു കാരണം സ്വയവിശ്വാസമാണ്. സ്വാഭാവികമായ സ്വയാർജ്ജ്വതമായ ശക്തിയിൽ ചാരുനതാണത്. പ്രകൃതിജന്യമായ ഒട്ടേറെ ഗുണങ്ങളുള്ള ദേഹി അതിന്റെ കഴിവുകളിൽ ആശ്രയിക്കുന്നത് സ്വാഭാവികമാണ്. ദേഹി പൂർണ്ണമായി തകർക്കപ്പെട്ടില്ലെങ്കിൽ അതു സംഭവിക്കും. പത്രോസ് ഇങ്ങനെയായിരുന്നു. തന്റെ ഹൃദയവിശ്വാസത്തിൽ മതിപ്പുണ്ടായിരുന്ന പത്രോസ്, മറ്റൊരാളുടെ ഉപേക്ഷിച്ചാലും താൻ ക്രിസ്തുവിനെ ഉപേക്ഷിക്കുകയില്ല എന്നു തറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞു.

യുവക്രിസ്ത്യാനികൾ തങ്ങളുടെ ആദ്യസ്നേഹത്തിൽ വീര്യപ്രവൃത്തികളെപ്പറ്റി അതിശയോക്തിപരമായ അവകാശവാദങ്ങൾ ഉന്നയിക്കും. ശക്തിയുടെ ആദ്യകിരണങ്ങൾ കാണുമ്പോൾത്തന്നെ തങ്ങൾ ശക്തരാണെന്നു മനുഷ്യമനസ്സു സങ്കല്പിച്ചു തുടങ്ങും. നമ്മുടെ തീർത്തും ഒന്നുമില്ലാത്ത അവസ്ഥയെക്കുറിച്ചുള്ള ആഴത്തിലുള്ള ബോധ്യങ്ങൾ ഉണ്ടാകുവാൻ പല പാഠങ്ങൾ പഠിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. സ്വയവിശ്വാസത്തിനു വ്യത്യസ്തമായ

നാം സമൂഹത്തിൽ ഇടപഴകുന്നു. സാമൂഹികബന്ധങ്ങളും വ്യക്തിപരമായ സൗഹൃദങ്ങളും ഉണ്ട്. മാനസികമായ ചായ്വുകളും അടുപ്പങ്ങളും നാം വച്ചുപുലർത്തുന്നു. എന്നാൽ ഈ ആകർഷണങ്ങളെ ഏറ്റവും ശ്രദ്ധയോടെയും നിശ്ചയദാർഢ്യത്തോടെയും സൂക്ഷിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. അനാവശ്യങ്ങളായ അടുപ്പങ്ങളെയും അതിരുകടന്ന സൗഹൃദങ്ങളെയും ശ്രദ്ധിക്കണം.

വിവിധ തലങ്ങളുണ്ട്. മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ മേഖലകളിലും എല്ലാ സമയത്തും അതിന്റെ ശക്തമായ സാധ്യത കാണാം. ക്രിസ്ത്യാനികൾ മിക്കപ്പോഴും അബോധപൂർവ്വമായാണെങ്കിലും തങ്ങളുടെ അനുഭവങ്ങളിൽ വിശ്വസിക്കുകയും ആശ്രയിക്കുകയും ചെയ്യാറുണ്ട്. ആ അനുഭവം തന്ന പരിശുദ്ധാത്മാവിൽ ചാരുനതിനു പകരമായാണ് അവർ ഇങ്ങനെ ചെയ്യുന്നത്. കനാൻദേശത്തു പ്രവേശിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് യഹോവ യിസ്രേയൽമക്കൾക്ക് ഒരു മുന്നറിയിപ്പു കൊടുത്തത് ഓർക്കുക. കനാനിൽ അവർ തൃപ്തിയായും സുഖമായും ഭക്ഷണം കഴിച്ച് സ്വസ്ഥമായിരിക്കുമ്പോൾ കർത്താവിനെ മറന്നുകളയാതിരിക്കുവാൻ സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളുക എന്നതായിരുന്നു ആ മുന്നറിയിപ്പ്. നിറഞ്ഞിരിക്കുന്ന വയറിന് എപ്പോഴും ഓർമ്മശക്തി കുറവാണല്ലോ.

കനാൻജീവിതത്തിൽപോലും നാം നമ്മുടെ അനുഭവത്തിൽ ആശ്രയിക്കരുത് എന്ന് ഇതു നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. അങ്ങനെ ചെയ്താൽ അതു നമുക്കു നഷ്ടമാകും. ദേഹിയുടെ ധവ

ളിമ മഞ്ഞുകുഷണം പോലെയാണ്. നാം അവയിൽ ചാരിയാൽ അവ അലിഞ്ഞുപോകും. നമുക്കു കൃപയും ശക്തിയും വിവേകവും വിജയവും ലഭിച്ചാൽ അതിന്റെ ഉറവിടത്തെയാണ് നാം ആശ്രയിക്കേണ്ടത്. അല്ലാത്തപക്ഷം അവ നമുക്കു നഷ്ടപ്പെട്ടു പോകും.

5. ലൗകികമായ കരുണയാൽ വഷളായിപ്പോകുക.

ആത്മീക ബലഹീനതയ്ക്കു മറ്റൊരു കാരണം ലോകപരമായ കരുണകൊണ്ടു ദുഷിച്ചുപോകുന്നതാണ്. തിരുത്തലിന്റെ അഭാവവും തെറ്റായ കരുണയും മൂലം കുട്ടികൾ വഷളായിപ്പോകുന്നതുപോലെ പല ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കും സംഭവിക്കാറുണ്ട്. അതിരുകവിഞ്ഞ പൊതുജനരംഗീകാരവും ലോകപരമായ കരുണയും ആയിരക്കണക്കിനു ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ആത്മീകജീവിതത്തെ കുറച്ചൊന്നുമല്ല കേടുവരുത്തിയിട്ടുള്ളത്.

പ്രസംഗകർക്കാണ് ഈ അപകടസാധ്യത കൂടുതൽ. അവർക്കു ചില കഴിവുകളും നേട്ടങ്ങളും കൃപയെക്കുറിച്ചു നല്ല സാക്ഷ്യങ്ങളും ഉണ്ടെങ്കിൽ സ്വാഭാവികമായും ധാരാളം സ്നേഹിതന്മാർ ഉണ്ടായിരിക്കും. ഈ സുഹൃത്തുക്കൾ തങ്ങളുടെ സ്നേഹം പ്രദർശിപ്പിക്കും-ചിലർ വിവേകത്തോടെയും മറ്റുചിലർ അല്ലാതെയും. ഇങ്ങനെ പ്രസംഗകർക്ക് ഏറെ പുകഴ്ചയും മാനവും സമ്മാനങ്ങളും ലഭിക്കുകയും ഒടുവിൽ മിക്കവർക്കും അവരുടെ കൃപയും സാമാന്യബോധവും നഷ്ടപ്പെടുകയും ചെയ്യാറുണ്ട്. അവർ തങ്ങളെത്തന്നെ പൊതുജനപ്രീതിക്ക് അർഹർ എന്നു കരുതുന്നു. ജന്മദിനങ്ങളിലും വിവാഹവാർഷികങ്ങളിലും അവർ സമ്മാനങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുകയും അവ സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പ്രസംഗങ്ങളിലും പ്രാർത്ഥനകളിലും തങ്ങൾ പ്രത്യേകം പരാമർശിക്കപ്പെടണമെന്നു അവർക്കു നിർബ

ന്ധമുണ്ട്. പാർട്ടികളിലും വിശേഷസന്ദർഭങ്ങളിലും ക്ഷണിക്കപ്പെടുവാൻ അവർ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ അധഃപതിച്ച് അവർ ക്രമേണ സഭയുടെ പ്രശംസാപാത്രങ്ങളും പ്രദർശനവസ്തുക്കളുമായി മാറുന്നു. ആളുകളെ ദൈവത്തിങ്കലേക്കു നയിപ്പാൻ അവർ അപ്രാപ്തരായിത്തീരുന്നു. പകരം ആഗാഗ് ശൗലിനെ എന്ന പോലെ ആത്മാക്കളെ നരകത്തിലേക്കു നയിക്കുക മാത്രം ചെയ്യുന്നു.

പല പ്രസംഗകരും അവർ ആദ്യം ക്രിസ്തുവിങ്കലേക്കു വരുമ്പോൾ വെറും പാവപ്പെട്ട കർഷകബാലനോ ഫാക്ടറിത്തൊഴിലാളിയോ ആയിരിക്കാം. എന്നാൽ ക്രിസ്തീയജീവിതത്തിന്റെ തുടക്കത്തിൽ സ്വർഗ്ഗീയചൈതന്യം ഉള്ളിൽ ആവാഹിച്ചിരുന്ന അവർ ക്രമേണ അംഗീകാരത്തിന്റെയും പ്രശംസയുടേയും റോസാദളങ്ങൾ വിരിച്ച വഴിയിലൂടെ സഞ്ചരിച്ച് ആനാത്മീയതയുടെ ഭൂമിയിൽ ചെന്നുവസാനിക്കുന്നു. തങ്ങളുടെ പതനത്തെ കുറിച്ച് അവർക്കു തരിമ്പും ബോധമില്ല എന്നതാണ് ഏറെ ഖേദകരം. സ്നിഗ്ധമൃദലമായ ഒരു ജീവിതരീതി ആത്മാവിനെ നശിപ്പിക്കും എന്ന പൗലൊസിന്റെയും വെസ്ലിയുടെയും മുന്നറിയിപ്പുകൾ ഇവിടെ പ്രസക്തമാണ്.

6. സുഖജീവിതം:

മുകളിൽ പറഞ്ഞതിന്റെ തുടർച്ച എന്ന മട്ടിൽ സുഖജീവിതവും പിന്മാറ്റത്തിനുള്ള കാരണമാണെന്നു ചൂണ്ടിക്കാണിക്കട്ടെ. ആഡംബരജീവിതം ഇത്രയും സർവ്വസാധാരണമായിരിക്കുന്ന മറ്റൊരു കാലഘട്ടം ഉണ്ടായിട്ടില്ല. വിലയേറിയ ഹർണീച്ചർ, വസ്ത്രങ്ങൾ, സമൃദ്ധമായ ഭക്ഷണം, സുഖസൗകര്യങ്ങൾക്കുള്ള അവസരം എന്നിവേണ്ടാ ഇന്ന് ആളുകൾക്കുള്ള ആഡംബരജീവിതം പണ്ടു രാജാക്കന്മാർക്കുപോലും സ്വപ്നം കാണാൻ കഴിയുമായിരുന്നില്ല. പക്ഷേ ഈ സുഖ

ഭോഗജീവിതം കൃപയുടെ ഒഴുക്കിന് ഒരു തടസ്സമാകാം. സുഖ സൗകര്യങ്ങളോടു മനുഷ്യഹൃദയത്തിനു സ്വാഭാവികമായിത്തന്നെ ഒരു ചായ്വുണ്ട്. ഗംഭീരസദ്യകൾ, മൃദലമായ ശയ്യകൾ, ആർഭാടപൂർണ്ണമായ വേഷഭൂഷാദികൾ, അധാനത്തെ ലഘൂകരിക്കുന്ന സൗകര്യങ്ങൾ, മോടിയായ കാറുകൾ എന്നിങ്ങനെ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു സുഖവും സാന്ത്വനവും പകരുന്നവയെല്ലാം പതിനായിരങ്ങളെ നാശത്തിലേക്കു നയിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ആധുനികജീവിതത്തിന്റെ മുഖമുദ്രയായ ആർഭാടങ്ങളെ ശ്രദ്ധിക്കാത്ത, ബുദ്ധിമുട്ടുകളെ ഏറെ ലാളിത്യത്തോടെ സഹിക്കുന്ന, ഒരു ക്രൈസ്തവവീരപുരുഷനെ കണ്ടുമുട്ടുക ഇന്ന് എത്രയോ പ്രയാസമാണ്! ലൂക്കോസ് 21-ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ യേശു നമുക്കു മുന്നറിയിപ്പു നൽകുന്നത് ഇതേ കാര്യത്തെക്കുറിച്ചാണ്-അതിഭക്ഷണം, മദ്യപാനം, ഉപജീവനചിന്തകൾ. തന്റെ രണ്ടാം വരവിൽ സഭ, സുഖഭോഗജീവിതത്തിൽ മുഴുകിക്കിടക്കുകയും ഈ വചനം അവരെ സംബന്ധിച്ചു നിവൃത്തിയാവുകയും ചെയ്യും.

7. ഉന്നതസങ്കല്പങ്ങളിൽ കഴിയുക:

അവനവനെക്കുറിച്ചു യാഥാർത്ഥ്യബോധമില്ലാത്ത സങ്കല്പങ്ങൾ വച്ചുപുലർത്തുന്നതാണ് പിന്മാറ്റത്തിനുള്ള മറ്റൊരു കാരണം. ദൈവമുമ്പാകെ തന്റെ ആത്മാവു വളരെ നന്നായിരിക്കുന്നുവെന്നും ദൈവം തനിക്കായി ഏറെ ഔദാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുമെന്നും തന്റെ ഹൃദയത്തെ അനുസരണക്കേടിൽനിന്നു വിടുവിക്കുവാൻ കാവൽമാലാവേണ്ടതു ചെയ്തുകൊള്ളുമെന്നും എല്ലാമുള്ള തോന്നലുകളിൽ ജീവിപ്പാൻ കഴിയും. നിങ്ങൾ കർത്താവിന് ഏറ്റവും പ്രിയപ്പെട്ടവനാണെന്നും തന്റെ മറ്റു മക്കളേക്കാളേറെ ദൈവം നിങ്ങളെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുന്നുവെന്നും മറ്റുള്ളവർക്കു നൽകാത്ത ഇളവുകൾ

നിങ്ങൾക്കു നൽകുമെന്നും സാന്താനു മന്ത്രിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. ശലോമോനു നേരിട്ട പരീക്ഷ ഇതാണ്. ദൈവമുമ്പാകെയുള്ള തന്റെ ഉന്നതമായ നിലയെക്കുറിച്ചും അന്യാദൃശമായ തന്റെ വിവേകം, പരിജ്ഞാനം എന്നിവയെക്കുറിച്ചും അവന് വലിയ ഉറപ്പാണുണ്ടായിരുന്നത്. തന്റെ ഈ സങ്കല്പത്തിനനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുവാൻ സാന്താൻ അവനെ പ്രലോഭിപ്പിച്ചു. ഒടുവിൽ 'മായ, മായ സകലവും മായ' എന്നു ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും വിവേകശാലിയായ മനുഷ്യനു വിലപിക്കേണ്ടതായി വന്നു. ഇതേ പരീക്ഷ തന്നെയാണ് സാന്താൻ യേശുവിനു നേരേയും കൊണ്ടുവന്നത്. ദേവാലയത്തിന്റെ അഗ്രത്തുനിന്നു ചാടിയാലും ദൈവം തന്നെ അതിയായി കരുതുന്ന തുകൊണ്ട് കാൽ കല്ലിൽ തട്ടിപ്പോകുന്നതിനുമുമ്പേ ദൂതന്മാർ താങ്ങിക്കൊള്ളും എന്നായിരുന്നു സാന്താന്റെ വാദഗതി.

ഈ തത്വത്തിനു ധാരാളം പ്രായോഗികസാധ്യതയുണ്ട്. സ്നേഹത്തിലെന്ന പോലെ ശിക്ഷണത്തിലും ദൈവത്തിനു മുഖപക്ഷമില്ല. അനുതപിക്കുന്ന ഈ ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും നികൃഷ്ടപാപിയോടുപോലും അവിടുന്നു തന്റെ സ്നേഹം പ്രദർശിപ്പിക്കുമെങ്കിൽ, ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ വിശുദ്ധനെപ്പോലും, ദൈവത്തോടു മുഖാമുഖം സംസാരിച്ച മോശെയെപ്പോലും, ദൈവം ശിക്ഷണത്തിലൂടെ നടത്താതിരിക്കുകയില്ല. ഉന്നതസങ്കല്പം എന്ന പാപമാണ് ലൂസിഫറിനെ പിശാചാക്കിയത്. ദൈവമക്കളെ കെണിയിൽപ്പെടുത്താൻ അവൻ ഇതേ പാപത്തെ ആയിരം വ്യത്യസ്തരൂപങ്ങളിൽ ഒരുക്കിവെച്ചിരിക്കുന്നു.

8. ബുദ്ധിമുട്ടുകളിൽ മാത്രം ശ്രദ്ധിച്ച് അവയിൽ മുങ്ങിപ്പോകുക:

കൃപ നഷ്ടപ്പെടുന്നതിനുള്ള മറ്റൊരു കാരണം നമ്മുടെ ബുദ്ധിമുട്ടുകളിലും പ്രയാസങ്ങളിലും മാത്രം

കണ്ണുനട്ടിരിക്കുന്നതാണ്. വീഴ്ചയ്ക്ക് അധീനമായ ഈ ലോകത്തിലെ ജീവിതം മുഴുവൻ കഷ്ടപ്പാടുകൾ നിറഞ്ഞതാണ്. നമ്മുടെ ദൈനംദിനജീവിതത്തിൽ എല്ലാം പ്രയാസങ്ങൾ ഉണ്ട്. ഇതുകൂടാതെ നമ്മുടെ സ്വഭാവത്തിന്റെ പ്രത്യേകതകൾ, കുടുംബപാരമ്പര്യം തുടങ്ങിയവ നമുക്കു നൽകുന്ന ബുദ്ധിമുട്ടുകളാണ്. മനുഷ്യശരണങ്ങൾ വേറെ. ആത്മീയജീവിതത്തിൽ മുന്നോട്ടുപോകാനും കൃപയിൽ വളരാനും തടസ്സമായിരിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളും നമ്മെ പ്രയാസപ്പെടുത്തുന്നു. എന്നാൽ ഈ ക്ലേശങ്ങളിൽ കണ്ണുനട്ടിരുന്നാൽ അവ നമ്മുടെ വിശ്വാസത്തെ ദുർബലപ്പെടുത്തും. സഹിഷ്ണുതയെ കെടുത്തും; മനസ്സിനെ വഴി തെറ്റിക്കും; ദർശനത്തെ മേഘാവൃതമാക്കും; ആത്മാവിനെ ദൈവത്തിൽനിന്നു മകറ്റും. ദിവ്യജീവൻ ഒന്നാമതായി വിശ്വാസത്തിന്റെ വഴിയും ജീവിതവുമാണ്. പത്രോസ് സമുദ്രത്തിലെ തിരമാലകളെ നോക്കിയപ്പോൾ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ സർവ്വശക്തിയെ കുറിച്ചുള്ള ബോധ്യം അവനു നഷ്ടമായിപ്പോയി. ഫലം അവൻ മുങ്ങുവാൻ തുടങ്ങി. അത്യാഗ്രഹിയായ ഒരു ജാതീയരാജാവിൽനിന്നു തന്റെ സുന്ദരിയായ ഭാര്യയെ സംരക്ഷിക്കേണ്ടതിനുള്ള പ്രയാസങ്ങളെ നോക്കിയപ്പോൾ എന്തു ചെയ്യേണ്ടു എന്നറിയാതെ അബ്രഹാം ആകെ പതറിപ്പോയി. ഒടുവിൽ അവൻ കള്ളം പറയേണ്ടിവന്നു. സാഹചര്യങ്ങളുടെ പ്രയാസങ്ങൾ ദൈവത്തിന്റെ ശക്തിയുള്ള കരുതലിനെക്കുറിച്ചുള്ള ബോധ്യത്തിൽനിന്നു അവനെ വേർപെടുത്തിക്കളഞ്ഞു. നമ്മുടെ സ്വർഗസ്ഥപിതാവ് നമ്മെ പലപ്പോഴും ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ നേരിടുവാൻ അനുവദിക്കും. എന്നാൽ അതിൽനിന്നു വിടുതൽ നേടുവാൻ പാപം ചെയ്യാതെ വേറെ മാർഗമില്ലെന്നു നമ്മോടു മന്ത്രിക്കുവാനാണ് സാത്താൻ ഈ സാഹചര്യങ്ങളെ ഉപ

യോഗിക്കുന്നത്. നമ്മുടെ വിശ്വാസത്തിന്റെ പരിശോധനയ്ക്കായി ദൈവം അനുവദിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളെത്തന്നെ ഏതെങ്കിലും അനുസരണക്കേടു കൂട്ടാനുള്ള ഉപാധിയാക്കി സാത്താൻ എത്ര സമർത്ഥമായി ഉപയോഗിക്കുന്നു എന്നു നോക്കുക.

9. ആത്മാവിന്റെ കാർക്കശ്യം:

പരുഷമായ ഇടപാടിലോളം ചെന്നെത്തുന്ന ആത്മാവിലെ കാർക്കശ്യം പലരേയും കൃപയുടെ നഷ്ടത്തിലേക്കും ആത്മീകഅടിമത്തത്തിലേക്കും നയിച്ചിട്ടുണ്ട്. യുവത്വത്തിന്റെ തീക്ഷ്ണതയും ഹൃദയത്തിന്റെ ഇടുകുറവും മറ്റുള്ളവരുടെ മേൽ ഖണ്ഡിതമായ വിധി പ്രസ്താവിക്കുവാൻ പലരേയും പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു. സ്വയനീതിയാണ് വലിയൊരളുവോളം മറ്റുള്ളവരെ തള്ളിപ്പറയുവാൻ ഇടയാക്കുന്നത്. മറ്റുള്ളവരുടെമേൽ കുറ്റം ആരോപിക്കുന്നത് പരോക്ഷമായി നമുക്കു തന്നെ നാം നൽകുന്ന പ്രശംസയാണ്. മറ്റുള്ളവരെ നാം എത്രത്തോളം നിലം പരിചാക്കുന്നുവോ അത്രത്തോളം നാം ഉയർന്നതായി നമുക്കു തോന്നും. നമുക്കു പരോക്ഷമായ ഒരു പ്രശംസ നൽകാതെ മറ്റൊരാളെ താഴ്ത്തിപ്പറയുക അസാധ്യമാണ്. പലരും ചില പാപങ്ങളെ നിന്ദിക്കുന്നത് കൂടുതൽ പാപകരമായ വിധത്തിലാണ്. അതിന്റെ ഫലമായി തങ്ങൾ തള്ളിപ്പറഞ്ഞ പാപത്തേക്കാൾ കൂടുതൽ പാപം അവർ ചെയ്യുവാൻ ഇടയാക്കുന്നു.

മറ്റുള്ളവരെ കുറ്റം വിധിക്കുന്നതു ക്രിസ്തീയജീവിതത്തിൽ ഏറ്റവും അപകടകരമായ ഒരു കാര്യം ആണ്. “മറ്റൊരാളെ പാപത്തിന്റെ പേരിൽ ശാസിക്കണമെങ്കിൽ മറ്റെന്തിനേക്കാളുമേറെ നമുക്കു വേണ്ടതു താഴ്മയാണ്.” എന്നൊരു ക്രിസ്തീയ എഴുത്തുകാരൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് എത്രയോ ശരിയാണ്. പാപത്തെ തീക്ഷ്ണമായി പ്രഹരി

ക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചു പലരും പറഞ്ഞു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ആർദ്രതയും കണ്ണീരുംകൊണ്ടു കൃതിർന്ന ഒരു കരതലം അതിനായി ഉപയോഗിച്ചില്ലെങ്കിൽ പ്രഹരിക്കുന്ന ആളിനാവുമു കൂടുതൽ മുറിവേൽക്കുക. പാപത്തിന്റെ നാശകരമായ അവസ്ഥയെക്കുറിച്ച് ആത്മാവിന്റെ എരിവിലും അതേസമയം അഭിനന്ദിക്കുന്ന സ്വരത്തിലും പ്രസംഗിക്കുക സാധ്യമാണ്. പക്ഷേ അതുകണ്ട് സാത്താൻ ആർത്തുചിരിക്കും. പരിശുദ്ധാത്മാവാകുന്ന പ്രാവ് വേദനയോടെ കുറുകും.

മൂർച്ഛയേറിയ വിമർശനം, ഖണ്ഡിതമായ വിധിപ്രസ്താവം, കരുണയില്ലാത്ത കുറ്റാരോപണം എന്നിവ എത്രയോ പേരോടെ നിർമ്മലസ്പന്ദനത്തിന്റെ മധുരിമയും ആത്മാവിന്റെ ശാന്തതയും ദൈവത്തോടുചേർന്നുള്ള നടപ്പും നഷ്ടമാക്കിയിട്ടുണ്ട്! സ്വയനീതി വളരെ സൂക്ഷ്മമായ ഒന്നാണ്. അത് കൃപയുടെ ഉന്നതമായ അവസ്ഥയാണെന്നു തെറ്റിധരിച്ചുപോകാം. മറ്റുള്ളവരോട് ഖണ്ഡിതമായി പെരുമാറാൻ പിശാച് നിങ്ങളെ പ്രേരിപ്പിക്കും. ധീരനും വീരനും പാപത്തെ തള്ളിപ്പറയുവാൻ അശേഷം മടിയില്ലാത്തവനുമാണ് നിങ്ങളെന്ന നാട്ടുത്തോടെയായിരിക്കും അങ്ങനെ ചെയ്യാൻ സാത്താൻ നിങ്ങളെ പ്രേരിപ്പിക്കുക. സാത്താൻ ഈ തന്ത്രം വളരെ നാളുകളായി പയറ്റുന്നവനാണ്. അവനെയും അവന്റെ പ്രവൃത്തികളെയും നിങ്ങൾ എത്രമാത്രം ശക്തിയോടെ തള്ളിപ്പറയുന്നു എന്ന് അവനു പ്രശ്നമല്ല. നിങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിൽ ഒരു തുള്ളി വിഷം കലർത്താമോ എന്നാണ് അവന്റെ നോട്ടം. അതു സാധിച്ചാൽ നിങ്ങൾ അവൻ ഏൽപ്പിച്ച എല്ലാ പ്രഹരങ്ങളും ഒന്നുമില്ല എന്നു തോന്നുന്നത്ര ആഹ്ലാദം അവനുണ്ടാകും

10. ആത്മാവിലെ ലാഘവം:

പിന്മാറ്റത്തിനുള്ള കാരണങ്ങളിൽ

ഒടുവിലത്തേതായി പറയാവുന്നത് ആത്മാവിലെ ലാഘവമാണ്. ഇത് ഏറെക്കുറെ കാർക്കശ്യത്തിനു നേരെ എതിരാണ്. ചിലർ സ്വാഭാവികമായത്തന്നെ തീക്ഷ്ണതയോടു ചായ്വുള്ളവരല്ല. പക്ഷേ കർശനതാം കൊണ്ടു സംഭവിക്കുന്നതുപോലെതന്നെ ലാഘവം കൊണ്ടും ദൈവത്തെ വിട്ടുപോകാം. ചിരിച്ചും കളിച്ചും കളിപറഞ്ഞും ആളുകൾ ദൈവത്തിൽനിന്നു വേർപിരിയുമ്പോൾ വീണ്ടും സാത്താന്റെ ലക്ഷ്യം നിറവേറുകയാണ്. ഒട്ടേറെ കഴിവു ഫലിതബോധവുമുള്ള ക്രിസ്ത്യാനികൾ ധാരാളം ഒത്തുകൂടുന്ന യോഗങ്ങളിൽപോലും ആദ്യന്തം ഈ ലാഘവത്തിന്റെ ആത്മാവ് നിലനിന്നുവെന്നു വരും. ആളുകളെയും കാര്യങ്ങളെയും കുറിച്ചു തമാശ പറയുന്ന സ്വഭാവം നിർദ്ദോഷമെന്നു തോന്നാമെങ്കിലും അത് ആഴത്തിൽ മുറിവേൽപ്പിക്കും; പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ ദുഃഖിപ്പിക്കും; ആത്മീയകാര്യങ്ങളിൽനിന്നും മനസ്സിനെ അകറ്റിക്കളയും; ദൈവത്തിലുള്ള ആന്തരിക സമാധാനത്തിൽനിന്നു നമ്മുടെ ആത്മാവിനെ പുറന്തള്ളും. മാത്രമല്ല, പ്രാർത്ഥനയെ മന്ദീഭവിപ്പിക്കുകയും പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ഒഴുക്കിനെ തടസ്സപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യും. ഒരു ഫലിതം, ഒരു നേരമ്പോക്ക്, ഒരു പൊട്ടിച്ചിരി, മറ്റൊരയില്ലാത്ത ഒരു ആംഗുവിക്ഷേപം ഇവ കൊണ്ടെല്ലാം എത്രയോപേർ ദൈവവുമായുള്ള ബന്ധത്തിന്റെ ചരട് അറുത്തുമാറ്റുന്നു! ഈ കാര്യങ്ങളെ വിവേചിച്ചറിയാത്തക്ക അടുപ്പം ദൈവവുമായി കുറച്ചു ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കേ ഉള്ളൂ എന്നതാണ് വലിയ ദുരന്തം. ദൈവവുമായുള്ള മാനസികബന്ധത്തെ എന്തെങ്കിലും തകർത്താൽ, ആത്മാവിന്റെ ശുദ്ധതയ്ക്കു വിഘാതമായി എന്തെങ്കിലും കടന്നുവന്നാൽ ദൈവത്തെ വിട്ടുള്ള അലച്ചിൽ അവിടെ ആരംഭിക്കും എന്ന വസ്തുത മറന്നുപോകരുത്.

പ്രതികരണങ്ങൾ (പേജ് 21ൽനിന്നു തുടർച്ച)

ദൈവത്തിൽനിന്നുള്ള രക്ഷയുടെ അനുഭവത്തിലൂടെ നിങ്ങൾ ദൈവസ്വഭാവമുള്ളവരായിത്തീരേണ്ടത് ആവശ്യം. അഭക്തനായ ഒരുവൻ അഭക്തിയുടെ മാർഗ്ഗത്തിൽ പ്രതികരിക്കുന്നു. ദൈവസ്വഭാവമുള്ളവനോ ദൈവികമായ രീതിയിൽ എല്ലാറ്റിനെയും അഭിമുഖീകരിക്കുന്നു. അതിനാൽ നാം ചെയ്യേണ്ടതുപോലെ പ്രതികരിക്കുവാൻ സമുചമായ ഒരു രക്ഷാനുഭവം നമുക്കുണ്ടാകേണ്ടത് അത്യാവശ്യം തന്നെ.

ദൈവവചനം എന്തു പറയുന്നു? “യഹോവ വരുത്തീട്ടല്ലാതെ നഗരത്തിൽ അനർത്ഥം ഭവിക്കുമോ?” (ആമോസ് 3:6). “കാശിനു രണ്ടു കുരികിലിനെ വില്ക്കുന്നില്ലേയോ? അവയിൽ ഒന്നുപോലും നിങ്ങളുടെ പിതാവു സമ്മതിക്കാതെ നിലത്തു വീഴുകയില്ല. നിങ്ങളുടെ തലയിലെ രോമവും എല്ലാം എണ്ണപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു (മത്താ.10:29,30). നമുക്കേറ്റവും നല്ലതെന്തെന്നു ദൈവം അറിയുന്നു. അത് അവിടുന്ന് പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ ചിന്തയോടു ബന്ധപ്പെടുത്തി മേൽക്കാണിച്ച വാക്യങ്ങൾ നാം വായിക്കുന്ന പക്ഷം ഒരപകടം എത്ര ഭയങ്കരമോ ദാരുണമോ ആയിരുന്നാലും അതു നമുക്ക് ഏറ്റവും വലിയ നന്മയ്ക്കുള്ള മുഖാന്തരമായി ഭവിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുവാൻ നമുക്കു സാധിക്കും. സ്നേഹപൂർണ്ണവും സർവ്വജ്ഞാനമായ ദൈവം നമ്മുടെ നന്മയ്ക്കുവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുമ്പോൾ അതിനെ തടയുവാൻ ആർക്കാണ് കഴിവുള്ളത്?

എന്നാൽ ഈ വിധത്തിൽ കാര്യങ്ങളെ വീക്ഷിക്കുവാൻ സാധിക്കുമെങ്കിൽ നമ്മുടെ സ്വന്തം യുക്തിബോധത്തിൽ ചാരുന മനോഭാവം പൂർണ്ണഹൃദയത്തോടെ എന്നെന്നേക്കുമായും

സമ്പൂർണ്ണമായും നാം പരിത്യജിക്കണം. നമ്മുടെ മനസ്സ് ദൈവഹിതത്തിനു കീഴ്പ്പെട്ട് വിനീതവും സൗമ്യവുമായിത്തീരുമാറ് നാം രൂപാന്തരപ്പെടുകയും വേണം. അപ്രകാരം നാം ആയിത്തീരുമ്പോൾ ഒരു സാഹചര്യം എത്ര വേദനാജനകം ആയിക്കൊള്ളട്ടെ നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിൽ ആഴമായ സമാധാനവും വിശ്രാന്തിയും മാറ്റമില്ലാതെ നിലനിർത്തുവാൻ നമുക്കു സാധിക്കും.

നമുക്കു വളരെ പ്രിയപ്പെട്ട ഒരു വ്യക്തി വഴിതെറ്റിപ്പോകുകയോ ദൈവത്തിൽനിന്നു കന്നുപോകുകയോ ചെയ്താൽ “അപ്രകാരം സംഭവിക്കാതെ തടയുവാൻ എനിക്കു സാധിക്കുമായിരുന്നില്ലേ?” എന്നു നാം ചിന്തിച്ചുപോകുക സാധാരണമാണ്. എന്നാൽ സ്നേഹസമ്പൂർണ്ണനായ ദൈവത്തിനുതന്നെ അതു തടയുവാൻ സാധിച്ചില്ലല്ലോ എന്ന ചിന്ത അത്ര ദുഃഖകരമായ സാഹചര്യത്തിലും നമുക്കു സമാധാനവും ഹൃദയവിശ്രാന്തിയും നൽകും. എന്തെന്നാൽ നമ്മുടെ എല്ലാ ഉൽക്കണ്ഠയും ഒത്തൊരുമിച്ചു ചേർന്നാലും ഒരു തലമുടിയെ വെളുപ്പിക്കുവാനോ കറുപ്പിക്കുവാനോ അതിനു കഴിവുണ്ടാകുകയില്ലല്ലോ.

എല്ലാ സാഹചര്യങ്ങളെയും ജയിക്കുവാൻ കഴിവുള്ളതും അവർണ്യമായ വിധം ഫലപ്രദവും അനിഷേധ്യവുമായ ഈ മഹാസത്യം എല്ലായ്പ്പോഴും നമുക്കു ജീവനും വെളിച്ചവും നൽകട്ടെ.

എല്ലാ കാര്യങ്ങളോടും എല്ലാ ആളുകളോടും ഞാൻ പ്രതികരിക്കുന്ന വിധം മാത്രമാണ് എന്റെ സന്തുഷ്ടിക്കോ അസന്തുഷ്ടിക്കോ ആധാരമായിരിക്കുന്നത്.

കുരിശും കാര്യവും

ഡേവിഡ് വിൽക്കേഴ്സൺ
അദ്ധ്യായം-18

കഥ ഇതുവരെ
അമേരിക്കയിൽ ഹിൽസ്ബർഗിലെ ചെറിയ ഒരു സഭയുടെ ശുശ്രൂഷകനായിരുന്നു ഡേവിഡ് വിൽക്കേഴ്സൺ. അദ്ദേഹം തന്റെ ടി.വി. വിറ്റ് രാത്രിയിൽ ടി.വി. കാണുന്ന സമയം പ്രാർത്ഥനയ്ക്കായി എടുക്കാൻ തുടങ്ങി. അങ്ങനെ പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന ഒരു രാത്രി ലൈഫ് മാസികയിലെ ഒരു ചിത്രം കാണാനിടയായി. ന്യൂയോർക്കിലെ കൗമാരക്കാരുടെ അധോലോകസംഘമായ ഡ്രാഗണിലെ അംഗങ്ങളായ ഏഴുകുട്ടികളുടെ ചിത്രമായിരുന്നു അത്. അവർ മൈക്കൽഫാർമാർ എന്നൊരു കുട്ടിയെ മുഗ്ഗിയായി കൊലപ്പെടുത്തിയതിന് ന്യൂയോർക്കിൽ കൊലക്കേസ് വിചാരണയെ നേരിടുകയാണ്. ഈ കുട്ടികളെ സഹായിക്കാൻ ന്യൂയോർക്കിൽ പോകണമെന്ന ഭാരം വിൽക്കേഴ്സൺ അനുഭവപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹം അടുത്ത ദിവസം ന്യൂയോർക്കിലേക്ക് യാത്രയായി. അവിടെ മൈക്കൽ ഫാർമാർ കേസ് വിചാരണചെയ്യുന്ന കോടതിയിൽ അവർ കുട്ടികളെ കാണാനെത്തി. വിൽക്കേഴ്സൺ കുട്ടികളെ സഹായിക്കാനുള്ള വ്യഗ്രതയിൽ അവിടെ കോടതിനടപടികളിൽ ഇടപെട്ടു. കോടതിയിൽനിന്നു പുറത്താക്കപ്പെട്ടു. പരിഹാസപാത്രമായ വിൽക്കേഴ്സണിന്റെ പടവു വാർത്തയും മാധ്യമങ്ങളിലെല്ലാം വന്നു. എന്നാൽ ഒരാഴ്ചയ്ക്കുശേഷം അദ്ദേഹം വീണ്ടും ന്യൂയോർക്കിലേക്കു പോയി. അവിടെ കൗമാരക്കാരുടെ രണ്ടു തെരുവുസംഘങ്ങളെ പരിചയപ്പെട്ടു. തെരുവുകുട്ടികൾക്കുവേണ്ടി ഒരു ലോഗം ക്രമീകരിക്കുന്നു. ലോഗത്തിന്റെ അവസാനരാത്രി വന്ന മഴയ സംഘക്കാലം പരിശുദ്ധാത്മാവ് സ്വർഗ്ഗം അയച്ചു. അവരുടെ പ്രസിഡന്റ് ഖിസ്രാ യേലും വൈസ്പ്രസിഡന്റ് നിക്കിയും ഉൾപ്പെടെ പലരും മാനസാന്തരപ്പെട്ടു. നികി പ്രേഷിതവൃത്തിക്കാരി സുഖം സമർപ്പിച്ചു. ഇതിനിടെ ഇസ്രായേൽ വീണ്ടും ജയിച്ചിലായി. ദൈവനിശ്ചയപ്രകാരം വിൽക്കേഴ്സൺ സഭാശുശ്രൂഷ മതിയാക്കി ന്യൂയോർക്കിലെത്തി ടീനേജ് ഇവാൻജലിസത്തിനു തുടക്കം കുറിച്ചു. ക്ലിന്റൻ അവസരത്തിൽ ഒരു പുതിയ സെന്റർ ആരംഭിച്ചു. അവിടേക്ക് ഇരുപതു സന്ദേശങ്ങൾ സേവനത്തിനെത്തി..... തുടർന്നു വായിക്കുക

ഞങ്ങളുടെ പ്രവർത്തകരെ സംബന്ധിച്ച് എന്നെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തിയ ഒരു കാര്യമുണ്ട്. തങ്ങൾക്കു വലിയ വ്യക്തികളാകണമെന്നല്ല, ദൈവത്തിനുവേണ്ടി എരിഞ്ഞടങ്ങണം എന്ന ദാഹമാണ് അവരെ ഭരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത് എന്നതാണ്.

ഇതിന്റെ കാരണത്തെപ്പറ്റി ഞാൻ

ചിന്തിച്ചു. എനിക്കു തോന്നിയത് അതിനൊരു കാരണം ഞങ്ങളുടെ സെന്റർ അതിന്റെ ലക്ഷ്യമനുസരിച്ച് ഒരു ഭവനമായിത്തീർന്നു എന്നതാണ്. സ്നേഹം നിറഞ്ഞ ആത്മീയ അച്ചടക്കമുള്ള, അതേസമയം ഒരു പൊതു ലക്ഷ്യത്തിലേക്കു നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഭവനം. അവിടെ എല്ലാം സൗജന്യവുമാണ്. ഇത്തരം ഒരു അന്തരീക്ഷ

ത്തിലായിരിക്കുമ്പോൾ സ്വാർത്ഥചിന്തകൾ പ്രവർത്തനം കരഭരിക്കുന്നതെങ്ങനെ?

ഭവനത്തിന്റെ അന്തരീക്ഷത്തിൽ സ്വാതന്ത്ര്യവും ലാഘവവും ഉണ്ടായിരുന്നു. അവിടെ ചിരിയും ആഹ്ലാദവും ഉണ്ടായിരുന്നു.

ഞാനതിനെക്കുറിച്ച് സന്തുഷ്ടനായിരുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ യഥാർത്ഥഭവനം അടച്ചുപൂട്ടിയ, മുടിക്കടിയ ഒരു അന്തരീക്ഷത്തിൽ ആയിരിക്കരുത്. മുറുകിയ മുഖങ്ങൾക്കും മൂന്നുവദനങ്ങൾക്കുമുള്ള സ്ഥലമല്ല സെന്റർ. പെൺകുട്ടികളുടെ ഡോർമിറ്ററിയിൽ 'തലയിണയുദ്ധങ്ങളും' ആൺകുട്ടികളുടെ കിടപ്പറയിൽ പുതപ്പിനുവേണ്ടിയുള്ള പിടിവലികളും സാധാരണയാണ്. അതെല്ലാം ആഹ്ലാദഭരിതമായ സെന്ററിന്റെ അന്തരീക്ഷത്തിനു കൂടുതൽ മധുരം പകർന്നു.

ഇടയ്ക്കൊക്കെ സ്വാതന്ത്ര്യം അല്പം കൂടിപ്പോയോ എന്ന മട്ടിൽ ഞാനല്പം അസ്വസ്ഥനാകും. പക്ഷേ എന്നെ ആരും ഗൗനിച്ചില്ല. രാത്രികളിൽ ചിലപ്പോൾ ലൈറ്റുകൾ കെടുത്തേണ്ട സമയം കഴിഞ്ഞും മുകളിലത്തെ ഡോർമിറ്ററികളിൽ വെട്ടം കാണുമ്പോൾ ഞാൻ അസ്സൽ ഡയറക്ടറെ പ്പോലെ അവരെ ശാസിക്കാൻ കോണിപ്പടി ഓടിക്കയറും. പക്ഷേ ഞാൻ മുകളിലത്തെ വോഴേക്കും എങ്ങും കള്ളകുർക്കംവലികൾ മാത്രം. ഞാൻ മിണ്ടാതെ താഴേക്കു പോരും. അധികാരത്തോടുള്ള ബഹുമാനമില്ലായ്മയെക്കുറിച്ചൊക്കെ ഞാൻ ചിലപ്പോൾ വ്യാകുലപ്പെടും. പക്ഷേ സെന്ററിന്റെ മൊത്തത്തിലുള്ള അച്ചടക്കം കുറച്ചുകഴിയുമ്പോൾ കാര്യങ്ങളെല്ലാം നേരെയൊക്കും. ഞങ്ങളുടെ യുവജനങ്ങളെ ഞങ്ങൾ എപ്പോഴും നല്ല തിരക്കിൽ നിർത്തുന്നതുകൊണ്ട് സെന്ററിൽ എത്തിയാൽ പിന്നെ വലിയ ബഹുളമുണ്ടാകാനൊന്നും അവരിൽ

ഊർജ്ജം കാണുകയില്ല. തമാശയൊക്കെ കുറച്ചുനേരത്തേക്കേ കാണുകള്ളകുർക്കംവലികൾ കുറച്ചുകഴിയുമ്പോൾ യഥാർത്ഥകുർക്കംവലികൾ ആയി മാറും.

സെന്ററിലെ കുട്ടികളെല്ലാം കൗമാരക്കാരിലോ കോളജ് കുട്ടികളിലോ മാത്രം ഒതുങ്ങിനിന്നില്ല. ഒരു സംഭവം കേൾക്കുക:

നിക്കിയും ഗ്ലോറിയും വന്നതിനുശേഷം ഞങ്ങൾ കൗമാരകുറ്റവാളിസംഘാംഗങ്ങളെ പിക്നിക്കിനു കൊണ്ടുപോകുന്ന ഒരു പദ്ധതിക്കു രൂപം നല്കിയിരുന്നു. ന്യൂയോർക്കിന്റെ ഒരു ഭാഗത്ത് ഗ്ലാസ് ടൈഡിങ്ങ്സ് ചർച്ചിന് ഒരു കൃഷിത്തോട്ടവും അതിൽ ഒരു റിട്രീറ്റ് സെന്ററും ഉണ്ടായിരുന്നു. 'ഹിഡൻവാലി' എന്നാണ് ആ കൃഷിത്തോട്ടം അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്. വേനൽക്കാലത്തെ ഏറ്റവും ചൂടേറിയ ചില ആഴ്ചകളിൽ അവിടേക്കു മാഫിയാസംഘത്തിലെ ചില കുട്ടികളെ കൊണ്ടുപോകാൻ ഞങ്ങൾ അനുവാദം ചോദിച്ചു. നഗരത്തിരക്കിലും ഇടുങ്ങിയ ചേരികളിലും കഴിയുന്ന കുറച്ചു കുട്ടികൾക്ക് 'ഹിഡൻവാലി'യിൽ ചെന്നാൽ കുറച്ചു ശുദ്ധവായു ശ്വസിക്കാമല്ലോ. ഒരിക്കൽ ഞങ്ങൾ അവരെ അങ്ങോട്ടു കൊണ്ടുപോയപ്പോൾ നിക്കിയും ഭാര്യയും ഒപ്പം വന്നു. ലക്കിയും ഞങ്ങളോടൊപ്പം ഉണ്ടായിരുന്നു. ടീനേജ് സെന്ററിലെ ഒരു ഡസൻ അന്തേവാസികളും കൂടെ കൂടി.

അവിടെ ഞങ്ങൾ ഒന്നിച്ചു താമസിക്കുന്നതിനിടെ ഒരു വെള്ളിയാഴ്ച രാത്രി ഉറങ്ങാൻ കിടക്കുന്നതിനു മുൻപ് നിക്കിയും ഗ്ലോറിയായും കൃഷിത്തോട്ടത്തിലൂടെ നടന്നുവരാൻ വേണ്ടി ഇറങ്ങി. അല്പം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ലക്കിയും മറ്റു കുട്ടികളും എന്നോട് ഒരു 'പ്രായോഗികതമാശ'യിൽ പങ്കെടുക്കുമോ

എന്നു ചോദിച്ചു.

"നിക്കി മുന്മാരികളും ഈ ഭാഗത്തു വന്നിട്ടില്ലെന്ന് അറിയാമല്ലോ" ലക്കി പറഞ്ഞു. ലക്കി എന്നാൽ നേരത്തെ ഒരിക്കൽ ഈ കൃഷിത്തോട്ടത്തിൽ വന്നു താമസിച്ചിട്ടുണ്ട്. "അതുകൊണ്ട് നമുക്കൊരു തമാശയൊപ്പിക്കാം. ദാ ഈ കത്തിച്ച മെഴുകുതിരി കളിലൊന്നെടുത്ത് ഞങ്ങളോടൊപ്പം വരാമോ?" ലക്കി ചോദിച്ചു.

"എന്താ നിങ്ങൾ ചെയ്യാൻ പോകുന്നത്?"

"ആരെയും മുറിപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു പരിപാടിയും നമ്മൾ ചെയ്യാൻ പോകുന്നില്ല. പകരം നമ്മൾ ഒരു കരടിവേട്ടയ്ക്കിറങ്ങുന്നു. എന്താ തയ്യാറാണോ?"

അങ്ങനെ ഞങ്ങൾ എല്ലാവരും കത്തിച്ച മെഴുകുതിരികളും കൈകളിലേന്തി നിക്കിയും ഗ്ലോറിയയും പോയ വഴിയിലൂടെ മെല്ലെ നടക്കാൻ തുടങ്ങി. ഞങ്ങൾ അല്പം ദൂരം മുന്നോട്ടുപോയപ്പോൾ ഇതാ നിക്കിയും ഭാര്യയും ഞങ്ങൾക്കെതിരെ ഫാഹൗസിലേക്കു നടന്നുവരുന്നു.

ഞങ്ങളെക്കണ്ട് അവർ അമ്പരന്നു. "നിങ്ങൾ എന്താണ് ചെയ്യുന്നത്?"

"ഞങ്ങൾ വേട്ടയാടുകയാണ്. കരടികളെയാണ് ഞങ്ങൾ നോക്കുന്നത്. അവയുടെ കാല്പാടു കാണണോ?" ലക്കി ചോദിച്ചു. ആ ചോദ്യത്തോടെ ലക്കി പെട്ടെന്ന് ആ വഴിത്താരയിൽ മുട്ടുകുത്തി; മെഴുകുതിരി നിലത്തോടു ചേർത്തുപിടിച്ചു. ആ ഇളകിയ മണ്ണിൽ കന്നുകാലികളുടെ കുള്ളമ്പിപ്പാടുകൾ തെളിഞ്ഞു കാണാമായിരുന്നു.

നിക്കിയും സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. അവിടെ മണ്ണിൽ നിഗൂഢമായ, അജ്ഞാതമായ ഏതോ കാലടിപ്പാടുകൾ നിക്കി കണ്ടുവെന്നു തീർച്ച. ഒരു കൈകൊണ്ടു ഭാര്യയെ ചേർത്തുപിടിച്ച് വിറയാർന്ന സ്വരത്തിൽ നിക്കി

ഒരു മെഴുകുതിരി തരാനാവശ്യപ്പെട്ടു.

പൊടുന്നനെ ലക്കി ചാടിയെഴുന്നേറ്റു മുമ്പോട്ടു വിരൽ ചൂണ്ടി അടക്കിപ്പിടിച്ച ശബ്ദത്തിൽ അവൻ നാടകീയമായി ചോദിച്ചു: "അല്ല, അതെന്താണ്?" അവന്റെ ശബ്ദം താഴ്ന്നിരുന്നു. സ്വരത്തിൽ ഭയം നിറഞ്ഞുനിന്നു.

ലക്കി വിരൽ ചൂണ്ടിയ ഭാഗത്തു നേർത്ത ചന്ദ്രപ്രകാശത്തിൽ ഇരുണ്ട ഏതോ രൂപം! ആകൃതി കണ്ടാൽ ഒരു കരടിയെപ്പോലെ തോന്നും. ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ട ഒരു വലിയ സ്കൂൾമണിയാണതെന്ന് എനിക്കു നേരത്തെ അറിയുമായിരുന്നില്ലെങ്കിൽ നേർത്ത പ്രകാശത്തിൽ കണ്ട ആ രൂപം ഒരു കരടിതന്നെയാണെന്നു ഞാൻ പോലും വിശ്വസിച്ചുപോകുമായിരുന്നു.

ഇപ്പോൾ ഞങ്ങൾ നോക്കിയപ്പോൾ നിക്കി ഭാര്യയുടെ കൈയും പിടിച്ച് ഒരു മരത്തിനു മറഞ്ഞുനിൽക്കുന്നതായാണ് കണ്ടത്. മറ്റു കുട്ടികൾ കല്ലുകൾ എടുത്തു 'കരടി'യുടെ നേരേ എറിയുവാൻ തുടങ്ങി. പേടിത്തൊണ്ടനായി നില്ക്കാതെ വന്നു ഞങ്ങളെ സഹായിക്കുവാൻ അവർ നിക്കിയോട് ആവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

പക്ഷേ നിക്കിയുടെ ഭാഗത്തുനിന്നുണ്ടായ നീക്കം ഞങ്ങളെ മുഴുവൻ പൊട്ടിച്ചിരിപ്പിക്കുന്നതായിരുന്നു. നിക്കി ഭാര്യയുടെ കൈയും പിടിച്ചു മരത്തിന്റെ മറവിൽനിന്നു പുറത്തേക്കുവന്നു.

"ഹേയ്, എനിക്കു വിശ്വാസമുണ്ട്. ഞാൻ ദൈവത്തെ വിശ്വസിക്കുവാൻ പോകയാണ്. ഇവിടുന്ന് ഓടാൻ ദൈവം ഞങ്ങളെ സഹായിക്കുമെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു." ഈ വാക്കുകളോടെ നിക്കിയും ഭാര്യയും വെട്ടിത്തിരിഞ്ഞു ഫാഹൗസിനു നേരേ അന്തംവിട്ട് ഓടാൻ തുടങ്ങി. ഞങ്ങൾ ഒന്നടങ്കം പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുപോയി.

ഞങ്ങളും അവരുടെ പിന്നാലെ ഫാഹൗസിയിലെത്തി. ഓടികഴിഞ്ഞിട്ടു അവർക്കു ഞങ്ങൾ ചുടുചോക്ലേറ്റ് പാനീയം തയ്യാറാക്കി നൽകാൻ തുടങ്ങി. ഒന്നും രണ്ടുമല്ല, ഒന്നിനു പുറകേ ഒന്നായി ആറു കപ്പു ചോക്ലേറ്റുകൾ കൂട്ടിച്ചിട്ടു ശേഷമാണ് അവരുടെ പേടി ശമിച്ചത്.

ആ വേനൽക്കാലത്ത് 416 ക്ലിന്റൻ അവസ്ഥയിലെ അടുക്കളയിലും ഞങ്ങൾക്കെല്ലാം എത്ര സ്വാതന്ത്ര്യം ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നത് എന്നെ കുറച്ചൊന്നുമല്ല അത്ഭുതപ്പെടുത്തിയത്!

സെന്ററിൽ ആദ്യമാസങ്ങളിൽ ഞങ്ങൾക്കൊരു സ്ഥിരം പാചകക്കാരനോ പാചകക്കാരിയോ ഉണ്ടായിരിക്കാൻ ദൈവം തന്നെ അനുവദിക്കാതിരുന്നു എന്നാണ് ഞാൻ കരുതുന്നത്. പട്ടിണി കിടക്കാതിരിക്കാനും എല്ലാ നേരവും ഭക്ഷണം തയ്യാറാക്കാനും അടുക്കള സജീവമാക്കാൻ സൂര്യനു കീഴിൽ സാധ്യമായ എല്ലാ കാര്യവും ഞങ്ങൾ ചെയ്തു. എന്നാൽ ഒരു സ്ഥിരം പാചകക്കാരനെ കണ്ടെത്തുന്നതിൽ ഞങ്ങളെല്ലാം ഒരുപോലെ തോറ്റുപോയി. സത്യത്തിൽ വീടിന്റെ ഹൃദയം എന്നു പറയുന്നത് അടുക്കളയാണ്. എന്നാൽ അവിടെയൊരു സ്ഥിരം പാചകക്കാരനോ പാചകക്കാരിയോ ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ അവരുടെ പണി നടക്കാൻ വേണ്ടി ഞങ്ങളെയെല്ലാം അവർ അടുക്കളയിൽനിന്നും ഓടിച്ചുവിടുമായിരുന്നു. അങ്ങനെ സംഭവിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ ഭവനത്തിന്റെ ഹൃദയത്തിൽനിന്നും ഞങ്ങളെല്ലാം അകറ്റപ്പെട്ടുപോയേനെ.

എന്നാൽ സെന്ററിൽ അതു സംഭവിച്ചില്ല. കാരണം അവിടെ പാചകക്കാരനുണ്ടായിരുന്നില്ല!

ഫലം അത്ഭുതകരവും സന്തോഷകരവുമായ ഒരു കുഴപ്പിലായിരുന്നു.

അതു മനസ്സിലാക്കണമെങ്കിൽ ഞങ്ങൾക്ക് ആഹാരം എവിടെനിന്നാണ് വരുന്നതെന്ന് ആദ്യംതന്നെ അറിയണം. സെന്ററിലെ എല്ലാ കാര്യങ്ങളും പോലെ ഞങ്ങൾക്ക് ഭക്ഷണവും അതിനുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിച്ചാണ് ലഭിച്ചിരുന്നത്. ഞങ്ങളോടൊപ്പം താമസിച്ചിരുന്ന കൗമാരസംഘങ്ങൾക്ക് ഇതിൽ സജീവമായ പങ്കാളിത്തമുണ്ടായിരുന്നു. ഓരോ ദിവസവും ഞങ്ങൾ ഭക്ഷണത്തിനായി പ്രാർത്ഥിക്കും. എന്നാൽ അത് ഓരോ വട്ടവും ലഭിക്കുമ്പോൾ കൂട്ടികൾക്ക് അത് വിശ്വാസത്തിന്റെ ഓരോ പുതിയ പാഠവും സമ്മാനിക്കും. വെണ്ണ, ഉരുളക്കിഴങ്ങ് ചിപ്പ്സ്, പഴങ്ങൾ, പച്ചക്കറികൾ എന്നിവയെല്ലാം ആളുകൾ കൊടുത്തയയ്ക്കും അല്ലെങ്കിൽ പണം എത്തിക്കും.

ഒരു ദിവസം രാവിലെ കൂട്ടികൾ ഉണർന്നു, കൂളിച്ചു റെഡിയായി പ്രഭാതഭക്ഷണത്തിനു താഴെ ഹാജരായപ്പോൾ അവിടെ അത്താഴമേശയിൽ ഒന്നുമില്ല. ഞാൻ വീട്ടിൽനിന്നു രാവിലെ സെന്ററിൽ എത്തിയപ്പോൾ അവിടെ ഭക്ഷണദൗർലഭ്യം എന്ന പ്രശ്നം ഇരമ്പിനില്ക്കുകയാണ്.

“നിങ്ങളുടെ പ്രാർത്ഥനാപരിപാടി ഇത്തവണ ഫലിച്ചില്ല. അല്ലേ ഡേവ്.” കൗമാരസംഘത്തിലെ ഒരംഗവും സെന്ററിലെ അന്തേവാസിയുമായ ഒരു വൻ പരസ്യമായി എന്നോടു ചോദിച്ചു.

ദൈവമേ ഒരിക്കലും മറന്നുപോകാത്ത വിശ്വാസത്തിന്റെ ഒരു പാഠം ഞങ്ങളെ ഇതിൽനിന്നു ഇന്നു രാവിലെ പഠിപ്പിക്കേണമേ എന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ ഉറക്കെ പറഞ്ഞു: “നമുക്ക് ഒരു പരീക്ഷണം നടത്താം. നമുക്കിന്നു രാവിലെ ഇവിടെ ഭക്ഷണമില്ല. ശരിയല്ലേ?”

ആ കൂട്ടി തല കുലുക്കി.

“എന്നാൽ ബൈബിൾ പറയുന്നു ‘ഞങ്ങൾക്കു ദിനംപ്രതിയുളള

ആഹാരം ഇന്നു തരേണമേ’ എന്ന്. എന്താ ശരിയല്ലേ?”

“താങ്കൾ അങ്ങനെ പറയുന്നെങ്കിൽ അതു ശരിയായിരിക്കും” എന്നായിരുന്നു അവന്റെ മറുപടി. ഞാൻ ചിരിച്ചുകൊണ്ട് റവറന്റ് കൾവറുടെ നേരേ പാളി നോക്കി. ‘ഇവനെ യൊക്കെ കർത്തുപ്രാർത്ഥനയെങ്കിലും പഠിപ്പിക്കേണ്ടതായിരുന്നു’ എന്നു പറയുന്ന വിധത്തിൽ അദ്ദേഹം തലകുലുക്കി.

“അങ്ങനെയെങ്കിൽ ഇന്നു രാവിലെ ഭക്ഷണമോ അതിനുള്ള പണമോ ലഭിക്കാൻ വേണ്ടി നമുക്കെല്ലാം ഇപ്പോൾത്തന്നെ ചാപ്പലിൽ കൂടി പ്രാർത്ഥിക്കാം. എന്താ?”

“ഉച്ചയ്ക്കു മുൻപേ കിട്ടത്തക്കവണ്ണം പ്രാർത്ഥിക്കേണ. എനിക്കു വിശ്വസ്യം തുടങ്ങി.” ആ കൂട്ടി പറഞ്ഞു.

ഓ, തീർച്ചയായും ഉച്ചയ്ക്കു മുൻപു തന്നെ. ആട്ടെ, ഇവിടെ ഇപ്പോൾ നമ്മൾ ഭക്ഷണം വേണ്ടവർ എത്ര പേരുണ്ട്?” ഞാൻ ചുറ്റും കണ്ണോടിച്ചു. സെന്ററിലെ അന്തേവാസികളുടെ എണ്ണം കൂടിയും കുറഞ്ഞും ഇരിക്കും. അന്നു ഭക്ഷണം വേണ്ടവർ 25 പേരാണെന്നു ഞങ്ങൾ കണക്കെടുത്തു. ഉച്ചഭക്ഷണവും അത്താഴവും ഉൾപ്പെടെ അത്രയും പേർക്ക് അന്നു ഭക്ഷണത്തിനു വേണ്ടത് ഏകദേശം മുപ്പതിലേറെ ഡോളറാണെന്നും ഞങ്ങൾ കണക്കു കൂട്ടി. എല്ലാവരും സമ്മതിച്ചു. അങ്ങനെ ഞങ്ങൾ ചാപ്പലിൽ ചെന്നു വാതിൽ ചാരി പ്രാർത്ഥിക്കാൻ തുടങ്ങി.

“കർത്താവേ, അവിടുന്ന് ഈ കാര്യത്തിൽ ഇടപെട്ട് ഇന്നു മാത്രമല്ല, ഈ വേനൽക്കാലം മുഴുവൻ ഞങ്ങൾ വിശക്കാതിരിക്കാൻ വേണ്ട ക്രമീകരണം ചെയ്യേണ.” ആ കൂട്ടി ഉറക്കെ ഇങ്ങനെയാണ് പ്രാർത്ഥിച്ചത്.

ഈ കാര്യങ്ങളെ വലിച്ചുനീട്ടുകയാണല്ലോ എന്നു ചിന്തിച്ച് ഞാൻ അല്പം അസ്വസ്ഥനായി. എന്നാൽ വേനൽക്കാലത്തെ ഭക്ഷണത്തിന്റെ കാര്യം മുഴുവൻ പരിഹരിക്കപ്പെട്ടാൽ ഞങ്ങൾക്കു മറ്റു കാര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കാൻ അവസരം കിട്ടുമല്ലോ എന്നും ഞാനോർത്തു.

സെന്ററിലെ ഞങ്ങളുടെ പ്രാർത്ഥനകളെല്ലാം അല്പം ഉച്ചത്തിലായിരിക്കും. ആദ്യം കേൾക്കുന്നവരെ അത് അല്പം ഭയപ്പെടുത്തിയേക്കുമെങ്കിലും അങ്ങനെ പ്രാർത്ഥിക്കാൻ ഞങ്ങൾക്ക് ആത്മാവിൽ സ്വാതന്ത്ര്യം ഉണ്ടായിരുന്നു. ദൈവമുൻപാകെ ഞങ്ങൾ ഞങ്ങളുടെ വികാരങ്ങൾ കെട്ടഴിച്ചുവിടുകയാണ് പ്രാർത്ഥനയിൽ ചെയ്യുന്നതെന്ന് മനസ്സിലാക്കാത്തവരെ സംബന്ധിച്ച് ഞങ്ങളുടെ ഉച്ചത്തിലുള്ള പ്രാർത്ഥനകൾ അസാധാരണമായിത്തോന്നിയേക്കാം. ഞങ്ങൾക്കു ഭാരം തോന്നിയാൽ ചുണ്ടുകൾ കൊണ്ടു മാത്രമല്ല പ്രാർത്ഥനയുടെ സ്വരത്തിലും ഞങ്ങൾ അത് പ്രകടിപ്പിക്കും.

ഈ രാവിലെ ഞങ്ങൾക്കു ശരിക്കും ഭാരമുണ്ടായിരുന്നു. പ്രാർത്ഥനയിലും അതിന്റെ സ്വരത്തിലും അത് പ്രകടമായപ്പോൾ ഞങ്ങൾ അറിയാതെ അപരിചിതയായ ഒരു വ്യക്തി ചാപ്പലിലേക്കു കടന്നുവന്നു.

വാതിലിൽ അവർ മുട്ടിയത് ആരും കേട്ടില്ല. ഒടുവിൽ അവർതന്നെ ചാരിയിരുന്ന വാതിൽ തുറന്ന് ഉള്ളിൽ പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ അവിടെയിതാ ഞങ്ങൾ 25 പേർ കഴിഞ്ഞ കാലത്തു തന്നെ ആഹാരത്തിനും ഇപ്പോൾ ഈ അടിയന്തിരഘട്ടത്തിൽ നൽകാൻ പോകുന്ന ആഹാരത്തിനുമായി നന്ദി പറഞ്ഞ് മുഴുകാലിൽ നിന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന തിരക്കിലാണ്! ഈ സമയത്ത് വരാന്തിടയായതിൽ അവർ വേദിച്ചിരിക്കാം.

“ക്ഷമിക്കണം” അവർ പറഞ്ഞു.

“ക്ഷമിക്കണം” അവർ കൂടുതൽ ഉച്ചത്തിൽ പറഞ്ഞു.

ഞാനായിരുന്നു വാതിലിനടുത്ത്. അതുകൊണ്ട് ഞാൻ ശബ്ദം കേട്ടു എഴുന്നേറ്റു. മറ്റുള്ളവർ അപ്പോഴും പ്രാർത്ഥന തുടരുകയാണ്.

താൻ എന്തിനാണ് വന്നതെന്നു വ്യക്തമാക്കാൻ ഈ വനിത ആദ്യം മടിച്ചു. പകരം അവർ ഞങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെക്കുറിച്ചും മറ്റും ധാരാളം ചോദ്യം ചോദിക്കാൻ തുടങ്ങി. പക്ഷേ ഞങ്ങൾ എന്താണ് ചെയ്യുന്നതെന്ന് ഞാൻ നൽകിയ ഉത്തരങ്ങളിലൂടെ മനസ്സിലാക്കി വന്നപ്പോൾ അവർക്ക് കൂടുതൽ താല്പര്യമായി. ഒടുവിലായി അവർ അപ്പോൾ നടക്കുന്ന പ്രാർത്ഥനയെക്കുറിച്ച് അന്വേഷിച്ചു. അന്നു നേരം വെളുത്തപ്പോൾ കഴിക്കാനൊന്നുമില്ലെന്നു കണ്ടെത്തിയതും തുടർന്നു പ്രാർത്ഥന ആരംഭിച്ചതും ഞാൻ വിവരിച്ചു.

“നിങ്ങൾ എപ്പോഴാണ് പ്രാർത്ഥന ആരംഭിച്ചത്?” അവർ ചോദിച്ചു.

“ഏകദേശം ഒരു മണിക്കൂറായി.”

“അതു കൊള്ളാം എങ്കിൽ ഇത് അസാധാരണമായ സംഗതി ആണ്. എനിക്കു നിങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെക്കുറിച്ച് വളരെക്കുറച്ചു മാത്രമേ അറിയാമായിരുന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ ഒരു മണിക്കൂർ മുൻപ് നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടി എന്തെങ്കിലും ചെയ്യണമെന്ന് ഒരു നിർബന്ധം മനസ്സിൽ തോന്നി. എന്റെ സ്വഭാവത്തിനു വിരുദ്ധമാണത്. എന്റെ കൊച്ചു കുടുക്കു പൊട്ടിച്ച് അതിലുള്ള പണം നിങ്ങൾക്ക് എത്തിച്ചുതരണമെന്നാണ് എനിക്കുണ്ടായ തോന്നൽ. ഇപ്പോഴാണ് അങ്ങനെ തോന്നിയതിന്റെ കാരണം മനസ്സിലായത്.”

അവർ ഒരു വെളുത്ത കവർ എന്റെ മേശപ്പുറത്തു വച്ചു-അത് ഏതെങ്കിലും നിലയിൽ സഹായകമാകുമായിരിക്കും എന്നു കരുതുന്ന ഭവത്തോടെ. പിന്നെ സെന്റർ മുഴുവൻ കൊണ്ടു നടന്നു കാണിച്ചതിന്, അത്രയും സമയം അവർക്കായി ചെലവിട്ടതിന് നന്ദി പ്രദർശിപ്പിച്ച് അവർ ഇറങ്ങിപ്പോയി. ആ കവറിലുണ്ടായിരുന്നത് 32 ഡോളറും കുറച്ചു ചില്ലറയുമായിരുന്നു -ആ ദിവസത്തിന്റെ ബാക്കി സമയം ഞങ്ങൾക്ക് സുഭിക്ഷമായി ഭക്ഷണം കഴിക്കാൻ വേണ്ട തുക.

ആ കൗമാരക്കാരന്റെ പ്രാർത്ഥനയ്ക്കും തുടർന്നു മറുപടി ലഭിച്ചു-ആ വേനൽക്കാലത്തു പിന്നീടൊരിക്കലും ഞങ്ങൾക്കു ഭക്ഷണത്തിനുവേണ്ടി ബുദ്ധിമുട്ടേണ്ടിവന്നില്ല.

സെന്റർ നടത്തിക്കൊണ്ടുപോകുവാൻ പണം കണ്ടെത്തുന്നത് കൂടുതൽ പ്രയാസമുള്ള കാര്യമായിരുന്നു. ഞങ്ങളുടെ സന്നദ്ധഭാവമേറിയ കൊച്ചുകുട്ടികൾക്ക് സ്കൂളുകളിലേക്കു മടങ്ങിപ്പോകാനുള്ള സമയം അടുത്തപ്പോൾ വേനൽക്കാലത്തു സെന്റർ നടന്നുപോകാൻ എത്ര പണം വേണ്ടിവന്നുവെന്ന് ഞങ്ങൾ ഒന്നു കണക്കുകൂട്ടി നോക്കി. വേണ്ടിവന്ന പണം ഞങ്ങളെ അമ്പരപ്പിച്ചു.

മാസം തോറുമുള്ള കെട്ടിടത്തിന്റെ ചെലവ്, വൈദ്യുതിബിൽ, ഭക്ഷണം, പ്രിന്റിങ്ങ്, യാത്രച്ചെലവുകൾ, കൂടാതെ തെരുവുകുട്ടികൾക്കുള്ള വസ്ത്രത്തിന്റെ ബില്ലുകൾ. അവർ നേരത്തേ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നവ എറിഞ്ഞുകളയുകയല്ലാതെ സൂക്ഷിച്ചുവയ്ക്കാൻ കൊള്ളാവുന്നവയായിരുന്നില്ല. അറ്റകുറ്റപ്പണികൾ, പൈപ്പുകളുടെ പ്ലംബിങ്ങ് പണികൾ എന്നിവയൊക്കെ പണം വേണ്ടിവന്ന ഇനങ്ങളായിരുന്നു. നികുതികളായിരുന്നു മറ്റൊരു ചെലവിനം. പിന്നീട് ശമ്പളം. ഞങ്ങളുടെ പ്രവർത്തകർക്ക് ഞങ്ങൾ നൽകുന്ന തൃപ്തമായ ശമ്പളം തന്നെ മൊത്ത

ത്തിൽവരുമ്പോൾ 200 ഡോളറോളമാണ്. ചുരുക്കത്തിൽ ഒരാഴ്ചത്തെ ഞങ്ങളുടെ മൊത്തം ചെലവിന് 1000 ഡോളറിനേക്കാൾ വേണമായിരുന്നു.

എന്നാൽ ഒരിക്കലും ബാങ്ക് അക്കൗണ്ടിൽ കൂടുതൽ പണം ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടില്ല. എപ്പോഴും നൂറു ഡോളറിൽ താഴെ മാത്രം. പണം എപ്പോൾ ആ അക്കൗണ്ടിൽ വന്നാലും അതിന് ഏറെ ആവശ്യം ഉണ്ടായിരിക്കും. സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടെ ശ്വാസം വിടാവുന്ന വിധമുള്ള ഒരു സാമ്പത്തിക നിലയ്ക്കുവേണ്ടി മിക്കപ്പോഴും ഞാൻ ആഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ വിധത്തിൽത്തന്നെ പരിമിതപ്പെട്ടു ജീവിക്കണമെന്നാണ് ഞങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ദൈവഹിതമെന്ന ബോധ്യത്തിലേക്കാണ് അപ്പോഴൊക്കെയും ദൈവം നയിച്ചിട്ടുള്ളത്. അവിടുത്തെ വേലയിൽ ഞങ്ങൾ എപ്പോഴും ദൈവത്തെ പൂർണ്ണമായി ആശ്രയിച്ചു നില്ക്കണമെന്നാണ് ദൈവഹിതം. എന്നാൽ ബാങ്കിൽ ഞങ്ങൾക്കൊരു വലിയ അക്കൗണ്ട് ഉണ്ടെങ്കിൽ ദിനംതോറും, മണിക്കൂറുതോറും ഇപ്പോൾ ചെയ്യുന്നതുപോലെ ഞങ്ങൾ ദൈവത്തിൽ ആശ്രയിക്കുന്നത്, നിർത്തിക്കളഞ്ഞേക്കും. ഞങ്ങളുടെ ആത്മീയ ആവശ്യങ്ങൾക്കും ഭൗതികാവശ്യങ്ങൾക്കും ഞങ്ങൾ ദൈവത്തിൽത്തന്നെ ആശ്രയിക്കേണ്ടതുണ്ടല്ലോ.

എന്നാൽ ഓരോ ആഴ്ചയും വേണ്ടിവരുന്ന ഈ ആയിരം ഡോളർ ഞങ്ങൾക്ക് എവിടെനിന്നാണ് ലഭിച്ചത്?

കൗമാരക്കാർതന്നെയാണ് ഇതിൽ ഏറെയും സമാഹരിച്ചത്. രാജ്യമെമ്പാടുമുള്ള കൗമാരക്കാരായ ആൺകുട്ടികളും പെൺകുട്ടികളും ഈ വെല്ലുവിളി ഏറ്റെടുത്തു. ഈ പ്രവർത്തനത്തെ സഹായിക്കാനായി അവർ കൊച്ചുകൊച്ചു ജോലികളിൽ ഏർപ്പെട്ടു-

ട്ടു-കൊച്ചു കുട്ടികളെ നോക്കുക, മുറ്റത്തെ പുല്ലു വെട്ടുക, കാർ കഴുകുക തുടങ്ങിയ ജോലികളിൽ അവർ വ്യാപൃതരായി. തങ്ങളെപ്പോലെയുള്ള മറ്റു കുട്ടികളെ സഹായിക്കുന്ന പ്രവർത്തനത്തിനായി ആഴ്ചയിൽ 50 സെന്റു വീതം നൽകാമെന്നു 100 കണക്കിനു കുട്ടികൾ പ്രതിജ്ഞ എടുത്തു. കൊച്ചു നാണയമായ പെനികളായാണ് ഇവ വന്നത്. ഓരോ പെനിയും പ്രവർത്തനത്തിന് അനുഗ്രഹമായിരുന്നു.

അതുപോലെ തങ്ങളുടെ മിഷനറി പ്രവർത്തനത്തിന്റെ ഭാഗമായി ഞങ്ങളുടെ വേലയെ ഏറ്റെടുത്ത സഭകൾ രാജ്യത്ത് ഒട്ടേറെ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഫ്ലോറിഡായിൽനിന്നും ഒരു സഹോദരി സെന്റർ സന്ദർശിക്കാനും പ്രവർത്തനങ്ങളെക്കുറിച്ചു മനസ്സിലാക്കാനും എത്തി. അവർ സെന്ററിനെക്കുറിച്ച് നേരത്തേ വായിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇവിടെയെത്തി എല്ലാം കാണുകയും ഞങ്ങളുടെ പ്രവർത്തകർ തെരുവിലേക്ക് അവരെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി എല്ലാം വിശദീകരിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തപ്പോഴാണ് ഇവിടത്തെ ആവശ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള വ്യക്തമായ ചിത്രം അവർക്കു ലഭിച്ചത്. എല്ലാം അവർ നേരിൽ കണ്ടു-മദ്യത്തിന്റെ അടിമയായ ഒരു കൊച്ചു പെൺകുട്ടിയാണിത്; പതിനഞ്ചുകാരനായ ആ കുട്ടി ഒരു ആൺവേശ്യയാണ്; ഹീറോയിൻ എന്ന ലഹരിമരുന്നിനോടുള്ള വിധേയത്വത്തിൽനിന്നു മോചനം പ്രാപിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത ഒരാൺകുട്ടി ഇതാ ഇവിടെ; ഏകാന്തതയുടെ തടവിൽ ഒറ്റപ്പെട്ട ഒരു കുട്ടിയാണത്.....

സന്ത സഭയിൽ മടങ്ങിയെത്തിയപ്പോൾ അവർ താൻ കണ്ടതിനും കേട്ടതിനും സാക്ഷിയായി തന്റെ സഭാജനങ്ങളുടെ മുൻപിൽ നിന്നു: “ഇവിടെ ഞാൻ സുഖമായി കഴിയുന്നു. എന്നാൽ അവിടെ ആ കുട്ടികൾ

വലിയ ആത്മീയ ആവശ്യത്തിലാണ്. ഇന്നു മുതൽ ആ സെന്ററിനെ എനിക്കു വ്യക്തിപരമായി പ്രത്യേകതാർത്ഥ്യമുള്ള വിഷയമായി എടുക്കാൻ പോകുകയാണ്. നിങ്ങൾ എന്നോടൊപ്പം ചേരുമെന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു. തങ്ങൾക്കു സമാഹരിക്കാൻ കഴിയുന്ന ഓരോ സെന്ററും അവർക്ക് ആവശ്യമാണ്.”

എന്നാൽ ഈ ചെറിയ തുകകളൊന്നും സെന്ററിന്റെ കെട്ടിടത്തിന്റെ വിലയുടെ അടുത്ത 'തവണ' അടയ്ക്കുക എന്ന വലിയ ആവശ്യത്തിനു മുമ്പിൽ ഒന്നുമായിരുന്നില്ല. അതിനായി ഞങ്ങൾ വീണ്ടും ദൈവത്തിങ്കലേക്കു തിരിയേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു.

രണ്ടാഴ്ചയ്ക്കുള്ളിൽ കെട്ടിടത്തിന്റെ വിലയുടെ അടുത്ത കുടിശ്ശികയായ പതിനായിരം ഡോളർ കണ്ടെത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ആ വലിയ തുക അടയ്ക്കാനുള്ള അവധി അടുത്തു വരുന്തോറും ഒന്നും ചെയ്യാൻ കഴിയാത്തതുകൊണ്ട് സത്യം പറഞ്ഞാൽ ഞാൻ അതിന്റെ നേരേ കണ്ണടച്ചുപിടിച്ചു. ആ തുക അടയ്ക്കാൻവേണ്ടി ഞങ്ങൾക്കു ഒന്നും കരുതിവയ്ക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. 1961 ഓഗസ്റ്റ് 28. അതായിരുന്നു ഞങ്ങൾ ആ തുക അടയ്ക്കാനുള്ള അവസാനതീയതി. ആ ദിവസം ഞങ്ങൾ ആ യാഥാർത്ഥ്യത്തെ അഭിമുഖീകരിച്ചു മതിയാകു എന്ന സത്യം എനിക്കു നന്നായി അറിയാമായിരുന്നു.

(തുടരും)

[THE CROSS AND THE SWITCHBLADE, copyright c 1963. Originally published in English under the title THE CROSS AND THE SWITCHBLADE by David Wilkerson with John and Elizabeth Sherrill, published by Chosen Books LLC, Chappaqua, New York, USA. All rights reserved.]

Form IV (See Rule 8)

STATEMENT ABOUT OWNERSHIP AND OTHER PARTICULARS ABOUT JEEVAMOZHICAL

1 Place of Publication : Kottayam

2 Periodicity : Monthly

3 Printer's Name : T.Ipe

Whether citizen of India : Yes

Address : Orappankuzhiyil Puthenangadi Kottayam

4 Publisher's Name : T.Ipe

Whether citizen of India : Yes

Address : Orappankuzhiyil Puthenangadi Kottayam

5 Editor's Name : Geoji T. Samuel

Whether citizen of India : Yes

Address : Ardram C A C Campus Kumaranalloor P.O Kottayam-16

6 Name address of the firm who owns the news paper and holding more than one percent of the total capital

: T.Ipe, Trustee Christian Fellowship Trust Kottayam-16

I, T.Ipe hereby declare that the particulars given above are true to the best of my knowledge and belief

Sd/- Publisher

സത്യത്തിന്റെ സമതുലിതാവസ്ഥ (പേജ് 8 ൽ നിന്നു തുടർച്ച)

സംസാരിക്കുന്നു. രണ്ടാമത്തെ ഭാഗം നാം ദൈവത്തിനു വേണ്ടി എന്തു ചെയ്യണമെന്നു പ്രതിപാദിക്കുന്നു.

എഫേസ്യർ നാലാമദ്ധ്യായം ആരംഭിക്കുന്നത്- 'അതിനാൽ നിങ്ങൾ ഇപ്രകാരം നടക്കുവിൻ' എന്ന പ്രസ്താവനയോടെയാണ്. അവിടെയുള്ള 'അതിനാൽ' എന്ന പദം കുറിക്കുന്ന അർത്ഥമിതാണ്: 4 മുതൽ 6 വരെയുള്ള അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ പറയുന്നതെല്ലാം ആദ്യത്തെ 3 അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ പറഞ്ഞതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള കാര്യങ്ങളാണ്. പൗലൊസ് ഒരു നല്ല സൗധനിർമ്മാതാവായിരുന്നതിനാൽ പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ നിയന്ത്രണത്തിൻ കീഴിൽ അത്യന്തം ശ്രദ്ധയോടെയാണ് അദ്ദേഹം എഫേസ്യലേഖനം എഴുതിയത്.

എഫേസ്യർ 1 മുതൽ 3 വരെയുള്ള അദ്ധ്യായങ്ങളാകുന്ന അടിസ്ഥാനത്തിന്മേൽ പണിത ഒരു ഉപരിസൗധമാണ് 4 മുതൽ 6 വരെയുള്ള അദ്ധ്യായങ്ങൾ എന്നു നമുക്കു പറയുവാൻ കഴിയും. എന്നാൽ പല ക്രിസ്തീയസമൂഹങ്ങളിലും കാണുന്ന ബാലൻസില്ലായ്മ ഈ വിധത്തിലാണ്: ചിലർ ആദ്യത്തെ മൂന്നദ്ധ്യായങ്ങളിലുള്ളതുപോലെ അടിസ്ഥാനം പണിയുന്നുണ്ടെങ്കിലും അതിന്മേൽ ഉപരിസൗധം കെട്ടിപ്പടുക്കുന്നില്ല. മറ്റു ചിലർ ഒടുവിലത്തെ 3 അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ കാണുന്ന ഉപരിസൗധം പണിയുന്നെങ്കിലും അടിസ്ഥാനം കൂടാതെയാണ് ആ പണി നടത്തുന്നത്. ഈ രണ്ടു കൂട്ടരും ഒരുപോലെ ബുദ്ധിഹീനർ തന്നെ.

ആദ്യത്തെ 3 അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ കാണുന്ന ഒരു പ്രത്യേകസവിശേഷത അവയിൽ ഒരിടത്തുപോലും നാം ദൈവത്തെ പ്രസാദിപ്പിക്കുവാനായി ഇന്നതു ചെയ്യണം എന്നൊരു പ്രബോ

ധനം കാണുന്നില്ല എന്നതാണ്. നേരേ മറിച്ച് അവ മുഴുവനും ദൈവം നമുക്കുവേണ്ടി എന്തു ചെയ്തു എന്നതിന്റെ വിവരണം തന്നെയാണ്.

എന്നാൽ അടുത്ത 3 അദ്ധ്യായങ്ങളാകട്ടെ, ദൈവത്തെ പ്രസാദിപ്പിക്കുവാനായി നാം എന്തു ചെയ്യണം എന്നതിനെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രബോധനങ്ങൾ കൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നുവെന്നതും ശ്രദ്ധിക്കുക.

അടിസ്ഥാനസത്യങ്ങളും ഉപരിസത്യങ്ങളും തമ്മിൽ തിരിച്ചറിയുന്നതിലേക്ക് ഇതു ശ്രദ്ധയോടെ മനസ്സിൽ കരുതിക്കൊള്ളേണ്ട ഒരു വ്യത്യാസമാണ്. ഒരു കെട്ടിടത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നാം വാതിലുകളും ജനലുകളും വയ്ക്കുന്നില്ല. അവ ഉപരിസൗധത്തിലേക്ക് ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണ്. എന്നാൽ ആ ഉപരിസൗധം അടിസ്ഥാനത്തിന്റെ മുകളിൽ ആണ് പണിയപ്പെടേണ്ടത്. വേറൊരു തരത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ നാം പ്രസംഗിക്കുന്ന ഓരോ കല്പനയും ദൈവം ആദ്യമായി നമുക്കുവേണ്ടിയും നമ്മിലും എന്തു ചെയ്തിരിക്കുന്നു എന്നതിന്മേൽ ഉറപ്പായി അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയിരിക്കണം.

ആദ്യമായിത്തന്നെ ദൈവം നമുക്കുവേണ്ടിയും നമ്മിലും എന്താണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളതെന്ന കാര്യം നമുക്കു തീർച്ചയല്ലെങ്കിൽ അവിടുത്തെ കല്പനകൾ പാലിക്കുവാൻ നാം കഴിവില്ലാത്തവരായിരിക്കും. പഴയനിയമവിശ്വാസികൾ ദൈവകല്പനകൾ പാലിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടും നിരന്തരം പരാജയപ്പെട്ടപ്പോൾ അവർക്ക് അനുഭവപ്പെട്ട അടിമത്തം അപ്പോൾ നമുക്കും അനുഭവപ്പെടും. പല വിശ്വാസികളും നിരന്തര പരാജയത്തിനും നിരാശയ്ക്കും അടിമകളായിത്തീർന്ന് തങ്ങൾക്കൊരു വിജയജീവിതം അസാധ്യമാണെന്നു ചിന്തിക്കുവാൻ ഇടയായിട്ടുള്ളത് ഈ കാര

ണത്താലാണ്.

എഫെസ്യർ 1 മുതൽ 3 വരെ യുള്ള അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ വിവരിക്കുന്ന അടിസ്ഥാനം നമ്മുടെ ജീവിതത്തിൽ എപ്പോഴും നമുക്കില്ലെങ്കിൽ നിരന്തരമായ ക്രിസ്തീയജീവിതം നമുക്കു സാധ്യം തന്നെ. അടിസ്ഥാനം ഒരിക്കൽ ഒരിടത്ത് ഇടുകയും അതിനുശേഷം കെട്ടിടം മറ്റൊരു സ്ഥലത്ത് പണി ചെയ്യുകയുമല്ല നാം ചെയ്യേണ്ടത്.

എല്ലാ കെട്ടിടവും അതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിന്മേൽ പണിയപ്പെടുക മാത്രമല്ല, അത് എല്ലാ സമയവും ആ അടിസ്ഥാനത്തിന്മേൽ തുടർന്നു നിലകൊള്ളുകയും വേണം. ഈ കെട്ടിടത്തോട് പിന്നീട് പുതിയ നിലകൾ കൂട്ടിച്ചേർക്കപ്പെടുന്നുവെങ്കിൽ ആ നിലകളും ആദ്യം ഇട്ട ഈ അടിസ്ഥാനത്തിൽ തന്നെയാണ് നിലകൊള്ളുന്നത്.

വിശ്വാസികൾ ഒരിടത്ത് ഒരടിസ്ഥാനം ഇടുകയും പിന്നീട് ഉപരിസൗധം മറ്റൊരിടത്തു പണിയുവാൻ ഭാവിപ്പെടുകയും ചെയ്യുമ്പോഴാണ് പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ശബ്ദം അവരോട് - 'ഇല്ല, അവിടെയല്ല, ഇതാ അടിസ്ഥാനമിട്ടിട്ടുള്ള ഈ സ്ഥലത്താണ് പണിയേണ്ടത്' എന്നു പറയുന്നത്. (അവർ കേൾപ്പാൻ ചെവിയും വഴിതെറ്റിപ്പോകാത്ത മനസ്സും ഉള്ളവരാണെങ്കിൽ).

നേരേമറിച്ച് അടിസ്ഥാനമിട്ടശേഷം (ഓരോ സഭായോഗത്തിലും) ആ അടിസ്ഥാനത്തെ പ്രസംഗിക്കുക മാത്രമല്ലാതെ മറ്റൊന്നും ചെയ്യാത്തവരോട് അവർക്കു കേൾപ്പാൻ ചെവിയും പക്ഷപാതരഹിതമായ മനസ്സുമുണ്ടെങ്കിൽ പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ശബ്ദം ഇപ്രകാരം പറയും: 'നിങ്ങൾ എന്താണിപ്പോൾ ചെയ്യാൻ പോകുന്നത്? ഈ അടിസ്ഥാനം കൊണ്ടുമാത്രം നിങ്ങൾ സന്തുഷ്ടരാണോ? വീടു പണിയാൻ നിങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ലേ?

എഫെ.4 മുതൽ 6 വരെയുള്ള

അദ്ധ്യായങ്ങളിലെ പ്രബോധനങ്ങൾ പ്രസംഗപീഠത്തിൽനിന്നു കേൾക്കുകയല്ലാതെ മറ്റൊന്നും ചെയ്തിട്ടില്ലാത്തവരായി നമ്മുടെ കൂട്ടത്തിലുള്ള ആളുകൾക്കു സമതൂലിതമായ ഒരാത്മീയജീവിതം ലഭിക്കുവാൻ ഇപ്പോൾ ആവശ്യമായിരിക്കുന്ന കാര്യം എഫെ.1 മുതൽ 3 വരെ അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ അടങ്ങിയിട്ടുള്ള സത്യം ഇപ്പോഴെങ്കിലും കേൾക്കുകയാണ്.

എഫെസ്യർ 1 മുതൽ 3 വരെ അദ്ധ്യായങ്ങളെ വേണ്ടത്ര ഗ്രഹിക്കാതെ വേഗത്തിൽ അവ വായിച്ചു മുന്നോട്ടുപോകുന്നവർക്ക് പിൻക്കാലത്തു തങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിൽ അരക്ഷിതത്വം, നൈരാശ്യം, ഭയം, ദൈവം തങ്ങളെ കൈക്കൊണ്ടിട്ടുണ്ടോ എന്ന കാര്യത്തിൽ സംശയം, അസൂയ, മത്സരഭാവം തുടങ്ങി അനേകം ദോഷങ്ങൾ അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടതായി വരും.

ഈ കാര്യത്തിൽ ഒരാത്മപരിശോധനയ്ക്കു നമ്മെ സഹായിക്കുവാൻ താഴെപ്പറയുന്ന മൂന്നു ചോദ്യങ്ങൾ നമുക്കു നമ്മോടുതന്നെ ചോദിക്കാം.

1) ഒരു ദിവസം ഒരു പ്രത്യേക പ്രശ്നം നാം അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടി വന്നപ്പോൾ അന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുവാനും ബൈബിൾ വായിക്കുവാനും സമയം എടുത്തില്ല എന്ന കാരണത്താൽ ദൈവം നമ്മെ സഹായിക്കുകയില്ല എന്ന തോന്നൽ എപ്പോഴെങ്കിലും നമുക്കുണ്ടായിട്ടുണ്ടോ?

2) എപ്പോഴെങ്കിലും നമുക്കൊരപകടം ഉണ്ടാകുകയോ സാമ്പത്തികനഷ്ടം സംഭവിക്കുകയോ ചെയ്തപ്പോൾ അന്നു രാവിലെ നാം തനിച്ച് ദൈവസന്നിധിയിൽ സമയം ചെലവിടാഞ്ഞതിനാലാണ് അതുണ്ടായത് എന്ന ചിന്തയ്ക്കു നാം അധീനരായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടോ?

(ശേഷം പേജ് 42ൽ)

ദൈവഭക്തനായ മനുഷ്യന്റെ ജീവിതം ആവേശഭരിതം

എസ് ന്യൂട്ടൺ

പിന്മാറ്റക്കാരന്റെ ജീവിതം തനിക്കുതന്നെ മടുപ്പുള്ളവയ്ക്കെന്നു. എന്നാൽ ദൈവഭക്തനായ മനുഷ്യന്റെ ജീവിതം ആവേശഭരിതം തന്നെ!(സദൃ.14:14).

താഴെപ്പറയുന്ന ഏതെങ്കിലും ഒരു ലക്ഷണം നമ്മുടെ ആത്മീയമായ പിന്മാറ്റാവസ്ഥയെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു:

1. ക്രിസ്തീയജീവിതം നമുക്കു വിരസമാകുമ്പോൾ

2. വിഷണ്ണതയോ നിരാശയോ മൂലം വേഗത്തിൽ മാനസികഇടർച്ച ഉണ്ടാകുമ്പോൾ.

3. ദൈവവചനം വായിക്കുവാൻ നമുക്കു താല്പര്യം ഇല്ലാതിരിക്കുകയും, വചനം നമുക്കു കൂടുതൽ പ്രയോജനപ്രദവും, രസകരവും സജീവവും ആയിത്തീരാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ.

4. എപ്പോഴും ദൈവത്തെ സ്തുതിക്കുവാൻ നമുക്കു താല്പര്യം ഇല്ലാതിരിക്കുകയും ദൈവത്തോടു സദാ പ്രാർത്ഥിക്കുവാനോ തന്നെ അന്വേഷിക്കുവാനോ താല്പര്യമില്ലാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ.

5. സുവിശേഷം മറ്റുള്ളവരുമായി പങ്കുവെയ്ക്കുവാൻ നമുക്ക് ആഗ്രഹം ഇല്ലാത്തപ്പോൾ.

6. മറ്റുള്ളവരെ ഉത്സാഹിപ്പിക്കുവാനോ അവരെ ശുശ്രൂഷിക്കുവാനോ താല്പര്യം ഇല്ലാത്തപ്പോൾ.

7. ജയത്തിന്റെയും വിശ്വസ്തതയുടെയും ജീവിതത്തിലേക്കു വരുവാൻ

വാഞ്ചനയല്ലാതെയും ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ മേഖലകളിലും പൂർണ്ണതയിലേക്കു ആഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കാതെയും വരുമ്പോൾ.

8. നാം പരാതി നിറഞ്ഞവരായിരിക്കുമ്പോൾ.

9. പാപത്തെ ലാഘവബുദ്ധിയോടെ കാണുകയും തന്മൂലം നിരന്തരം പരാജയപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ.

മേൽപ്പറഞ്ഞ തരത്തിലുള്ള ഒരു വ്യക്തിക്കു ക്രിസ്തീയജീവിതം നിശ്ചയമായും ഒരു ഭാരമായിരിക്കും. ക്രിസ്തീയജീവിതം മതിയാക്കുവാൻ അവൻ കൂടെക്കൂടെ പ്രേരിതനാകുകയും മിക്ക സമയത്തും ഒരു കപടഭക്തനായിരിക്കുകയും ചെയ്യും.

എന്നാൽ ആവേശഭരിതമായ ഒരു ക്രിസ്തീയജീവിതമാണ് നമ്മെക്കുറിച്ചുള്ള ദൈവേഷ്ടം. ഒരു ദിവസം പോലും വിഷണ്ണരോ നിരാശിതരോ ആയിരിക്കാതെ വണ്ണം നമ്മുടെ ജീവിതത്തെ രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുവാൻ ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുന്നു. നമ്മുടെ അനുഭവജീവിതത്തിൽ ശോധനകളും പ്രതീക്ഷയ്ക്കു വിപരീതമായ കാര്യങ്ങളും ഉള്ളപ്പോഴും ഇത്തരം ഒരു ജീവിതം സാധ്യമാണ്.

ഏതു വിധത്തിൽ നമ്മോടു പെരുമാറിയാലും ഹൃദയത്തിൽ ഇടർച്ച ഉണ്ടാകാതിരിക്കാനും നമ്മെ കഴിയുമാ

റാക്കത്തക്ക ആവേശകരമായ ഒരു ജീവിതമാണത്. നമ്മെപ്പറ്റി എളിയ ചിന്തകളിലും താഴ്മയിലും ഇരിപ്പാനും എപ്പോഴും മറ്റുള്ളവരെ ബഹുമാനിച്ച് തെറ്റിധാരണയുടെയും എതിർപ്പിന്റെയും മദ്ധ്യത്തിലും സ്നേഹത്തിൽ വസിക്കാനും സാധ്യമാണ്. മറ്റുള്ളവർ നമ്മെ ശുശ്രൂഷിക്കണം എന്നു പ്രതീക്ഷിക്കാതെ എപ്പോഴും മറ്റുള്ളവരെ സഹായിക്കുകയും അനുഗ്രഹിക്കുകയും ശുശ്രൂഷിക്കുകയും ചെയ്യുവാനും സകലവും നന്മയ്ക്കായി കൂടി വ്യാപരിക്കുന്ന ദൈവത്തെ എല്ലാ സാഹചര്യങ്ങളിലും സ്തുതിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കാനും സാധ്യമാണ്. തിന്മ നിറഞ്ഞ ലോകത്തിൽ നിർമ്മലതയിൽ ഹൃദയത്തെ സൂക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് അന്തരംഗത്തിലും മറ്റുള്ളവരോടും സദാ സമാധാനത്തിലായിരിക്കാനും കഴിയുന്ന അനുഗൃഹീതമായ ഒരു ജീവിതമാണത്.

നമ്മുടെ ചുറ്റുപാടും ഉള്ളവരിലേക്ക് അനുഗ്രഹത്തിന്റെ നദികൾ ഒഴുകുമാണ് നന്മ നിറഞ്ഞതും നിർമ്മലവുമായ ഹൃദയത്തിന്റെ ഉടമകളാക്കി നമ്മെ തീർത്തുകൊണ്ടു തന്റെ ദിവ്യ സ്വഭാവത്താൽ നമ്മെ നിറയ്ക്കുവാൻ ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

വിരസമായ ഒരു ജീവിതത്തോടു വിടപറഞ്ഞ് ആവേശനിർഭരമായ ഒരു ക്രിസ്തീയജീവിതത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കുവാൻ സാധ്യമാണ് എന്നുള്ള അത്ഭുതകരമായ സദർമ്മമാനത്തിനായി ദൈവത്തിനു സ്തോത്രം. അത്തരം ഒരു ജീവിതത്തിനായി വലിയ ഒരു വാഞ്ചന നമ്മുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ ഉളവാകട്ടെ. പിശാചിനെ ലജ്ജിപ്പിക്കുന്നതും ദൈവത്തിനു മഹത്വം ഉളവാകുന്നതുമായ അത്തരം ഒരു ജീവിതത്തിലേക്കു വേഗത്തിൽ കടന്നു വരുവാൻ ഉത്സാഹിക്കാം.

(പേജ് 40ൽ നിന്നും തുടർച്ച)

3) ഒരു പ്രഭാതത്തിൽ നാം ദീർഘ സമയം ദൈവവചനം വായിക്കുകയും പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്തതിന്റെ ഫലമായി മറ്റു ദിവസങ്ങളെക്കാൾ അധികമായി ആ ദിവസത്തിൽ ദൈവം നമ്മെ അംഗീകരിക്കുവാൻ ഇടയായി എന്ന ഒരു തോന്നൽ എപ്പോഴെങ്കിലും നമുക്കുണ്ടായിട്ടുണ്ടോ?

സ്ഥാനത്തിലല്ല, നേരേമറിച്ച് ക്രിസ്തു നമുക്കുവേണ്ടി ചെയ്തതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് ദൈവം നമ്മെ കൈക്കൊള്ളുന്നത് എന്ന സത്യത്തിന്മേൽ നാം എപ്പോഴും ഉറപ്പായും സുരക്ഷിതമായും അടിസ്ഥാനപ്പെട്ടവരല്ലെങ്കിൽ ഒരു വിജയജീവിതം നമുക്കുസാധ്യമായിത്തീരും.

ഇവയിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നു നിങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിൽ ശരിയായി രൂന്നുവെങ്കിൽ എഫെസ്യർ 1 മുതൽ 3 വരെ അധ്യായങ്ങളിൽ വിവരിക്കുന്ന അടിസ്ഥാനം നിങ്ങൾക്കു ലഭിച്ചിട്ടില്ല എന്നതാണ് അത് തെളിയിക്കുന്നത്. എന്തടിസ്ഥാനത്തിലാണ് ദൈവം നിങ്ങളെ കൈക്കൊള്ളുന്നതെന്ന കാര്യം നിങ്ങൾ ഇതേവരെയും ഗ്രഹിച്ചിട്ടില്ല.

അതുപോലെതന്നെ നമുക്ക് ഈ ഒരടിസ്ഥാനം ഉണ്ടായിരിക്കെത്തന്നെ പുതിയനിയമത്തിൽ കാണപ്പെടുന്ന കല്പനകളും പ്രബോധനങ്ങളും നാം ഒരിക്കലും ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ അപ്പോഴും ജയാളിയായ ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയാ യായിത്തീരുവാൻ നമുക്കു സാധിക്കാതെ വരും.

ഈ രണ്ടു തെറ്റുകളും നമുക്കു ഉണ്ടാകാതിരിക്കട്ടെ.

നാം പ്രവർത്തിച്ചതിന്റെ അടി

BIRDS AND THEIR WINGS

There is a fable about how birds got their wings. At first they were made without wings; then God made wings and put them down before the wingless birds and said to them, "Come, take up these burdens and bear them."

The birds had lovely plumage and sweet voices. They could sing and their feathers gleamed in the sunshine, but they could not soar into the air. They hesitated at first when bidden to take up the burdens that lay at their feet, but eventually they obeyed, and taking up the wings in their beaks, laid them on their shoulders to carry them. For a little while the load seemed heavy and difficult to bear, but as they went on carrying the burdens, folding them over their hearts, the wings attached to their little bodies. Soon they discovered how to use them, and were lifted by them into the air. Those weights became wings!

This is a parable. We are like those wingless birds; our duties and tasks are pinions God has made to lift us up and carry us heavenward. We often look at our burdens and heavy loads and shrink from them; but as we lift them and bind them about our hearts, they become as wings. We rise and soar on them closer to God. There is no burden, which if we lift it carefully, and bear it with love in our hearts, will become a blessing to us. God means our tasks to become our helpers; to refuse to bend our shoulders to receive a load, is to decline a new opportunity for growth.

"Blessed is any weight, however overwhelming, which God has been so good as to fasten with His own hand upon our shoulders."

Just a minute

Jesus said "All who listen to my instructions and follow them are wise, like a man who builds his house on solid rock" Mat. 7:24(LB)

Pheba Cleetus

ബൈബിളിലെ നിധി

൫൫ വ്യഭാജനം മരിക്കുന്നതിനു മുമ്പു വിൽപത്രത്തിൽ ഇപ്രകാരം എഴുതിവെച്ചിരുന്നു: "എന്റെ ശവസംസ്കാരശുശ്രൂഷയ്ക്കു വേണ്ട പണവും എനിക്കുള്ള കടങ്ങളും കൊടുത്തുതീർത്തശേഷം ബാക്കി പണവും വിലയേറിയ കൂടുമ്പെ ബൈബിളും എന്റെ അനന്തിരവൻ സ്റ്റീഫൻ മാർക്കിനു നൽകുക."

അമ്മായി മരിച്ച വിവരം അറിഞ്ഞ് സ്റ്റീഫൻ മാർക്ക് എത്തി എല്ലാം വിൽപത്രത്തിൽ പറഞ്ഞപോലെ ചെയ്തു. ബാക്കിവന്ന കുറച്ചു പണം സ്റ്റീഫൻ സ്വന്തമാക്കി. എന്നാൽ ബൈബിളിനോട് അയാൾക്കു വലിയ താല്പര്യം തോന്നിയില്ല. തുറന്നുനോക്കുവാൻ പോലും തുനിയാതെ അയാൾ അതു തന്റെ പെട്ടിക്കുള്ളിൽ തന്നെ ഉപേക്ഷിച്ചു.

അടുത്ത മുപ്പതിലേറെ വർഷങ്ങൾ സ്റ്റീഫൻ വളരെ അരിഷ്ടി ച്ചാണു ജീവിച്ചത്. ഒരു ചെറിയ ബിസിനസ് തുടങ്ങാൻ ആഗ്രഹിച്ചെങ്കിലും അതിനു പണം ഇല്ലാതെ ബുദ്ധിമുട്ടി. ഭക്ഷണത്തിനും വസ്ത്രത്തിനും പോലും അയാൾ ക്ലേശിച്ചു. പ്രായമായി കഴിഞ്ഞുപോയപ്പോൾ അടുത്ത പട്ടണത്തിൽ താമസിക്കുന്ന മകന്റെ അടുത്തക്കൂ പോകാൻ അയാൾ തീരുമാനിച്ചു. അതിനായി തന്റെ പക്കലുള്ള തെല്ലാം അടുക്കിപ്പൊക്കി എടുത്തപ്പോൾ പഴയ ബൈബിൾ പെട്ടിക്കടിയിൽനിന്നു കിട്ടി. അതിന്റെ പുറംചട്ടയിലെ പൊടി തുത്തുകളു ണ്ണപ്പോൾ യാദൃച്ഛികമായി ബൈബിൾ തുറന്നുപോയി. അതിനു ഉള്ളിലേക്കു നോക്കിയ സ്റ്റീഫൻ മാർക്ക് ഞെട്ടിപ്പോയി. അതിന്റെ ഓരോ താളുകൾക്കിടയിലും അമ്മായി ധാരാളം കറൻസിനോട്ടുകൾ വെച്ചിരിക്കുന്നു! "ഹാ! അന്നതു തുറന്നുനോക്കിയിരുന്നെങ്കിൽ ബിസി നസ്സ് തുടങ്ങാൻ ആവശ്യമായ പണം ലഭിക്കുമായിരുന്നല്ലോ. ബൈബിളിനുള്ളിൽ ഇരുന്ന നിധി അറിയാതെ മുപ്പതിലേറെ വർഷ ങ്ങൾ ക്ലേശിച്ചു ജീവിച്ചല്ലോ." സ്റ്റീഫൻ വിലപിച്ചു.

ഇന്നും പലരും ഇങ്ങനെയാണ് ദൈവവചനത്തിൽ അനുഗ്രഹ സമൃദ്ധി ഉണ്ടെങ്കിലും അതു സ്വീകരിക്കാതെ ആത്മീയമായി ദരിദ്ര രായി കഴിയുന്നു.

"അവയാൽ അവിടുന്ന് നമുക്കു വിലയേറിയതും അതിമഹത്തു മായ വാഗ്ദാനങ്ങളും നൽകിയിരിക്കുന്നു" (2 പത്രോ. 1:4).